

Giới thiệu Hộ Thê Ký

Thể loại: sắc hiệp, 18+, dị giới

Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh về một truyền nhân của Saitama nhưng vì cô vợ bảo bối của mình mà anh từng bước từng bước gia nhập vào thế giới giang hồ lại nhân tiện....

Hãy cùng theo dõi xem anh ấy sẽ lập dàn harem của mik như thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bảo bối, bảo bối

Nhắc lại từ khi Châu diệt, Việt hưng, vua Bình Cơ kế vị, nhất thống sơn hà. Thiên hạ bốn phương an cư lạc nghiệp. Thời gian đó đâu được hơn chục năm, lại phân ra làm chín nước chư hầu, nối đuôi nhau nổi can qua lừng lẫy, các nước đều tranh bá tranh hùng.

Vua Bình Cơ nghe lời sàm giết kẻ trung lương, lòng dân sanh biến. Kỳ Vương lấy cớ mang quân đánh sang, vua phải trốn qua đầu nước Ngụ. Hai năm chiến tranh loạn lạc, chừng ấy thì còn có sáu nước, lần lượt là Việt, Sơn, Ngụ, Nhất, Lạc, Trung. Đến sau khi truyện này đến đoạn kết thì lại dẹp hết bốn nước nữa, còn có ba nước mà thôi, ấy là việc sau này kể tiếp.

Lại bàn về nước Trung. Tại núi Đàng San, làng Kỳ Mã có một người con gái họ Chiêu tên Yến. Nàng ta nhà cửa giàu có, chó nuôi một đàn, vốn là con gái ruột của bang chủ Ngọc Thiên Bang - Chiêu Trường Xuân. Ngọc Chiêu Bang thời bấy giờ cũng là một môn phái khá có tiếng trong giới giang hồ, tuy danh vọng chưa bằng Võ Đàng, Thiếu Lâm, song cũng thuộc vào hàng nhị lưu, không phải hạng làng nhàng gì cho cam.

Chiêu Yến là chị cả trong nhà. Nàng ấy lớn lên chẳng học thêu thùa vá may, lại hay tập tành nghề văn nghiệp võ, thêm tánh tình cứng cỏi, chẳng chịu thua ai, sau nhận Thông Linh đạo sĩ làm thầy, bản lĩnh lại càng tăng tiến. Chỉ tiếc cha nàng Chiêu Trường Xuân sau đó không may bệnh nặng, Ngọc Chiêu Bang từ đó cũng càng ngày càng lụn bại.

Khụ khụ...nói dài nói dai, thật ra đây mới chỉ là khái quát tiểu sử nữ chính của chúng ta thôi, còn nam chính thì.

Hôm nay tại Ma Quân Vực đang có một trường huyết chiến.

Một thiếu nữ xinh xắn trong bộ đồ xanh nhạt, vai đầy máu tươi, tay cầm trường kiếm, chính là Chiêu Yến con gái bang chủ Ngọc Chiêu Bang. Cô ta lúc này đang đứng ở mép vực, mình đầy thương tích, phía trước là hơn hai mươi người, kiếm bặt cung giương, nhìn tình thế xem ra đang vô cùng nguy ngập.

-Hừ, uống cho thân nam nhi, vậy mà mười mấy người ăn hiếp một người con gái? Hôm nay Chiêu Yến ta có chết nơi đây, cũng phải kéo mấy tên chúng mi bồi theo cho xứng.

Một ông lão mặc đạo bào màu đen bước ra nói:

-Chiêu Yến cô nương, xưa nay chân lý luôn thuộc về kẻ mạnh. Cô nương có trách thì hãy trách Chiêu Trường Xuân làm đường sai lối, cả gan chống đối lại Mật Tông. Tốt nhất nên giao Mảnh Hồng Tinh ra đây, một lòng ăn năn hối cải, đó mới là lẽ phải trên đời.

-Chiêu tiểu thư, quay đầu là bờ, chần chờ thì mang họa. Cô nếu chịu giao ra mảnh Hồng Tinh, sẽ không ai ở đây làm khó dễ? Một người khác nói xen vào.

-

-Đúng đấy, thành tâm hối cải, cố gắng phấn đấu, kiểu gì cũng có gấu. Cứ cố gắng, biết đâu không thiếu một suất làm ấm giường cho bản thiếu gia?

Một thư sinh mặc áo trắng dáng vẻ nho nhã dậm dật nói, hai tay còn giơ lên bóp bóp mấy cái vào không khí, đúng thế "ngũ trảo vô xôi" danh bất hư truyền. Đám bạn của gã đứng kẻ đó hùa cười theo như nắc nẻ.

-Hay cho một câu chân lý thuộc về kẻ mạnh. Chiêu Yến mắt phượng long lên, môi nở nụ cười mỉa: - Sĩ khả sát bất khả nhục. Như các người muốn lấy bảo vật, vậy thì theo ta đi!

Đoạn không nói hai lời, gieo mình xuống vực sâu bên dưới. Đám người nọ muốn cản lại thì đã muộn.

Một trận truy bắt ồn ào náo nhiệt cứ thế kết thúc. Chỉ nghe tiếng oán than, có người tiếc vì mất công, kẻ buồn vì không giành được bảo vật, tuyệt nhiên chẳng có ai vì một cô gái trẻ tuổi vẫn số mà đem lòng thương tiếc. Ấu cũng là một hồi chưa xót cho nhân tình thế thái.

Chiêu Yến tuy lòng đã giao phó mạng mình cho trời xanh, thế nhưng tới lúc này quả thực là chết không nhắm mắt. Đầu năm nay tai họa không hiểu sao cứ liên tiếp ập tới, từ chuyện bệnh nặng của cha, tới việc bên ngoài như vô lâm xoay vần. Mật Tông dưới sự lãnh đạo của Gian Khách Mộ Phi Phàm, từ đầu năm dưới chiêu bài thu hồi bảo vật trấn phái “Đá Hồng Tinh” đã dùng võ lực ép không biết bao nhiêu môn phái phải quy hàng, những ai phản kháng thì tận diệt không tha. Ngọc Chiêu Bang không may mắn cũng nằm trong số đó.

Giang hồ nổi cơn bão táp, ma đạo hoành hành, tương lai ảm đạm, đây là lúc người người mong ngóng một vị anh hùng xuất thế!

Hôm nay Chiêu Yến đường cùng tự vẫn tại Ma Quân Vực, vốn đã không thiết sống nữa. Ba ngày trước, từ bang chủ cho đến mười hai đại đệ tử Ngọc Chiêu Bang, tất cả đều đã bỏ mạng trong tay môn đồ Mật Tông, do không cam chịu quy phục đối phương. Thế nhưng không rõ là dòng dõi trên người hay trời không nỡ tuyệt đường người, cô con gái rượu duy nhất của Ngọc Chiêu Bang chủ hôm nay lại tự sát bất thành.

Lúc Chiêu Yến tỉnh dậy, lòng vô cùng ngạc nhiên vì thấy cả người không những chẳng thấy đau đớn gì, mà những vết thương do đao kiếm chém trên cơ thể đều đã được băng bó cẩn thận. Thế nhưng trước ngực lại ẩn cảm giác đau tức, giống như vừa mới bị xxx qua vậy.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Chiêu Yến lạ lùng nghĩ. Nên nhớ, cô đã bị mấy tên đệ tử Mật Tông vây công đến thừa sống thiếu chết, vết thương trên người nhiều không kể xiết, cuối cùng đã phải gieo mình tự vẫn để bảo toàn trinh tiết. Vậy mà giờ đây ngoài việc vẫn còn hơi đau nhức ra thì cái gì cũng không có.

Mình không chết? Lại còn được người cứu?

Ân nhân.. là ai?

Chiêu Yến mở mắt nhìn quanh, thì thấy mình đang nằm trong một ngôi nhà bằng gỗ. Cô như nhớ ra cái gì, mặt biến sắc, mãi khi mắt nhìn lên mặt bàn mới dịu đi.

May quá, vẫn còn.

Chiêu Yến chụp lấy túi gấm, vật bất li thân trên bàn, sau khi kiểm tra bên trong vẫn còn “Thứ đó” thì mới an tâm.

Bên ngoài lúc ấy chợt truyền đến tiếng bước chân.

Chiêu Yến lập tức cảnh giác nhảy xuống giường, với tay tìm vũ khí.

“..Chuyện tình ta.. tựa như chiếc lá úa..”

“Cạch”

Đi vào là một gã đàn ông, đang vừa đi vừa ngêu ngao hát gì đó không rõ.

Chỉ thấy gã ta vừa mới bước vào đã giật mình, con mắt thì không hẹn mà nhìn trần trối, miệng hình như còn chảy cả nước dãi. Chiêu yến lúc này mới chợt thấy phía dưới màn mát, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra nửa người dưới hiện đang lỏa thể.

Đường cong nữ tính lung linh, đôi núi nhấp nhô trùng điệp, đến cả vùng tam giác thần bí nhất của nữ nhân hết thấy cũng đều trưng ra, một ly không sót.

Chiêu Yến luống cuống lấy chăn che từ hông trở xuống.

- Bảo bối, em lo dưới quên trên rồi.

Gã đàn ông gãi đầu gãi tai chỉ vào ngực Chiêu Yến nói một câu rất “hiếm”.

- Dâm tặc!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bảo bối, ly biệt

Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Một đảng là hoàng hoa khuê nữ nhà họ Chiêu, vì đường cùng mà phải nhảy xuống Ma Quân Vực tự vẫn. Một đảng là gã thanh niên không rõ tên tuổi sinh sống dưới đáy vực, người đã vô tình cứu cô một mạng.

Nói về Chiêu Yến sau khi được gã trai kia cứu sống, đối với vị ân nhân cứu mạng mình này cũng không có bao nhiêu hảo cảm. Nghĩ sao trong lúc đối phương không thể phản kháng lại đám lột trần một người con gái không quen không biết ra như vậy chứ?

Ấn tượng đầu đã xấu, vậy thì càng không cần phải nói. Nếu đối phương không phải là ân nhân cứu mạng, nàng có lẽ đã cho gã một kiếm. Cô cùng gã mấy ngày sau đó miễn cưỡng ăn cùng một mâm, tất nhiên là không ngủ cùng giường.

Song Chiêu Yến không quen lắm với lối sống kham khổ nơi sơn cùng thảo dã, trong lòng đã quyết tâm phải tìm đường ra. Dù sao trên vai vẫn còn món nợ nhà, cô chẳng thể nán ná nơi này mãi. Sở dĩ chân chờ chi là vì vết thương vẫn còn chưa lành hẳn mà thôi.

Ma Quân Vực, quên chưa nói là một nơi tương đối nổi tiếng. Tương truyền năm mươi năm trước, có một vị võ lâm cao thủ nổi danh thiên hạ vô địch thủ, bị kẻ gian ám toán đã tuấn thân nơi đây. Đó cũng không phải ai xa lạ, mà chính là vị Tông chủ đời đầu của Mật Tông, môn phái mấy năm nay đã làm mưa làm gió khắp võ lâm, Dịch Thân Văn.

Chi là Chiêu Yến sau đó mới nhận ra, nơi mình ở đúng là tận cùng chân vực, bốn phía đều là núi, muốn thoát ra còn khó hơn lên trời.

-Này, nơi này làm sao ra ngoài?

-Bảo bối, em ra ngoài làm chi?

- Bảo bối, em tức giận sao?

- Bảo bối, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm..

- Bảo bối, em tức giận nhìn cũng rất là đẹp nha..

Chiêu Yến tức giận, gã này không những ti bỉ, mà cái miệng lại càng như khi phải vôi. Hắn không những mặt dày, mà còn luôn miệng gọi cô là bảo bối, còn đòi cái gì gọi là chịu trách nhiệm nữa chứ. Thật là thối không chịu được. Vẫn còn chưa hết, hắn ta thỉnh thoảng còn lôi mấy thứ kì dị ra đùa nghịch, tất cả Chiêu Yến đều chưa từng thấy trên đời. Hôm nọ hắn còn mang thứ gì đó ra bảo là máy chụp hình, dọa cho Chiêu Yến một phen té sợ.

Cái thứ đó lại có thể chụp ra ba hồn bảy vía của mình nữa chứ? Chiêu yến từ đó cho rằng, tên này chính là một tên thầy cúng cao tay, đại loại vậy.

Chiêu Yến vẫn không thể nào quên, chính tên khốn này là gã đàn ông đầu tiên đã tận mắt nhìn mình trần truồng từ đầu đến chân! Cô hận không thể khoét mắt y ra.

Thế nhưng ngoài vẻ mặt đáng ghét và cái miệng hay bô lô ba la ra, tên này cũng chưa đến nỗi to gan lớn mật. Cùng lắm thì hắn cũng chỉ dám nhìn trộm mà thôi. Cứ thấy hắn đàn mặt ra nhìn vào ngực mình, Chiêu Yến lại chỉ muốn chém cho một nhát. Giả dụ như hắn có ý gì khác, cô chắc chắn sẽ chẳng dễ yên. May mắn là thanh kiếm Truật Xích đồ gia truyền của cha, cô vẫn còn giữ mà chưa thất lạc khi rớt xuống Ma Quân Vực.

Lần hồi ngày lại tháng qua, bóng thiếu quang như trôi trở, lật bật đã hơn một tuần, Chiêu Yến sau khi hết lòng tra khảo, dùng cả nhu lẫn cương, cuối cùng cũng từ miệng gã kia dò ra lối thoát khỏi chốn này. Đó là một địa đạo bí mật mà gã kia đã đào để lấy đường giao thương với bên ngoài.

Chiêu Yến vốn đã không muốn ở đây lâu, hay tin thì lập tức sắm sửa ra đi. Đúng lúc ấy gã thanh niên kia lại bỗng dưng sinh ốm, nằm vật mấy ngày trời.

Chiêu Yến sáng hôm ấy sắm sửa nai nịt đã xong, thấy gã kia vẫn còn ốm nằm trong nhà, thì cũng ghé qua chào một tiếng. Dù gì thì đối phương cũng đã từng cứu mạng mình.

-Bảo bối, em muốn đi?

Chiêu Yến không nói, chỉ khẽ gật đầu, sau đó xoay người bước đi. Mặt gã tiều tụy đi thấy rõ.

-Đã ở cùng nhau bấy lâu, còn chưa biết tên mi? Chiêu Yến đi đến cửa thì quay đầu, đột nhiên hỏi.

-Chiến..Chiến Văn.

Gã thanh niên thều thào nói.

-Ngươi lấy ơn đãi ta cũng hậu, lẽ thì ta phải vì đó mà báo ân. Chỉ tiếc trên người còn việc, không thể nán ná đây lâu. Ngày rộng tháng dài, còn mong gặp lại.

Dứt lời, Chiêu Yến cắm cúi đi một mạch. Có đi mới biết, thông đạo kia khó đi nhường nào. Chỉ riêng ba km thông đạo đã khiến cô chật vật bằng chết. Chiêu Yến càng lúc càng nghĩ tên kia chém gió, sức người làm sao có thể đào được như thế chứ, cho dù là tên kia đào từ khi mới sinh ra, sợ cũng chẳng thể làm được một phần mười.

-Mấy ngày qua ăn rồi dưỡng vóc cho mập, chó không được cái chi hết, sức có vài dặm đường mà đi không nổi, thì báo thù chi cho đặng?

Lòng thầm quyết tâm, đi mất ba ngày ba đêm nữa, cuối cùng cũng ra tới đường lớn. Chiêu Yến trưa hôm đó ghé qua một tiểu quán, vừa là nghỉ mệt, vừa nhân đó nghe ngóng động tĩnh giang hồ.

Quán trà này không lớn lắm, song cả đường dài chỉ có mỗi mình nó làm điểm dừng chân, nên cũng rất đông khách.

-Này, nghe nói hôm qua đến lượt Mã Bài Bang gặp hạn. Mẹ nó, hai trăm đệ tử không một ai sống sót. Thật quá tàn nhẫn.

-Lại là Mật Tông? Không phải hôm nay chúng tìm tới Toàn chân sao?

- Người cũng biết à? Toàn chân giáo lần này, đúng là gặp đại nạn rồi.

Nghe hơi kẻ thù, hai mắt nổ lửa. Chiêu Yến tức thì dòng tai lên, tay phải cầm chén nước vô thức nắm chặt. Chén trà nhỏ phát ra hai tiếng răng rắc, sau đó cup một tiếng vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mi quen bảo bối của ta sao?

Mật Tông Phái vốn đã có lịch sử gần trăm năm, chỉ là thành danh thì mới khoảng mười năm về trước. Bắt đầu từ đời Tông chủ Dịch Thần Vân, nổi danh võ công cái thế, chọc trời khuấy nước thiên hạ vô địch thủ. Chỉ là Mật Tông Tông Chủ Dịch Thần Vân truy cầu võ đạo đến cực đoan, hành xử cô quái, khiến giang hồ thời đó liệt vào hạng tà phái. Dịch Thần Vân sau đó bị chính phái liên hợp đánh bại, cuối cùng bị ám toán tuần thân tại Ma Quân Vực.

Sau khi Dịch Thần Vân mất, vị thế của Mật Tông suy giảm thấy rõ. Mãi đến thời của Gian Khách Mộ Phi Phàm, môn phái này mới chính thức quật khởi. Mộ Phi Phàm cũng chủ trương dùng sức mạnh làm kim chỉ nam, truy cầu đỉnh cao võ học, song so với các tiền bối đi trước thì khôn khéo hơn rất nhiều. Chỉ trong mười năm, đã khiến Mật Tông phát triển mạnh hơn bao giờ hết.

Một năm trước, Mộ Phi Phàm chính thức khởi động kế hoạch xưng bá võ lâm. Dưới chiêu bài thu hồi lại bảo vật trấn bang “Đá Hồng Tinh”, đã dùng võ lực ép không biết bao nhiêu môn phái lwns nhỏ phải quy hàng, những ai phản kháng thì tận diệt không tha. Ngọc Chiêu Bang chính là một nạn nhân.

Số là Mật Tông có một bảo vật trấn phái gọi là “Đá Hồng Tinh”, vốn là vật bất ly thân của mỗi đời Tông Chủ. Song sau khi Dịch Thần Vân mất, Đá Hồng Tinh cũng theo đó mà thất lạc theo. Có lời đồn rằng, Đá Hồng Tinh đã bị phá thành nhiều mảnh, và được các môn phái năm đó hợp công Dịch Thần Vân thu giữ. Điều đó là đúng hay sai, vẫn chưa ai dám chứng thực.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên, đối tượng mà Mộ Phi Phàm nhắm tới lại là một trong bảy môn phái bài danh số một thiên hạ thời bấy giờ - Toàn Chân Phái, tề danh cùng Thiếu Lâm, Võ Đang, Thiên Nhân, Nga Mĩ, Thiên Vương và Đường Môn.

Toàn Chân Phái vốn ngụ tại Chung Nam Sơn, song có một phân đà tọa lạc tại núi Ngọc Long, ngay gần Ma Quân Vực. Nơi này cũng chính là mục tiêu lần này của Mật Tông.

Lúc Chiêu Yến nghe lời đồn đãi dò tìm đến nơi, thì chỗ này đã là một trường huyết chiến.

Hơn một trăm đệ tử Toàn Chân tại đây, giờ chỉ còn lại khoảng gần ba chục người! Số còn lại đều đã đầu một thân người một nẻo. Chính là một bể máu!

Chiêu Yến nhìn mà kinh hãi, không ngờ một trong thất đại chính phái, lại chịu không nổi một kích của Mật Tông.

Môn đồ Mật Tông ở đây có tất cả là mười hai người, mỗi người đều mặc bào phục màu đen, hầu như tất cả đều mang binh khí, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cầm đầu là một trung niên chừng bốn mươi tuổi, vạt trái hắc trường bào có thêu hình “mặt trời đen”, chính là biểu tượng của Mật Tông, sau lưng y là một đôi trường kiếm giao nhau. Thân hình y cao to thon gầy dị thường, tóc dài đen trắng xen kẽ xõa ra, mặt gầy trắng bệch giống như hồn ma vậy.

Một trong bảy đại đương gia của Mật Tông – Song Thần Kiếm Khôn Thần!

Ánh mắt Chiêu Yến bỗng dừng lóe lên đầy cảm phấn! Trong số những kẻ đứng kia, cô đã nhận ra một gương mặt không thể nào quên!

Kẻ mặc áo đen đứng bên trái gã đầu lĩnh kia, chính là tên đã giết chết cha mẹ cô!

Gương mặt đó, dường có hóa thành tro Chiêu Yến cũng nhận ra!

Chiêu Yến tay phải vô thức nắm chặt trường kiếm, hai mắt vẫn đỏ, hơi thở gấp gấp thấy rõ. Thế nhưng cô biết, bây giờ chưa phải lúc báo thù!

Nhìn mà xem, chỉ có hơn chục người, vậy mà làm cỏ hơn trăm mạng đệ tử Toàn chân! Chiêu Yến lấy tay che miệng, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng. Từng may mắn thoát chết trong trận đồ sát của Mật Tông, cô đã chân chính thấy được thực lực và sự tàn bạo của chúng, song không ngờ ngay cả một đại phái như Toàn Chân cũng vô phương thức thủ, bị đối phương giết như giết gà như vậy!

- Toàn Chân đệ tử, biết khôn thì bỏ kiếm, Đại Đương Gia sẽ cho các người chết thống khoái!

Chiều Yên trầm mặt, đối phương thực lực quả thật quá hùng hậu. Ai cũng biết Mật Tông phân tầng cao nhất là Tông Chủ, tiếp theo là hai phó Tông Chủ, sau đó là bảy vị Đại Đương Gia, tiếp đó là cao tăng đệ tử... vậy mà chỉ một vị Đại Đương Gia, đã làm cỏ hơn trăm đệ tử Toàn Chân cùng một vị Phó Giáo chủ!

Nhiều đó thôi cũng đủ thấy, thực lực Mật Tông kinh hoàng cỡ nào!

- Khôn Thần, mi hãy tha cho Toàn Chân đệ tử... Vị Phó Giáo chủ Toàn Chân tay nắm chặt chuôi kiếm, cả người đầy máu, cắn môi nói: - Đây là vô lâm đồng đạo, đừng nên quá cạn tình! Muốn giết muốn chém gì chúng ta thì tùy!

- ...Ngoài tên cầm đầu kia, giết hết không tha.

Gã đầu lĩnh tên Khôn Thần lãnh đạm nói. Mệnh lệnh vừa thoát ra, mười một hắc y nhân lập tức như tên rời cung, cầm binh khí lao vọt tới. Đệ tử Toàn Chân Giáo lúc bấy giờ còn gần ba chục người, mặc dù sống sót đến giờ đều là tinh anh, lại có ưu thế về số lượng, song từ đầu đến giờ sớm đã bị khí thế bức người của Mật Tông dọa sợ, đã sớm không còn ý chí chiến đấu nữa.

- Bảo vệ tiểu thư!

Vị Phó Giáo chủ Toàn Chân hai mắt tròn tròn, tay nắm chặt chuôi kiếm gào lên thảm thiết. Năm, sáu tên đệ tử tinh anh đứng cạnh cũng liều chết cầm vũ khí nghênh chiến. Song phương lập tức trở thành một trường quần đấu hỗn loạn.

Mười một đệ tử Tông Môn với hơn ba chục đệ tử chân truyền Toàn Chân giáo tiến hành ác chiến, lại như sói xông vào đàn dê! Vừa bắt đầu đã có năm đệ tử Toàn Chân bị chém chết tại chỗ. Kết cục của trận chiến này, ngay từ lúc mới bắt đầu đã thấy rõ.

Ánh mắt của Chiều Yên, từ đầu đến cuối vẫn tập trung lên kẻ đã giết chết một nhà mình kia.

- Bắt sống cô ta!

Một tên đệ tử Tông Môn thấy nhóm đệ tử Toàn Chân liều chết bảo vệ cho một cô gái đào tẩu, lập tức hét lên. Thế nhưng chúng gặp phải sự ngạnh kháng vô cùng mãnh liệt.

Cô gái nọ mặc một thân áo xanh, đầu đội khăn trắng, dưới sự liều chết bảo vệ của vị Phó giáo chủ Toàn chân kia,, từ trong chiến trường mở một thông lộ thoát ra, cuối cùng cũng đào thoát khỏi vòng vây chạy về phía bìa rừng.

Chiều Yên nấp từ xa theo dõi một màn tàn sát này từ đầu đến cuối, vẫn lãnh tĩnh không nói gì như trước. Cô nhìn đệ tử Toàn Chân, từng người từng người bị chiêu thuật của võ giả áo đen tàn sát, trong đầu dường như nhớ lại khung cảnh khi xưa.

Ngọc Chiêu Bang chúng của cô, cũng đã từng lâm vào thảm cảnh như vậy!

Mối thù này, biết đến bao giờ mới báo được đây?

Nói đến cô gái mặc áo xanh nọ, chập vọt chạy nhanh lên núi. Đến một sườn núi, xung quanh ba mặt cây cối bao phủ, duy chỉ có hướng đông là trống trải, cô ta lập tức rẽ đường mà chạy. Trong lúc chạy đôi lúc có quay đầu lại. Chỉ thấy huyết đấu xa xa vẫn đang kéo dài. Nhưng người mặc thanh bào, còn đứng càng ngày càng ít, bị người mặc hắc bào vây quanh trùng trùng.

Kim Tuệ tức thì lệ ướt tràn mi!

Trận chiến này—— đã sớm kết thúc rồi.

Thân là một trong năm đại đệ tử Toàn Chân, lại là con gái của đương kim chương môn nhân Toàn Chân Giáo, Kim Tuệ trước cảnh đồng môn không ngừng ngã xuống này thực xót xa vạn phần. Song cô vẫn cầm đầu hướng chân núi chạy đi. Cô biết, chỉ cần đến được mấy nhánh nhỏ đường mòn, tin rằng mấy tên Mật Tông kia khó lòng tìm được.

Nhưng vào lúc này, sau lưng Kim Tuệ bỗng phát ra thanh âm cành lá lao xao. Một thân ảnh từ con đường nhỏ trong rừng lao ra, đập mạnh tiến đến, như lộn rừng đánh tới!

Kim Tuệ vừa vặn lác mình qua bên, lộn hai vòng, mới thoát được cú đánh này. Do quá vội vã, quần áo bị vướng vào nhánh cây, rách một đoạn dài, hở cả áo lót bên trong.

Kim Tuệ ngẩng đầu nhìn lên, mắt nhìn tên đệ tử Mật Tông trước mặt đầy vẻ phẫn nộ!

"Cô bé, định chạy đi đâu?" Gã áo đen cười mỉa, hai mắt nhìn bộ ngực phập phồng dưới lớp áo lót màu xanh nhạt của Kim Tuệ, sau đó là cặp mông cao vút đầy vẻ dâm dăng. "Chưa hỏi ý ta, đã muốn chạy?"

Kim Tuệ mặt trắng nhợt, trong lòng đã vô cùng tuyệt vọng. Song cô vẫn giữ cao trường kiếm, ánh mắt đầy vẻ bi phẫn. Mặc dù biết võ công của mình và đối phương cách nhau không ít, song trước mặt ngoài tử chiến ra, đã không còn con đường nào khác!

- Có chết thì cùng chết! Hôm nay, ta quyết bồi táng cùng ngươi!

-Ha ha... biết đùa lắm!" Gã áo đen nhân thân hung ác nói: "Ta cũng từ từ đùa với ngươi. Ngươi với con đi họ Chiêu kia, thật là cùng một loại! Con nhãi ấy hôm trước chúng ta đã sợ y bỏ lỡ, song hôm nay nhất định sẽ không!"

- “Ô, ngươi quen bảo bối của ta sao?”

Nói lời này cũng không phải là tên áo đen nọ..

Kim Tuệ đưa mắt nhìn lên trên. Thanh âm đến từ trên đầu bọn họ. Trên một cây đại thụ cành lá rậm rạp, có một thân ảnh trắng kiêu ngạo vắt ngang. Phía sau người nọ vừa vận thái dương đang dần nhô lên cao, ánh mặt trời sau lưng sáng chói.

"Là ai?"

Ngồi vắt vẻo trên cây cách mặt đất hơn hai mét, thế nhưng người này trực tiếp nhảy xuống. Nổi hấn tiếp đất, dậy lên một trận cát bụi và cỏ cây.

- Tiểu tử, mi quen “bảo bối” của ta sao?

Gã thanh niên nhìn tên áo đen, võ vai hấn ngoác miệng cười rõ to.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Xuống núi tìm bảo bối

Giây phút sinh từ ấy, trái tim nhỏ bé của Kim Tuệ đã bị bóng dáng cao lớn của vị thanh niên anh tuấn từ trên trời rơi xuống kia, hoàn toàn chiếm trọn.

- Tiểu tử, ngươi đến trợ giúp? Là đồng bọn của Toàn Chân?

- "Ta tới làm gì là chuyện của ta."

Nam nhân nói tiếng phổ thông có chứa khẩu âm đặc biệt, nhưng vẫn có tí sai khác với người trung thổ. "Nói đi, ngươi quen bảo bối của ta sao?"

Gã nam tử áo đen lên nhìn qua Kim Tuệ, song khi thấy thần tình của cô gái này có vẻ kinh ngạc, tựa hồ thật là không quen biết y, lúc đó mới an lòng, đoạn sầm mặt.

"Dám can dự vào chuyện của Mật Tông? Ta Kiều Đại Thông, không giết hạng người vô danh! Báo tên đi, ta cho ngươi toại..."

Lời của gã còn chưa dứt thì hai mắt đã tròn tròn.

- Bằng hữu, trả lời ta đi, bảo bối của ta giờ ở đâu?

Kim Tuệ chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, gã thanh niên kia đã áp sát tên áo đen, cứ như có thuật rút đất vậy, sau đó đặt tay lên vai phải hắn.

Nhìn bộ dáng hai người có vẻ rất thân thiết, cô lòng thầm kêu nguy rồi. Hai tên này rất có thể quen biết nhau, người thiệt vẫn là mình. Kim Tuệ thấy vậy thì đứng lên tính chạy, song lúc này mới nhận ra chân phải mình đã bị trật khớp, cả người xụi lơ vô lực, không cách nào đành ngồi thụp xuống đất, mặt mày tái mét.

- Mi..mi...

Kiều Đại Thông hai mắt tròn tròn, nhìn gương mặt vô hại của gã thiếu niên gần ngay sát mà lòng lạnh ngắt. Có trời mới biết, bàn tay hắn đặt trên vai tựa như quả núi, xương bả vai của gã trong nháy mắt đã vỡ nát. Thế nhưng còn đáng sợ hơn là, địch nhân trong nháy mắt dùng tốc độ vô cùng khủng khiếp tiếp cận, chỉ một chiêu đã khắc chế hắn, thực lực rõ ràng cách quá xa. Mặc dù vẫn có thể phản kích, song ý chí chiến đấu của Kiều Đại Thông lúc này đã tiêu tan hơn nửa.

- Nói đi, bảo bối của ta đâu?

-Ta..ta..ta không..không biết. Xin..đại hiệp tha...tha mạng!

Lẳng nhằng mắt một lúc, Kim Tuệ khi thấy tên áo đen kia cúp đuôi bỏ chạy thì mới khẽ thở phào. Cô đỏ mặt, nhìn vị thiếu niên kia thẽ thọt nói:

- Cảm ơn thiếu hiệp đã cứu mạng.

- Không phải khách sáo.

Chiến Vân quay đầu lại, mắt không hiểu nhìn bậy đi đâu, mặt hơi đỏ, vội ho vài cái rồi quay đi. Kim Tuệ lúc này mới phát hiện ra, nguyên lai chỗ nhạy cảm của mình hiện đang phơi ra trước mắt người ta. Cô vội vàng dùng hai tay kéo vạt áo lại, song lại càng làm khe hở giữa cặp núi đôi hiện ra rõ hơn, khiến người xị máu mũi.

- Ài, cứ tưởng là đã có manh mối, giờ biết đi đâu tìm bảo bối của ta bây giờ?

Kim Tuệ vốn giao chiến khi này đã chịu nhiều thương tích, lúc này do sinh tử quan đầu mà cố gắng chịu đựng đau nhức, giờ đây nguy hiểm đã qua, đột nhiên ho khan một cái, chỗ xương sườn nứt đau muốn khóc, người lả xuống.

- Cô gái, không sao chứ?

Chiến Vân rất nhanh đỡ lấy tiểu cô nương xinh đẹp ngực lớn này. Kim Tuệ sờ sờ vào mồm, phát hiện lại ho ra máu. Nguyên lai ngoài nứt xương sườn, còn bị nội thương. Cô khẽ đảo mắt, dường như nghĩ gì cái gì, miệng thều thào:

-...Có phải anh đang đi tìm “bảo bối”? Tôi có thể giúp anh.

- Thật sao?

Hai mắt Chiến Vân tức thì sáng rỡ.

Lại bàn về Chiêu Yến, sau khi chứng kiến trận tàn sát đầm máu kia thì cứ bám theo đoàn người Mật Tông mãi không buông. Đám người Mật Tông kia sau khi giết sạch hơn một trăm hai mươi mạng đệ tử Toàn Chân Giáo thì chỉ giữ lại vị Phó Giáo chủ bất sống, sau đó lên đường đi về phía nam.

Chiêu Yến vừa bám theo, trong lòng vừa liên tục nghĩ cách báo thù. Cô nhớ ra tiểu trấn gần nhất phía trước chỉ có một khách điểm, nơi đó lại là chỗ thân quen từ xưa với Ngọc Chiêu Bang, bèn nghĩ ra một kế.

Tối hôm đó, đoàn người Mật Tông phải quả nhiên đi ngang qua tiểu trấn, sau đó ăn uống thuê trọ tại khách điểm nọ. Chúng vừa vào đã gọi rượu thịt đầy bàn, sau đó bắt đầu ăn uống.

Chiêu Yến mặt che mạng, cũng kiếm một chỗ ngồi trong góc, chờ xem kịch hay. Cô đã nhờ chủ quán là chỗ thân quen với bản thân phục độc trong thức ăn, rượu uống, lại còn trả công rất hậu. Chỉ cần thuốc ngấm, cô sẽ đích thân ra tay, rửa hận cho Ngọc Chiêu Bang.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, Chiêu Yến vừa ngồi xuống bàn, còn chưa ấm chỗ thì phát hiện sau lưng, trước mặt, bên trái, bên phải đều đã có người. Tất cả không phải nói, đều là môn đồ Mật Tông.

- Yêu nữ, dám qua mắt bốn Tông? Muốn chết.

Chiêu Yến tức thì biết chuyện đã hỏng, tay nắm chặt chuôi thanh Truật Xích Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bảo bối, ta đến đây

Lại nói về Chiến Vân, sau đi hạ sơn đi tìm “bảo bối” đã kinh qua không ít chuyện. Trên đường hần vô tình cứu sống rồi kết bạn với Kim Tuệ, một trong ngũ đại đệ tử Toàn Chân, đồng thời cũng là con gái rượu của Giáo chủ Toàn Chân Giáo. Hần cùng với Kim Tuệ lần theo dấu vết của Mật Tông phải suốt hai ngày đường, đến một tiểu trấn nhỏ mới nghỉ chân.

- Bảo bối của ta thật sự qua đây sao? Sao cô lại biết?

Nằm bẹp xuống bàn khiến hai cái bánh bao trước ngực dẹp xuống thấy rõ, mơ hồ thấy cả vết áo lót bên trong, Kim Tuệ đứng là phát sàu với cái tên cả ngày một câu “bảo bối”, hai câu cũng “bảo bối” này. Song hiện đang là người cầu y, thế nên cực chẳng đành phải dịu giọng:

- Xin công tử chớ có dạ lo lường, mọi chuyện cứ để mặc ta lo liệu. Bảo bối của ngươi chính là ở đây không sai. Ai thêm lừa ngươi chứ?

Nói rồi ưỡn ngực nhếch môi, mày liễu nhíu chặt nhìn y, như muốn trách trước mặt một đóa hoa tươi không thêm ngó, liễu rủ ao bờ lại tiếc sao.

- Bảo bối của ngươi đang ở đó, đêm nay chúng ta sẽ tới đó tìm nàng.

Kim Tuệ chỉ tay vào tấm biển mang tên Duyệt Tây Khách điểm bên kia đường nói:

- Đêm nay? Tại sao không là bây giờ?

Chiến Vân nghe thế thì đứng phắt dậy, bộ dáng gấp rút như kiến bò chảo nóng. Kim Tuệ phải mất hết sức chín trâu hai hổ khuyên bảo mới can được y. Thế nhưng thế cũng chưa xong, hẳn ta sau đó còn lôi đầu ra một vật hình chữ nhật kỳ lạ, nói là “máy ghi âm”, sau đó bắt cô thế mấy câu trước nó làm bằng. Kim Tuệ mặc dù chẳng hiểu gã đang dở trò kỳ khôi gì, nhưng cũng nhắm mắt làm theo cho qua chuyện.

- Kim Tuệ cô nương, xin thứ lỗi vì đến muộn.

Hai người đang ăn uống rôm rả thì một vị thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn mặc đạo bào màu trắng, chân đi giày vải, mặt đẹp như son, khí khái vô ngần bước vào. Chiến Vân tất nhiên là không quen biết y. Còn Kim Tuệ thì lập tức đơn đả mời chào.

- Giới thiệu với huynh, đây là “Võ Đang Thiếu Kiếm” Trương Phi Hùng, là nhân tài kiệt xuất nhất của Võ Đang một trăm năm trở lại đây, một trong Võ Đang Thất Hiệp, con trai của Chân Dương Tử Trương Chấn Đông. Còn đây là... Chiến Vân, du hiệp giang hồ, bằng hữu mới quen của tôi.

Kim Tuệ giới thiệu gã kia với Chiến Vân, không quên tăng bốc đối phương mấy câu.

- Kim cô nương quá lời rồi.

Trương Phi Hùng vội vàng xua tay, song giọng nói không giấu nổi vẻ kiêu ngạo cùng tự tin.

Vốn là sau khi biết Phó Tông chủ Toàn Chân Giáo vẫn sống, và đang bị Mật Tông đồ bắt làm tù binh, Kim Tuệ đã manh nha kế hoạch giải cứu y. Song đã chứng kiến qua thực lực của Mật Tông, cô tất nhiên biết nếu đơn độc ra tay thì chả khác chi đưa đầu ra chịu chết. Vừa may, lại có “Võ Đang Thiếu Kiếm” Trương Phi Hùng dẫn Võ Đang đồng đạo ghé qua. Xưa nay ai cũng biết Trương Phi Hùng là đại đệ tử kiệt xuất nhất của Võ Đang phái, nhân tuyển kế nhiệm ghế chương môn tương lai, thực lực tuyệt không phải tầm thường.

Sau khi nghe tin Trương Phi Hùng cũng đang có mặt tại trấn này để tiêu trừ Mật Tông, Kim Tuệ lập tức móc nối liên lạc. Gã thiếu chủ Võ Đang này mới chính là niềm hy vọng lớn nhất của Kim Tuệ hiện tại, gã thanh niên kia võ công chưa biết thế nào, chuyện lần trước rất có thể là may mắn, Kim Tuệ tất nhiên là tin hơn vào bốn chữ “Võ Đang Thiếu Kiếm” oai danh đình đình kia rồi.

- Xin cô nương cứ an tâm, đề việc ấy mặc Võ Đang toan liệu. Trương Phi Hùng nâng chén rượu lên tụng ly, sau đó buông một câu chắc nịch: - Canh ba đêm nay, chính là giờ hành động.

Canh ba.

Trong phòng, một gã trung niên chừng bốn mươi tuổi ngồi trước bàn nhỏ, vai trái có thêu hình “mặt trời đen”, tóc dài đen trắng xen kẽ xõa ra, tay cầm chén rượu trầm ngâm. Y chính là một trong bảy đại đương gia của Mật Tông – “Song Thần Kiếm” Khôn Thần!

Mật Tông Phái tuy đông song chia ra hai bộ phận chính, một là Trấn Tông Đạo, có nhiệm vụ dạy dỗ đệ tử và bảo vệ Tông Môn, hai là Tru Nha Đạo, gồm năm đạo quân chính, có trách nhiệm càn quét xưng bá võ lâm, truy tìm đủ năm mươi hai mảnh vỡ “Đá Hồng Tinh”. Đoàn quân của Khôn Thần là một trong năm đạo đó, thực lực tất không phải tầm thường.

Một người đã kinh qua sinh tử chiến như Khôn Thần, hôm nay lại có linh cảm không tốt.

Khôn Thần rất tin vào linh cảm của mình, thứ đã khiến y thoát chết không biết bao nhiêu lần. Cũng chính thứ linh cảm đó đã khiến Chiêu Yến dù rất cẩn thận bám theo song vẫn không thoát khỏi mắt y, để rồi sập vào chính cái bẫy mình bày ra.

“Song Thần Kiếm” Khôn Thần đặt chén trà trong tay xuống, linh cảm càng lúc càng rõ ràng, khiến y không thể ngồi yên.

Tâm không an, tất có chuyện.

Khôn Thần tay cầm song kiếm đeo trên lưng, bước chậm ra hiên.

- Không phải là phúc thì là họa, là họa thì không tránh được.

Vừa dứt lời, bên dưới lầu liền truyền lên tiếng binh khí va chạm nhau lạnh ngắt. Thế nhưng Khôn Thần lại không chú ý gì đến dưới đó, mà chỉ chăm chăm nhìn ra cửa. Y cảm thấy ở đó, có một thứ gì đó rất nguy hiểm, một sinh vật rất nguy hiểm.

Bởi vì cảm giác áp bức thực sự quá mãnh liệt.

Khôn Thần nuốt một ngụm nước bọt. Hai tay y nắm lấy chuôi đôi song kiếm, nhẹ nhàng rút ra. Gã bước một chân vòng ra sau, "Li Hòa kiếm" bên trái chỉ xéo về phía trước, "Ly Thủy Kiếm" bên phải giờ ngang tai, hai mũi kiếm cùng chỉ vào cánh cửa sổ phía trước.

- Đã đến rồi, còn chui rúc nơi nào không lộ mặt?

“Rầm”

Cánh cửa nháy mắt vỡ toác, một bóng trắng lao vào, khí thể như mảnh hổ tập kích.

“Võ Đang Thiếu Kiếm Trương Phi Hùng, xin được lĩnh giáo!”

“Lĩnh giáo!!”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vì bảo bối, xả thân!

Miệng nói sau, thế nhưng chính Khôn Thần lại là người tiến công trước.

“Ly Thủy Kiếm” chặn một kiếm của đối phương đâm xuống, "Ly Hòa Kiếm" còn lại bên tay trái Khôn Thần nhoáng lên, khí thể mãnh liệt, từ dưới chém lên bụng Triệu Phi Hùng. Phi Hùng bị đối phương phản khách vi chủ, cần răng, rút kiếm hướng xuống dưới đúng lúc ngăn đoản kiếm.

Nhưng cái mà Khôn Thần dùng lại là song kiếm. Chỉ thấy "Ly Thủy Kiếm" phía trên lại tiếp tục biến chiêu đâm về phía mặt. Triệu Phi Hùng nghiêng người chuyển bước, sử Võ Đang Kiếm pháp quán lực tài đánh tan một đâm này, thế nhưng cũng bị một kiếm sượt vai, máu phun có vòi.

Võ Đang Thiếu Kiếm Triệu Phi Hùng tấn công bất ngờ đã không chiếm được tiên cơ, lại còn thụ thương thì tức giận gầm lên một tiếng, không chút do dự sử xuất "Võ Đang Hành Kiếm", chân bước một bước vừa lớn vừa nhanh theo hình thái cực, lượn qua bên phải Khôn Thần, ba kiếm liên tiếp hướng ngực, bụng, tim y đâm tới, tất cả đều là Võ Đang tối cường tuyệt kỹ!

Thế nhưng Khôn Thần tựa hồ đã sớm dự tính được chiêu này, song kiếm trong tay công thủ nhịp nhàng hóa giải dễ dàng. Hai bên giao thủ chừng hai mươi mấy chiêu, Triệu Phi Hùng hoàn toàn lâm vào thế bị động phòng ngự, vô pháp phản kích.

Triệu Phi Hùng thân là đại đệ tử, chương môn nhân Võ Đang kế nhiệm, Thái Cực Kiếm Pháp tất nhiên đã luyện đến mức tinh thuần, thế nhưng gặp phải song kiếm của Khôn Thần giống như con rắn không ngừng xoay vòng né tránh, như là đụng khắc tình vậy. Trong năm chục chiêu này, hắn đã không ít lần nỗ lực giành lấy cơ hội phản kích, nhưng không những chẳng thành công, mà Khôn Thần còn tuyệt không cho y lấy hơi, tả hữu song kiếm thay nhau truy kích. Hai người di động trong phạm vi rất hẹp, song chỉ chớp lát đã giao kích bốn năm mươi kiếm.

Quả không hổ danh “Song Thần Kiếm”!

Triệu Phi Hùng mặt đỏ đầy mồ hôi, trong lòng trống ngực đập bình bình. Chỉ một vị Đại Đương Gia thôi mà đã khiến hắn chật vật thế này, vậy thì thực lực của những Phó Tông chủ, rồi Tông Chủ Mật Tông còn mạnh mẽ đến bậc nào?

Chẳng lẽ, chúng thật sự là “Vô địch”?

Bị trúng thêm một kiếm vào vai phải, Triệu Phi Hùng gầm một tiếng kinh thiên, đột nhiên tiến nhanh lên một phát, rút ngắn cự ly với Khôn Thần, đồng thời biến chiêu, toàn lực dùng trường kiếm đâm vào bụng đối phương. Kiếm khi uy mãnh phi thường, có tiếng nổ to như không khí bị xé rách, mơ hồ còn thấy tàn ảnh Thái Cực!

Chỉ thấy Khôn Thần sử Ly Thủy Kiếm kè sát người, cũng tương đối khó khăn mới ngăn được sát chiêu này, song y không dừng lại ở đó, tay trái xuất kiếm phản kích, đâm "Ly Hòa Kiếm" thẳng tới huyệt đối phương! Triệu Phi Hùng sợ đến tái mặt, vội vã xoay kiếm phòng thủ.

"Ly Hòa Kiếm" và trường kiếm của Triệu Phi Hùng tức thì giao kích cùng một chỗ!

Chỉ thấy vèo một tiếng, sau đó là “Phập”, Triệu Phi Hùng ôm cổ tay phải, trường kiếm trong tay đã bị chấn bay!

Mặc dù đã giành chiến thắng tuyệt đối, thế nhưng “Song Thần Kiếm” Khôn Thần nét mặt vẫn vô cùng khản trương. Bởi vì cảm giác áp bách dày vò y kia.. lại chỉ có tăng không giảm!

Điều này chỉ có thể giải thích rằng..nguy hiểm tới giờ vẫn chưa hết, thậm chí là còn chưa bắt đầu!

Như kiếm chứng cho nỗi lo sợ không tên kia, một bóng đen bỗng dung xuất hiện, từ bên ngoài cửa sổ dùng tốc độ kinh người lao thẳng vào, tiến thẳng đến Khôn Thần!

Sắc mặt ngưng trọng, Khôn Thần bỗng nhiên thu kiếm phòng thủ, ngửa đầu nhìn kỹ động tác của bóng đen trên không trung, sau đó lùi một bước dài!

Thế nhưng bóng đen đó lại không nhằm đến y, mà chỉ như con gió lướt vụt qua, tựa như không thềm để ý!

Đối với võ giả, đó chính là sự xúc phạm lớn nhất. Khôn Thần bị đối phương khinh thường như vậy, tức giận huy động song kiếm giao nhau, sau đó, một

đôi kiếm khí thế hung mãnh kỳ dị từ trên cao đâm xuống!

—— chính là tối cường kiếm kỹ của "Song Thần Kiếm" Khôn Thần - “Hủy Thiên kiếm”

Mới chiêu đầu tiên, đã xuất ra tuyệt học đặc ý nhất của bản thân! Điều này chứng tỏ Khôn Thần đối với bóng đen kia e sợ nhường nào.

“KENG”

Tất cả diễn ra chỉ trong một khoảnh khắc.

Kết cục, bóng đen kia đã biến thẳng vào phòng trong biệt tẩm vô tích. Mà Song Thần Kiếm Khôn Thần thì..Ly Hòa Kiếm đã vắng đi đâu không rõ, còn “Ly Thủy Kiếm” thì hiện tại... lại đang cắm ngập vào ngực phải hấn ba xích!

Khôn Thần sắc mặt ngưng trọng, hít một hơi dài, tay giơ lên đỡ ngực, máu tuôn từ đó lênh láng không dứt! Sau đó, y không dám chần chừ mà dậm chân lao mạnh về phía cửa!

Triệu Phi Hùng đỡ đỡ, chính y cũng chẳng hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Thế nhưng Khôn Thần định làm gì bây giờ thì y hiểu rất rõ!

Triệu Phi Hùng nhặt trường kiếm rơi dưới đất, một bước dậm chân lao tới truy kích! Hai bóng người một đen một trắng, một trước một sau lao thẳng ra ngoài hiên.

“Thắng rồi, “Võ Đang Thiếu Kiếm” thắng rồi”

“Mau truy kích!”

“Võ Đang vô địch! Võ Đang vô địch”

Bên ngoài tức thì có tiếng la hét rầm trời, sau đó tiếng binh khí va chạm giảm hẳn.

Lại nói đến Chiến Vân, cũng chính là bóng đen vừa tiến vào lầu hai ban nãy. Hắn vốn là một trong những người tham gia chiến dịch tiêu trừ Mật Tông đêm nay, song trong đầu thì chỉ có mỗi bóng hình Chiêu Yến. Sau khi tìm một vòng hết tầng một không thấy, hắn liền lao lên tầng hai. Giữa đường có bị một tên mặc áo bào đen làm phiền mất mấy giây, song thật không đáng nhắc tới.

Dám cản đường ta tới chỗ "bảo bối", đúng là chán sống mà.

Chiến Vân lung sục khắp tầng hai vẫn không thấy, liền đi lên gác. Cuối cùng trời cũng không phụ lòng người!

“Bảo bối, ta đến cứu nàng đây!”

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bảo bối, nàng đã đánh hôn rồi?

Trận chiến tru diệt Mật Tông do phái Võ Đang chủ trì tối hôm đó đã kết thúc, với chiến thắng thuộc về võ lâm chính phái. Chi Tru Nha Đạo do “Song Thần Kiếm” Khôn Thần chỉ huy, lần đầu tiên từ khi xuất đạo phải nếm mùi chiến bại. Chiến thắng này ghi đậm dấu ấn của “Võ Đang Thiếu Kiếm” Trương Phi Hùng, người đã đánh bại “Song Thần Kiếm” Khôn Thần, một trong thất đại Đương Gia của Mật Tông!

- Võ Đang vô địch!

- Võ Đang Thiếu Kiếm, Thiên hạ đệ nhất!

Khi Triệu Phi Hùng quay trở lại thì liền lập tức bị đám đông bao vây lấy trong tiếng hoan hô ca ngợi không ngớt.

-Chư vị đừng quá kích động, trước hết hãy lo mai táng thi thể những đệ tử võ đang tử thương đêm nay. Triệu Phi Hùng thở dài - Xét cho công bằng, lần này nhân số đối phương chỉ tổn thất có hai người, còn chúng ta lại mất tới mười ba. Năm mươi địch mười một mà còn như vậy...thật khiến người ta tắc dạ bàng hoàng, chẳng biết kế chi mà toan liệu. Trận thắng này, có thắng cũng là thắng thảm. Chưa kể lại còn để Khôn Thần chạy mất nữa.

Đám đông tức thì xui xuống. Thực lực của Mật Tông, quả thực ngoài dự đoán của chúng nhân. Ngay cả môn chúng bình thường mà cũng... Tất cả mọi người đều biết, hôm nay nếu như “ Song Thần Kiếm” Khôn Thần không thất thủ dưới tay Triệu Phi Hùng, kết cục là ai chết ai sống hãy còn chưa biết.

Một đệ tử Võ Đang hét lên:

- Đã chiến đấu thì không tránh được đổ máu! Mọi người nhìn đi, đây là cái gì?

Cả đám đông đều hiểu kỳ. Trong tay tên đệ tử Võ Đang kia là một thanh đoản kiếm, phần giữa chuôi kiếm với lưỡi kiếm tạo hình con rắn, mũi kiếm bên trái ánh thanh quang, bên phải lại rực đỏ.

- Là “Ly Hòa Kiếm”!

-Ồ ồ..

- Ly Hòa Kiếm, cùng với Ly Thủy Kiếm là vật bất ly thân của “Song Thân Kiếm” Khôn Thần. Đêm nay bức địch nhân phải bỏ của chạy lấy mạng. Trương thiếu hiệp võ công quả thực cao thâm khó lường. Ân tình ngày hôm nay, Toàn Chân giáo xin lĩnh.

Kim Tuệ vai diu sur thúc, tay khom quyền hướng Triệu Phi Hùng nói lời tạ ơn. Chỉ thấy gương mặt hần hơi khựng lại về ngượng ngùng, tất cả đều không thoát khỏi con mắt tinh tường của Kim Tuệ.

Triệu Phi Hùng nhìn lên tầng hai khách điểm, con mắt lấp lánh tinh quang, không hiểu suy nghĩ gì...

Sau trận ác chiến tối hôm đó, Võ Đang Phái có lưu lại tiểu trấn mấy hôm. Chiến Vân và Kim Tuệ cũng vậy. Cả hai đều có việc phải làm, với Chiến Vân thì là chăm sóc cho Chiêu Yến, còn Kim Tuệ thì là vị sư thúc trưởng phó Giáo chủ mới được cứu thoát kia. Cả hai dường như đã bị phục một loại độc được nào đó, ngủ li bì suốt ba ngày ba đêm mới tỉnh.

Trong thời gian này, Chiến Vân tất nhiên là luôn dính với Chiêu Yến như hình với bóng. Hôm nay, lựa một cơ hội nhỏ nhoi khi hần không có mặt, Kim Tuệ mới có dịp ngồi cạnh vị “bảo bối” trong lòng gã kia.

Càng nhìn càng không thấy vị sư tỷ này có gì hơn mình? Kim Tuệ nhìn nhìn ngực Chiêu Yến, sau đó nhìn xuống ngực mình, lấy tay đo thử, cứ như thể lần lượt mà so sánh từ trên xuống dưới. Độ lớn rõ ràng không bằng, độ đàn hồi cũng kém xa, vòng một vòng hai vòng ba chẳng thể nào so sánh với Kim Tuệ này, khuôn mặt cũng không lấy gì làm quá mức xuất sắc. Đây là "bảo bối" mà huynh ấy luôn mồm kêu đó sao?

- Khục...

- Sư tỷ, nghỉ ngơi đi đã.

Chiêu Yến mở mắt, khi nhìn thấy bên cạnh mình là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, má hồng môi thắm bận váy xanh thì nhủ mảy.

- Ta đang ở đâu?

- Tỷ không biết sao? À ừ, lúc đó tỷ hôn mê mà nhì, tỷ chính là được..Kim Tuệ nói đến đây thì hơi khựng lại: - Tỷ... chính là được “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu công tử cứu thoát trong tay Mật Tông môn đồ đó!

- Triệu công tử?

Chiêu Yến có thể không biết đến Triệu công tử, song bốn chữ “Võ Đang Thiếu Kiếm” này thì lại như sấm rền bên tai. Cô nhìn quanh một hồi rồi nói:

- Là y..là y đã cứu ta à? “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng?

- Ừm. Kim Tuệ gật đầu về chắc chắn, nói: - Quên không giới thiệu với tỷ, tiểu muội họ Kim tên một chữ Tuệ, là một trong Toàn Chân ngũ đại đệ tử.

- Kim cô nương, thất lễ rồi. Chiêu Yến đối với các bậc cao thủ nổi danh trong võ lâm đều hết sức tôn trọng, nghe vậy thì độ kính ý với Kim Tuệ liền tăng thêm mấy phần.

- Uhm, tiểu muội chính là quen với Chiến ca ca mới biết được tỷ đó. Tỷ tỷ quả thực rất là xinh đẹp nha. À, mấy ngày hôm nay cũng chính là một tay Chiến ca ca chăm sóc cho tỷ đó.

- Chiến ca ca?

Chiêu Yến hơi nhủ mảy, dường như đã nhớ ra gã thanh niên luôn miệng kêu mình là “bảo bối” này.

- Hần ta có mặt ở đây sao?

- Uhm, là phu quân của tỷ đó. Kim Tuệ thăm dò.

- Hần? Hần mà phu quân cái gì?

- Không phải sao? Kim Tuệ lấy tay che miệng, bộ ngực bạo mẫn nhấp nhô, đảo mắt: - Chính huynh ấy giới thiệu như vậy với mọi người mà? Mấy ngày hôm nay cũng một mình huynh ấy..thay quần áo, rồi tắm rửa cho tỷ đó. Muội thấy huynh ấy rất là có thành ý à nha..mặc dù ngoại hình không quá nổi bật, đôi khi có hơi hão sắc, như là sờ tỷ chỗ nọ chỗ kia...

Kim Tuệ cố ý nói lấp lửng. Chiêu Yến nghe vậy thì mặt đỏ như gấc, con giận phút chốc bốc lên tận đỉnh đầu.

- Nhắc gì đến ta vậy? A, bảo bối, nàng dậy rồi?

Đúng lúc đó, Chiến Vân ôm thau nước rửa mặt từ bên ngoài đi vào, thấy Chiêu Yến đã tỉnh thì hưng phấn lắm. Hắn để thau nước xuống, vò khăn, song còn chưa kịp vắt thì đã bị Chiêu Yến một tát thẳng đến.

- Nàng..sao vậy?

Chiến Vân tay phải nắm chặt cổ tay Chiêu Yến, trợn mắt. Hắn cho đến giờ này vẫn chưa bị một cô gái nào tát vào mặt nha. Xưa không có, hiện tại không, về sau lại càng không có.

Chiêu Yến giật tay về mãi không được, mặt đỏ tía tai. Chiến Vân lúc này mới thấy không ổn vội buông tay ra. Kim Tuệ được xem kịch vui, lòng hớn hờ lắm song không dám lộ ra mặt, chỉ đành chờ cơ hội thọc gậy bánh xe.

- Ta..ta không đấu được ngươi. Đồ vô lại. Chiêu Yến thờ dốt, mặt đỏ gấc, nói từng hơi: ...Nhưng ta nói cho ngươi biết..nói cho ngươi biết... một điều này.

- Điều..điều gì? Nàng cần gì có thể nói cho ta biết mà, bảo bối.

Chiến Vân mắt thì nhìn ngực bảo bối, miệng thì nói rất oai phong lắm liệt.

Chiêu Yến bặm môi, nói như thét:

- Ta..ta đã đính hôn rồi!

- Cái gì?

Có những nỗi ác mộng..tương chừng như vừa mới ngay đây thôi.

Mặt Tông phân đà.

Ngồi trên giường chính là “Song Thần Kiếm” Khôn Thần. Lúc này vết thương trên ngực phải của hắn đã bớt đi phần nào. Thế nhưng so với vết thương thể xác, vết thương về tinh thần còn trầm trọng hơn rất nhiều!

Vết thương tinh thần trong lòng một võ giả, không thể dùng thời gian để bù đắp, mà chỉ có thể chữa bằng máu của kẻ địch!

Thế nhưng..liệu hắn có thể không?

Tới bây giờ mỗi khi nhớ lại, trong nội tâm của Khôn Thần vẫn chưa hết bàng hoàng cùng khó tin.

Giây phút ấy, hắn vẫn còn nhớ không sót một ly! “Hủy Thiên kiếm” – bí kỹ tối cường của hắn lại bị người ta đánh bại, hơn nữa còn bằng một cách mà có chết hắn cũng không tưởng tượng nổi.

Một cái búng tay!

Giây phút gã thanh niên kia búng vào sống của Ly Hỏa Kiếm, khiến chiêu kiếm phản thủ ngược lại, Khôn Thần trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã mau mắn thu Ly Thủy Kiếm về phòng thủ! Tới giờ Khôn Thần vẫn còn chưa hết kinh sợ, giây phút ấy, nếu hắn phản ứng chậm chỉ một tích tắc thôi, cái giá phải trả sẽ không đơn giản chỉ là một vết đao nơi ngực trái.

Khôn Thần lấy tay sờ cổ, miệng khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Người này...không phải, con quái vật này...

Rốt cuộc là thần thánh phương nào???

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bảo bối, hôn phu của nàng là ai?

Nghịch Thiên Sơn.

Mật Tông Tổng Đà.

Trong căn phòng đen mịt, chỉ leo lét ánh nến dường như có thể tắt bất cứ lúc nào, một bóng hình cao gầy mặc trường bào trên dưới tuyền một màu vàng, lưng áo thêu hình “Mặt trời đen” đang chuyên tâm luyện quyền đấu cước. Nên biết môn phục của Mật Tông trên dưới đều là màu đen, có tư cách tại trong Tổng Đà mặc bộ võ phục này, trong Mật Tông chỉ vốn vẹn có ba người.

Một là Tông Chủ “Gian Khách” Mộ Phi Phàm.

Thứ hai là phó Tông chủ “Phật Thiên Thủ” Viên Nhất Không.

Thứ ba là phó Tông chủ “Bất nam bất nữ” Không Tước Minh Vương.

Tuyệt không còn ai.

Bóng hình màu vàng nhẹ nhàng di chuyển, từng quyền từng chưởng xuất ra rất thông thả, song bên trong lại ẩn chứa sát lực phi thường. Chỉ thấy trên má y mồ hôi chảy ròng ròng, dường như đã luyện công một thời gian dài.

- Thuộc hạ đáng chết. Làm phiền phó Tông chủ bế quan.

-..Nói.

Người nọ quay mặt lại, hóa ra lại đang đeo mặt nạ, cất tiếng nói the thé khó nghe. Y chính là một trong ba người có địa vị cao nhất Mật Tông hiện thời – “Bất Nam Bất Nữ” Không Tước Minh Vương.

Gã áo đen kính cẩn dâng lên một tờ danh sách. Người kia nhận lấy, nhìn lướt qua một vòng, mày hơi nhíu.

- Hai tháng, cần quét hai mươi ba môn phái lớn nhỏ, số quy phục là năm, tận diệt cả thầy mười tám, thu được năm mảnh Hồng TinhThực quá chậm.

Người đeo mặt nạ kia đang định gấp tờ giấy lại thì bỗng dừng nhíu mày.

- Khôn Thân bại trận? đối phương là ai?

- Bẩm, là “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng.

- Vậy thì sau Toàn Chân giáo, mục tiêu tiếp theo sẽ là Võ Đang. Hơn nữa... Gã đeo mặt nạ trầm ngâm một hồi, đoạn nói: -..Là ta sẽ tự mình suất quân lo liệu.

- Thuộc hạ vâng mệnh!

Lại nói về Chiến Vân, sau khi nghe tin “bảo bối” đã đính hôn, cứ như sét đánh ngang tai, cả ngày bài hoại, chẳng hứng làm gì, phần lớn thời gian chỉ ngồi thừ ra, cơm ăn chỉ được ba bát, nước uống được vài thùng, xong bữa quên xia răng, đi ngủ quên rửa mặt, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, cứ như người mất hồn vậy.

Còn trong thời gian này, Kim Tuệ đã tương đối "làm thân" được với Chiêu Yến.

- Chiêu tỷ tỷ, hôm đó sao tỷ lại rơi vào tay Mật Tông vậy?

Một buổi chiều thông thả, Chiêu Yến và Kim Tuệ hai người ngồi trong hậu đình, vừa thưởng trà vừa nói chuyện phiếm.

Chiêu Yến đem chuyện mình bày kế phục độc nhóm người Mật Tông, rồi sau đó bị bắt như thế nào kể lại. Kim Tuệ mặt tỏ vẻ hứng thú, song trong lòng thì lại thầm kêu xui xẻo. Nếu bọn áo đen kia cho cô ả này thêm vài nhất thì tốt rồi. Cô vốn chỉ nói những nói cuối mấy câu rằng biết tung tích của “bảo bối” để mượn tay Chiến ca ca giúp mình một phen, chẳng ngờ đâu lại trùng hợp ngẫu nhiên đến như vậy.

- Chiêu tỷ, tỷ thật sự đã đính hôn rồi sao? Vị hôn phu của tỷ là ai vậy?

- Muội hỏi làm gì?

Kim Tuệ đảo mắt, vị sư tỷ hờ này cũng quá khó khăn đi. Cô lại chuyển chủ đề:

- Vậy tỷ làm sao mà quen Chiến ca ca vậy? Hai người..hắn là rất thân đi?

Chiêu Yến lại đem chuyện mình quen hắn ta như thế nào, rồi cả chuyện Ngọc Chiêu Bang bị Mật Tông diệt môn ra sao kể hết lại một lượt.

- Vậy sắp tới tỷ định làm gì?

- Mục tiêu lớn nhất của ta vẫn là báo thù Mật Tông, sau đó là khôi phục lại Ngọc Chiêu bang. Chiêu Yến hai mắt xéch lên hung dữ: - ...Bây giờ thực lực của ta vẫn còn non kém, e rằng khó đảm đương chuyện lớn. Sắp tới ta định sẽ quay về núi Chung Nam, xin sư phụ vài lời khuyên bảo. Kim Tuệ, em là một trong ngũ đại đệ tử Toàn Chân, chắc là biết Thông Linh đạo sĩ chứ?

Kim Tuệ lúc này mới biết, hóa ra sư phụ của vị Chiêu tỷ tỷ này lại là Thông Linh đạo sĩ, một trưởng lão có danh tiếng trong Toàn Chân giáo. Chỉ là vị trưởng lão này ngày thường hay vân du tứ hải, vào tù ra khám. Ít nhảm, nói chung là rất ít khi có mặt tại bản phái, thế nên cô thực cũng không biết gì nhiều.

Trò chuyện thêm vài câu nữa, Kim Tuệ tạm biệt Chiêu Yến, trên đường trở về phòng lại gặp Chiến Vân đang ủ rũ ngồi bên hiên, đang làm gì đó với cái hộp hình chữ nhật nhỏ bằng bàn tay mà hắn gọi là “máy ghi âm” kia.

- Chiến ca ca, làm gì mà ngồi buồn ở đây vậy?

- Huỳnh sắc pin cho nó. Cái này xài pin mặt trời, cứ vài ngày lại phải sạc một lần.

Kim Tuệ nghe chẳng hiểu gì luôn. Song cô đã quá quen với mấy lời hươu vượn tối nghĩa này của hắn, cũng chẳng lấy đó làm kỳ. Cô hớn hờ đi vào trong phòng, đem ra một hộp nhỏ, sau đó nhoen miệng cười nói.

- Chiến ca ca, chúng ta lại chơi tiếp đi!

Chiến Vân gượng cười. Mấy ngày nay Kim Tuệ lúc không có việc gì thường tìm hắn, lúc thì tâm sự nói chuyện phiếm, khi thì lại vừa chơi vừa luyện công. Cô cũng từng đòi bắt hắn truyền thụ võ công, thế nhưng hắn thì có tập võ được ngày nào? Có dạy thì phải là Kim Tuệ dạy cho hắn mới đúng. đành chỉ phải từ chối.

Song thế vẫn chưa yên, cô gái nhỏ này còn thường xuyên rủ hắn trợ giúp luyện công, gọi là vừa chơi vừa học. Cái hộp kia là hộp đậu phộng. Cách luyện rất đơn giản, hắn tung hạt đậu phộng lên từ các phương vị khác nhau, tốc độ khác nhau, Kim Tuệ mặc dù ngồi nguyên một chỗ không được di chuyển, song vẫn phải bằng mọi cách đỡ lấy. Có thể là dùng tay, dùng miệng, dùng chân. ...

Cái này theo lời Kim Tuệ nói là để luyện phản ứng nhanh nhạy, rất hữu ích cho thực chiến. Còn Chiến Vân thì thấy giống ngày xưa hắn dùng snack..dạy chó hơn.

Cơ mà Chiến Vân đọc manga thì nhiều, chứ một chữ khẩu quyết võ công cần đòi cũng không biết, nghe nói sao thì chỉ biết vậy. Lúc đầu hắn cứ tưởng chỉ là trò đơn giản, song sau mới biết không phải giản đơn. Kim Tuệ quả thực rất nhanh nhẹn, động tác chiêu thức cũng biến hóa vô cùng, chỉ là đôi lúc có hơi vãi chưởng, đơn cử là việc dùng..ngực đỡ.

Nếu chỉ mỗi như thế thì không sao, sau cô gái nhỏ này lại còn đòi hắn..lấy đậu ra hộ mới chết chứ. Đừng nhìn cặp núi đôi trưởng thành kia mà đùa, không chỉ to, mà đàn hồi cũng rất tốt. Hạt đậu phộng rơi vào trong đó thì chỉ có...mất hút. Muốn lấy ra còn khó hơn cả cho vào nữa.

Chiến Vân chơi trò này quả là vô cùng tốn máu mũi nha.

Hắn không khỏi ngậm ngùi, nếu như được sinh ra ở thời hiện đại, cô gái trước mặt hắn này chắc chắn sẽ là một ngôi sao điện ảnh, đưa ngành công nghiệp JAV phát triển lên một tầm cao mới!

- Được rồi, ta đã quyết định rồi.

Lấy khăn lau mũi, Chiến Vân đặt hộp đậu xuống, nhìn ra ngoài sân lác đầu.

- Chuyện gì vậy, ca ca?

- Ngày mai, ta sẽ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bảo bối, đồng hành Hộ Thê Ký

Huỳnh..huỳnh vừa nói gì?

Kim Tuệ nghe vậy thì mặt hoa thất sắc, tim can máy động, quên cả việc trong ngực áo còn lẫn mấy hạt đậu chưa lấy ra, cũng quên luôn cả chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, hồi hã mà chụp lấy tay hắn cọ cọ vào cặp núi đôi săn chắc.

Chiến Vân tưởng nàng ta nghe không rõ, lại nói lại lần nữa. Lần này hắn rời núi đơn thuần chỉ là để tìm “bảo bối”. Bây giờ biết người ta đã có hôn phối,

vậy còn nán lại làm chi? trong đầu hần bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện trở về, an an ổn ổn ở Ma Quân Vực canh mộ sư phụ, tại cái thế giới vô hiệp này mà vui thú nốt mấy mươi năm cuộc đời. Còn việc thiên hạ ư? Cái đó thì liên quan gì đến hần chứ?

- Huynh không thể bỏ cuộc sớm như vậy! Kim Tuệ sau khi biết ý hần thì đầu cấp tốc xoay vòng, đến bước đường cùng, không thể làm gì khác hơn là lời “sư tử” ra dự: - Xưa nay nam nhân truy cầu nữ nhân, đều là trăm ngàn gian khó, mới có ngày khổ tận cam lai, đâu thể chỉ vì một chút khó khăn mà buông tay bỏ cuộc? Đừng nói là đã đính hôn, một khi còn chưa bước qua cửa nhà chồng, thì vẫn còn hy vọng! Cùng lắm thì đập chậu cướp hoa!

Chiến Vân được nàng ta khai thông một mạch, thối chí trong lòng cũng bớt đi phân nửa. Thật khen con gái chương môn Toàn Chân giáo khéo dùng lời ngon ngọt. Hần trước vốn tưởng ở cái nơi phong kiến ngập mặt này một khi đã đính hôn thì coi như thôi rồi lượm ọi, vậy mà bây giờ từ miệng Kim Tuệ mới hiểu ra, tình hình vẫn chưa đến mức quá bi đát.

- Muội..muội nói thật chứ? Ta vẫn còn cơ hội?

- Tất nhiên rồi. Kim Tuệ nói như đinh đóng cột: - Huynh anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, lo gì không lấy lòng được mỹ nhân. Đây là chưa kể có muội giúp một tay, đảm bảo chỉ trong một tháng là công thành phá lũy, rước Chiêu ty về dinh. Tại sao lại vội nản lòng thối chí, khiến cho một mối tình duyên nay đứt đoạn?

Chiến Vân càng nghe càng bùi tai, càng nghe càng thấy lòng phơi phới. Lại được Kim Tuệ không ngừng rót lời tăng bốc, cảm tưởng bản thân như là tình thánh đến nơi, cura gái cũng dễ như lấy đồ trong túi.

- Thật không?

- Vạn lần không trật. Chỉ cần y theo lời muội, huynh cứ chuẩn bị hưởng phúc đi là vừa.

Kim Tuệ ưỡn ngực giơ ngón tay cái, trong lòng thì thầm nghĩ: chỉ là Chiêu ty có mạng hưởng phúc cùng huynh hay không thì khó nói à nha.

Vài ngày sau, theo sự thương lượng của Kim Tuệ, đoàn người Võ Đang Phái nhỏ trại, trực chỉ quay về tổng đàn Toàn Chân Giáo – Trùng Dương Cung, nơi sắp tới sẽ là mục tiêu tấn công tiếp theo của Mật Tông. Chiêu Yến cũng nhập đoàn, cô cũng muốn về Toàn Chân tìm gặp sư phụ - Thông Linh đạo sĩ.

Chiến Vân sau khi được “điểm hóa” thì tất nhiên là cũng đi theo, tiếp tục lẻo đẻo theo đuôi bảo bối với tư cách là bằng hữu của Kim Tuệ. Còn trong mắt của Võ Đang đệ tử, hần thực chẳng khác chi người thừa. Song điều đó chẳng khiến Chiến Vân bận tâm.

Chỉ cần được ở bên bảo bối là tốt rồi!

Thái độ của Chiêu Yến đối với hần hiện giờ cũng không quá bi quan. Bảo bối không tránh né, song cũng không nồng nhiệt, coi hần giống như không khí vậy. Thế nhưng vậy vẫn còn hơn mấy ngày trước, Chiến Vân hiện giờ rất có lòng tin, tám chân tình của mình rồi sẽ có ngày cảm động được “bảo bối”.

Đoàn người gần bốn chục người, loáng cái đã đi hết địa phận tỉnh Tứ Xuyên, tiến vào Giang Nam. Giang Nam trong hiểu biết của Chiến Vân thì là một nơi phồn hoa đô hội, chỉ là ở nơi đây thì có đôi chút khác biệt. Song điều này không làm hần quá ngạc nhiên, dù sao thì hần sống ở cái “nơi” này cũng đã được gần chục năm rồi.

Trưa hôm đó, đoàn người đi mãi mới tìm được một thành thị nhỏ. Thế nhưng khi vào thì mới thấy nơi đây xơ xác tiêu điều, chó ăn đá gà ăn sỏi, đi mỗi chân mới thấy lác đác vài bóng người, mà ai khi thấy họ thì cũng như chuột sợ mèo, cứ như gặp phải hung thần vậy!

- Sao cảm giác..nơi đây như là một tòa thành hoang phế vậy?

Kim Tuệ nói.

- Chúng ta đi sâu vào trong nữa đi.

Đoàn người đi vào sâu trong thành, muốn tìm một khách điểm để nghỉ chân cũng khó, vì nơi đây cứ như tòa thành ma, nhà nào nhà nấy cửa đóng then cài, đường lớn không một bóng người giao thương buôn bán. Bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

- Nhìn kia!

Cả đội đi một hồi thì tới một quảng trường rộng lớn. Chỉ ghé gồm là, nơi đây không những chẳng có người sống nào, mà còn treo đầu người chết!

Trên giàn giáo giữa quảng trường, vậy mà treo lủng lẳng những năm cái đầu người chết, mùi xú uế thoang thoang nơi nơi! Nhìn thì cũng được mấy ngày rồi. Cảnh tượng ghê rợn như vậy, đối với nhiều đệ tử Võ Đang ở đây là mới thấy lần đầu. Đã có người bắt đầu nôn ọe.

- Chắc có lẽ nơi này mới bị cướp..đó có thể là một nhóm mã tặc, hoặc là...

“Võ Đang Thiếu Kiếm” nhìn Kim Tuệ, hiện giờ ở đây hai người là có địa vị cao nhất. Cả hai đều có chung một suy nghĩ.

Chẳng lẽ là...Mật Tông?

“Crộc, Crộc, Crộc, Crộc...”

- Có người!

- Cần thận!

Tiếng vó ngựa truyền đến, rất đều lại rền vang có nhịp, chứng tỏ kỹ thuật không phải hạng tầm thường. Mọi người từ lúc bước vào tòa thành này đã có tâm đề phòng, thấy vậy thì lập tức kiểm soát cung giương, tùy thời lúc nào cũng có thể chiến đấu.

Mới đến là một toán người ngựa, dẫn đầu là một lão già, tất cả ăn mặc có chút cổ quái, đầu đội mũ tre, thân mặc áo tơi, trang phục thoát nhìn không giống người Trung Thổ.

Chỉ là, nổi bật nhất trong số đó cũng không phải ông già kia, mà là cô gái cưỡi ngựa ngay sau. Nàng ta mẩy liễu dáng thon, mái tóc như mây, mắt sáng môi hồng, cổ dài trắng nõn. Cô gái mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, loan mi túm, phấn diện đào tai, hai con mắt đen nhánh linh hoạt phi thường, quả là một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn!

Không ít đệ tử Võ Đang đứng gần, chỉ mới thấy sơ qua khuôn mặt mà đã trở nên ngây ngốc!

Chẳng ai để ý, một người đứng đằng sau đó xa xa đang dõi từng đầu người xuống, sau đó tìm khoảng đất rộng mà chôn cất, chính là người thừa trong chuyện đi lần này trong mắt đệ tử Võ Đang, Chiến Vân.

- Người tới là ai?

Kim Tuệ chỉ tay về phía trước thét lớn.

- Kim cô nương, chớ vô lễ.

Triệu Phi Hùng từ trên ngựa nhảy xuống, đoạn bước tới trước ngựa lão già kia, chấp tay thi lễ:

- “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng, tham kiến Đường Môn trưởng bối!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tứ Xuyên Vô Song

Đường Môn là một trong thất đại chính phái, tổng đàn đặt tại Tứ Xuyên, là một môn phái theo hình thức gia tộc, có lịch sử lâu đời, võ công lấy ám khí làm chính. Đệ tử Đường Môn rất ít giao tiếp, đi lại với nhân sĩ võ lâm bên ngoài. Cộng thêm quanh Đường Môn luôn bố trí nhiều cơ quan, giết người trong chớp mắt, nên cũng rất ít người muốn bước chân đến gần tổng đàn Đường Môn.

Chính vì Đường Môn rất ít khi giao thiệp với bên ngoài, thế nên trong mắt sáu đại môn phái còn lại thì bọn họ ngoài tài sử dụng ám khí ra thì không còn chi nữa.

- Giới thiệu với mọi người, đây là Luyện tiên sinh, Đại trưởng lão Đường Môn.

“Võ Đang Thiếu Kiếm” quay lại nói với chúng nhân bên dưới.

- Luyện tiên sinh? Luyện Thừa Không?

- Là “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không?

Mặc dù không am hiểu nhiều, song ai cũng biết Đường Môn hiện giờ, người có võ công cao nhất không phải trưởng môn Chiêu Thiên Giáp, mà chính là lão già họ Luyện này. Bốn chữ “Tứ Xuyên Vô Song” đã nói lên tất cả.

- Vậy thì cô gái kia..không phải chính là “Bách Hoa Tiên Tử” Diệu Ngọc Như sao?

-Ồ ồ...

Đoàn người Võ Đang, trong đó có cả Kim Tuệ hôm nay được gặp đại nhân vật đại danh đỉnh đỉnh của phái Đường Môn, trong lòng đều không khỏi mừng rỡ. Còn với số đông nam đệ tử Võ Đang, cái thu hút họ hơn chính là vị “Bách Hoa Tiên Tử” kia, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Tứ Xuyên, quả không phải lời đồn!

- Luyện tiên bối, hôm nay tiên bối có mặt tại đây, không biết là vì..

Triệu Phi Hùng hỏi còn chưa hết câu, đằng xa đã lại truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa.

Lần này là một nhóm người đông hơn khá nhiều, khoảng chừng sáu, bảy mươi người. Tiếng vỗ ngựa dập dồn chắc nịch. Đồng đạo đệ tử Võ Đang lập tức khản trương nhìn nhóm người vừa mới đến.

Nhóm người ngựa mới tới này, hầu như tất cả đều mang binh khí, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Phân nửa bọn họ lưng đeo trường kiếm, ngoài ra còn có đao thương, thiết tiên [roi sắt], chùy thủ [dao găm], chùy sắt... cho đến các loại kỳ môn binh khí, trông giống một đám thảo khấu hơn là nhân sĩ giang hồ.

Triệu Phi Hùng đưa mắt nhìn Luyện tiên bối, thấy lão lắc đầu thì ánh mắt ngó đám người ngựa kia lập tức lộ vẻ đề phòng.

Từ trong đám đông, một người cười ngựa đi ra.

Đó là một nam nhân khoảng ba chục tuổi, vóc người cường tráng, mặt trái có vết sẹo dài, tay cầm một cây roi sắt, hai bên bả vai đều có hình xăm, mái tóc dài cứng xõa trên lưng, thắt thành nhiều bím, trên đỉnh mấy viên kim loại màu đồng, nhìn thoáng qua giống như man nhân dị tộc.

- Bọn người kia, mấy cái đầu lâu đó... là do các ngươi tự ý hạ xuống phải không?

Hắn ta vừa bước ra đã chỉ tay vào giàn giáo nọ, hét lớn.

Nhóm người đệ tử Võ Đang cùng Đường Môn nhìn giá treo mấy cái đầu người kia giờ đã trống trơn từ lúc nào thì người nọ nhìn người kia, tất cả đều không rõ ai vừa mới lấy xuống. Chỉ có Chiêu Yên từ nãy giờ có chú ý qua hành động của Chiến Vân, theo bản năng liền chỉ tay đến chỗ hắn.

- Là hắn.

Chiến Vân lúc này đang bận mai táng cho đầu người cuối cùng, thấy số đông hướng ánh mắt nhìn về phía mình thì nhất thời “đứng hình”, không hiểu chuyện gì xảy ra.

- What?

- Ài, là mi sao? Thằng nhãi, mi to gan lớn mật thiệt.

Gã mặt sẹo quát roi cái vụt, giương mắt nhìn Chiến Vân vẻ ác độc.

-..Đến cả đồ vật của Vật Độc Vương mà cũng dám tùy ý động tới, quả là chán sống rồi.

Kim Tuệ nhìn Triệu Phi Hùng, thấy hắn lắc đầu. Ba chữ “Vật Độc Vương” này bọn họ thật chưa từng nghe qua.

Chiến Vân không thèm để ý đến hắn, vẫn tiếp tục việc chôn cất của mình. Gã mặt sẹo thấy vậy thì càng tức giận hơn.

- Người chết rồi thì đem chôn, có gì không đúng sao? Triệu Phi Hùng cất tiếng đồng thanh: - Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, giết người thì phải đền mạng. Các ngươi ý mình là ai, dám coi sinh mạng người khác như cây cỏ đồ vật?

Triệu Phi Hùng lời nói khí khái ngang tàng, quả xứng với một chữ “hiệp”, ngay cả “Bách Hoa Tiên Tử” Diêu Ngọc Như lúc này cũng không nhịn được, mắt liếc nhìn vị thiếu chủ Võ Đang anh tuấn này thêm một cái.

- Lại thêm một tên nhóc muốn làm anh hùng. Để ta nói cho các ngươi biết nhé. Gã mặt sẹo ngửa mặt cười lớn: - Năm tên kia hôm trước cũng chính vì muốn làm anh hùng, nên bây giờ mới thành năm cái đầu lâu như vậy đây. Trông các ngươi có vẻ như đều rất muốn lo chuyện bao đồng nhì, hà hà, tốt lắm... .

-Các ngươi nếu muốn, vậy thì ta chiều!

Hắn vừa mới dứt lời, chúng thuộc hạ đã nhất tề rút vũ khí xông lên, xem ra cũng được huấn luyện khá quy củ. Triệu Phi Hùng thấy vậy cũng lập tức đốc thúc đệ tử Võ Đang tiếp chiến. Nhất thời ánh đao thương chói lóa, sáng cả một vùng.

Chiến Vân nhất thấy giao tranh nổ ra, mắt ngay lập tức tìm thân ảnh Chiêu Yên trong đám đông người ngựa. Thế nhưng hắn lại không dám lại gần chỗ nàng, bởi hiện giờ bản thân đang là mục tiêu ưu tiên của lũ thảo khấu kia. Ai bảo hắn lại chính là người đỡ năm cái đầu người kia xuống chứ?

- Kim Tuệ, thay ta bảo vệ Chiêu Yên!

Kim Tuệ thấy Chiến ca ca thân lâm hiểm cảnh vẫn còn nhớ đến vị Chiêu cô nương kia thì lòng rất không vui. Song Chiêu Yên thực ra cũng chẳng cần ai bảo vệ. Mặc dù một thân bản lĩnh so ra còn kém Kim Tuệ vài bậc, song để đối kháng với lũ thảo khấu lục lâm này thì vẫn còn thừa sức.

Mất thấy giao tranh nổ ra, “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không cũng chẳng buồn ra hiệu cho đồng môn tiếp ứng. Ông ta cùng đồng môn đứng ngoài cuộc, thích thú nhìn màn quần áo.

Luyện Thừa Không lâu nay đứng trên đỉnh cao võ học, sớm đã nhàm chán không có chuyện gì làm. Năm nay nghe nói Mật Tông nổi dậy xưng hùng xưng bá, lòng hào hứng xuất sơn, chỉ là để coi mặt mũi đệ nhất cao thủ trong cao thủ “Gian Khách” Mộ Phi Phàm này ngang mũi dọc ra sao. Hôm nay

vừa vặn lại được chiêm ngưỡng thân thủ của kỳ tài số một Võ Đang đương thời – “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng, chuyến đi này quả là không uổng phí.

Nheo mắt nhìn Triệu Phi Hùng sử Võ Đang kiếm pháp hồi lâu, Luyện Thừa Không trầm ngâm, thầm nghĩ trong lòng bốn chữ “Võ Đang Thiếu Kiếm” quả không phải hư danh, song trong lòng vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó. Con mắt đục ngầu của lão quét qua quét lại bãi chiến trường tanh mùi máu, bỗng dừng sáng ngời.

- Cháu gái, hãy nhìn qua bên kia xem.

Luyện Thừa Không huyếch tay Điều Ngọc Như, chỉ về một góc chiến trường.

Điều Ngọc Như này giờ vẫn đang chú tâm theo dõi thân ảnh của “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng, thấy ông nói thì miễn cưỡng quay lại nhìn. Nơi mà ông nâng chỉ là một góc chiến trường, một cô gái bận đồ xanh nhạt, tóc dài quá vai đang cùng năm, sáu tên cường đạo quần áo. Chính là Chiêu Yến.

- Cô gái đó có gì đặc biệt sao? “Bách Hoa Tiên Tử” ngoài vẻ đẹp mỹ lệ vô song ra, còn có cặp mắt tình trường trăm người có một. Chỉ cần theo dõi vài hiệp, cô đã nhận ra đối phương võ công tuy không tầm thường song vẫn chưa có gì quá đặc biệt.

- Không phải cô ta. Luyện Thừa Không lắc đầu, chỉ tay về một góc gần đó không xa: -...Mà là gã kia.

Điều Ngọc Như theo hướng ông mình chỉ, chuyển mắt nhìn qua Chiến Vân, lúc này đang ngồi xổm cách chỗ Chiêu Yến không xa, nhủ mảy.

- Hẳn ta?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Muốn nhận đệ tử?

Điều Ngọc Như định thần nhìn kỹ. Hơn ai hết, cô rất tin tưởng vào con mắt của ông ngoại mình. Chỉ một lát, “Bách Hoa Tiên Tử” mặt ngọc đã toát lên vẻ kinh ngạc không nguôi.

- Thấy sao? Tên tiểu tử đó... thuật ám khí quả thực rất đáng sợ. Chỉ là vài viên đá nhỏ, song trong tay hẳn uy lực khôn cùng.

“Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không tay vẫn về cầm nói.

Có để ý mới thấy, phía bên kia Chiến Vân mặc dù chỉ ngồi xổm một chỗ trông chừng Chiêu Yến, thế nhưng bán kính hai mét xung quanh hẳn, không một tên thảo khấu nào dám lại vãng! Bởi bất cứ ai bạo gan vượt qua phạm vi hai mét đó, nhẹ nhất cũng bị phé một chân! Lý do ư? Chính là tại những viên đá, viên sỏi trong tay hắn.

Chiến Vân rất thông dong. Bởi vì mọi thứ hiện tại hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của y. Bên kia, bất cứ khi nào Chiêu yến bị nguy hiểm, hắn sẽ tùy thời bắn sỏi giải nguy. Nếu công khai trợ giúp, Chiêu Yến nhất định sẽ không chịu, có thể còn phản tác dụng, cực chẳng đã khiến hắn chỉ còn cách này. Nào ngờ màn bí mật hộ hoa này của Chiến Vân lại không qua mắt được Luyện Thừa Không.

Luyện Thừa Không ngắm nghía đã lâu, trong lòng chợt động, liền lấy từ trong túi ra “Mai Hoa Tiễn”, véo một cái ném về phía hắn. Chiến Vân mặc dù tâm đang đặt hết trên người "bảo bối", song mấy trò đánh lén này đâu thể làm khó được y. Gã thấy có người đánh lén, tâm không hoảng, lòng không loạn, tay phải búng một cái, viên đá nhỏ tí trong tay như sao xẹt trực diện bay tới đáp lể, lấy cứng đầu cứng. Chỉ nghe bộp một tiếng trầm đục, trên đường viên đá bay qua, “Mai Hoa Tiễn” đã bị chấn tan thành bụi nhỏ.

Ánh mắt của Luyện Thừa Không và Chiến Vân trong chớp mắt đó chạm nhau, một đằng kinh ngạc, một đằng hoài nghi!

Tiểu tử này... võ công thâm hậu nha!

Lão già này..muốn ám hại mình và bảo bối??

Lúc này, chiến cục đã dần dần định hình. Đám đệ tử Võ Đang mặc dù so với môn chúng Mật Tông còn kém một khoảng, song vẫn hơn xa lũ thảo khấu lục lâm kia. Tên đầu lĩnh mặt sẹo sớm đã thấy không ổn bỏ chạy, đám đàn em không thấy bóng dáng đầu lĩnh thì nhanh chóng tan như ong vỡ tổ.

“Võ Đang Thiếu Kiếm” sau khi kiểm tra quân số, thấy bên mình không có thương vong gì đáng kể thì cả mừng. Y quay sang nhìn môn hạ Đường Môn trong đó có cả Luyện Thừa Không với ánh mắt không chút hảo ý. Vừa rồi không một ai trong số họ đứng ra tham chiến, Triệu Phi Hùng tất nhiên là thấy rõ.

“Người đời nói Đường Môn bảy phần tà dị, quả không sai”

Kim Tuệ nghĩ bụng, đoạn lon ton chạy đến chỗ Chiến Vân. Gã ta lúc này đang nói nói cười cười cái gì đó với Chiêu Yến, song bị đối phương hoàn toàn phớt lờ.

“Bịch”

Triệu Phi Hùng tính ở lại tòa thành này cũng không có chỗ ăn ngủ, đang định hạ lệnh giục đồng môn lên đường thì Luyện Thừa Không bỗng dừng xuống ngựa, sau đó đi về phía hắn. Đối phương dù sao cũng là bậc trưởng bối, Triệu Phi Hùng vội vàng chấp tay hành lễ kính cẩn:

- Luyện tiên bối, người có gì muốn chỉ dạy ư?

Thế nhưng Luyện Thừa Không lại chỉ đi ngang qua mặt gã. Rất đơn giản, mục tiêu của lão không phải “Võ Đang Thiếu Kiếm”, khiến Triệu phi Hùng được một phen mất mặt.

- Tiểu tử, năm nay bao nhiêu tuổi, môn phái nào?

“Tứ Xuyên Vô Song” bước đến trước mặt Chiến Vân, lúc này đang ngồi xõm bên cạnh Chiêu Yến, mỉm cười bắt chuyện. “Bách Hoa Tiên Tử” cũng theo sau, đôi mày phượng long lanh nhìn gã thanh niên trước mặt với vẻ kỳ dị.

- Ông hỏi tôi?

Chiến Vân nghi hoặc nhìn đông ngó tây. Hắn đâu có quen lão già này? Chẳng lẽ đối phương vừa rồi bị hắn dùng sỏi đánh nát ám khí nên qua đây kiểm chuyện? Hình như vừa rồi chính lão mới là người đánh lên mình trước à nha.

- Ta không hỏi ngươi, vậy thì hỏi cháu gái ta chắc?

Luyện Thừa Không cười đáp.

Đám đông đệ tử Võ Đang có mặt tại đây thấy thế thì cũng không khỏi dậy lòng hiếu kỳ, chẳng hiểu gã thanh niên kia có quan hệ gì với “Tứ Xuyên Vô Song”? Ngay cả Chiêu Yến và Kim Tuệ thần tình cũng có phần ngạc nhiên nhìn hắn. Không tưởng tượng được, tên nhà quê này cũng có “quan hệ rộng” phết nha.

Song đó chỉ là số ít. Phần lớn nam tử ở đây đang bị một thứ khác thu hút hơn: đó là đại mỹ nữ Diệu Ngọc Như! Nhìn gần mới thấy, môi thắm mảy ngài, má hồng mất phượng, đường cong lung linh, diện nước đủ cả, lồ lộ rõ ràng, quả là thối nam châm cuốn hút mọi nam nhân trong thiên hạ! Quả xứng danh Tứ Xuyên đệ nhất mỹ nhân!

- Tại hạ họ Chiến tên Vân, năm nay hai mươi lăm tuổi. Không môn không phái.

- Tốt! Tốt! Tốt! Luyện Thừa Không nói liền ba tiếng “tốt” rõ to: - Vậy ngươi, có muốn làm đệ tử của ta không?

“Ngươi có muốn làm đệ tử của ta không?”

Chỉ một câu nói mà khiến toàn trường rúng động. Những người có mặt ở đây, đều đang hoài nghi rằng mình nghe lầm.

“Tứ Xuyên Vô Song” chủ động mở lời thu đệ tử? Có đùa không vậy?

Hơn nữa, đối phương còn là một tên tiểu tử vô danh chẳng có chút bối phận nào trên giang hồ!

Giây phút này, tất cả mọi ánh mắt nhìn ở đây đều đang tập trung vào người gã thiếu niên vô danh kia, ghen tị có, khó hiểu có, song đều cùng chờ câu trả lời của hắn.

Chiến Vân có thể cảm giác được rõ ràng, ngay lúc này đây, Chiêu Yến cũng đang dùng ánh mắt khó tin nhìn mình. Điều đó khiến hắn cảm thấy vô cùng thư thái. Ha ha, bảo bối, nàng cuối cùng cũng phải để ý đến ta nha.

- Thế nào, tiểu tử?

- Tiên bối, rất xin lỗi.

Câu hỏi đã rúng động, mà câu trả lời của Chiến Vân, lại càng khiến những người ở đây rúng động hơn.

Từ chối?

Nên biết, người xin được làm học trò của “Tứ Xuyên Vô Song” ở Trung thổ, nếu có xếp hàng chắc cũng dài đến mấy chục dặm nha! Vậy mà tên tiểu tử này lại dám mở miệng từ chối! Đúng là không biết trời cao đất dày!

- Vì sao?

Khuôn mặt Luyện Thừa Không tức thì xám xịt như bánh đa nhúng nước. Y không ngờ đối phương lại từ chối, hơn nữa còn thẳng thừng đến như vậy!

- Mặc dù ta vô môn vô phái, song đã có sư phụ rồi. Dù sư phụ chưa truyền cho ta bất kì võ công nào...song ta cũng không thể nhận người khác làm thầy!

Đã nói một tiếng “sư phụ”, vậy thì cả đời chẳng thể nhận ai khác làm thầy. Trong võ lâm, đó là tối kỵ. Cái đạo lý ấy, Chiến Vân mặc dù không phải người của thời đại này song vẫn rõ.

Luyện Thừa Không thờ dài, chỉ đành bất đắc dĩ quay về. “Bách Hoa Tiên Tử” Diêu Ngọc Như thấy ông ngoại bị mất mặt trước đám đông, ấn tượng đối với Chiến Vân lại càng thêm mấy phần phân cảm, trừng mắt thị uy với hắn một cái rồi mới đi.

- Haiz, chỉ lờ mờ thôi mà cũng đẹp như vậy.

Chiến Vân đây cũng là lần đầu tiên thấy một mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như Diêu Ngọc Như, nếu so nhan sắc thì cũng không thua kém “bảo bối” của hắn, lòng hơi xao xuyến, không khỏi nhìn với theo một đoạn. Biểu cảm này của hắn tất nhiên không thoát khỏi mắt Kim Tuệ, bị nàng ta lờ mờ nguyệt nguyệt liền mấy cái.

- Không được, không được, vẫn không thể so được với "bảo bối" của ta.

Diêu Ngọc Như đi rồi, Chiến Vân mới hồi thần, hắn nhìn qua "bảo bối", ha ha cười nhỉnh.

- Hừ, ai cần ngươi tăng bốc. Đồ háo sắc.

Chiều Yên hừm một tiếng, nói gọn lỏn, không thêm để ý đến gã.

Sau khi rời thành thị nọ, đoàn người lại tiếp tục lên đường. Do có cùng chung một đích đến, nhóm người Luyện Thừa Không cũng nhập đoàn với Phái Võ Đang. Mà đích đến của tất cả bọn họ lần này, tất nhiên chính là Chung Nam Sơn, tổng đà của Toàn Chân Giáo, mục tiêu gần nhất của Mật Tông.

Và cũng là nơi sắp sửa diễn ra một trận ác chiến!

“Hí hí hí...”

- Cuối cùng cũng đến rồi.

Kim Tuệ gióng ngựa nhìn lên non cao, ánh mắt ánh lên vẻ rạng rỡ.

Cô đã trở về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Diệt Môn

Núi Chung Nam, hay còn gọi là núi Thái Ất, là một nhánh của dãy núi Tân Lĩnh nằm ở Thiểm Tây.

Toàn Chân giáo được sáng lập bởi Vương Trùng Dương (tự là Doãn Khanh), tu luyện tại núi Chung Nam. Tôn chỉ của Toàn Chân giáo là quên mình phục vụ xã hội cứu giúp chúng sinh, tôn trọng sự thật (toàn chân). Toàn Chân là cái nôi của đạo giáo, các đời đều có cao nhân nhập sơn tu đạo truyền giáo, thêm nhiều người đến thăm miếu xem đất quý, trăm nghìn năm qua hương hỏa không ngừng.

Đây chính là nhà của Kim Tuệ. Thế nhưng chờ đón cô khi trở về... lại là một bể máu.

Chung Nam Sơn là cái nôi của đạo giáo, các đời đều có cao nhân nhập sơn tu đạo truyền giáo, thêm nhiều người đến thăm miếu xem đất quý, trăm nghìn năm qua hương hỏa không ngừng.

Vậy mà ngày hôm nay, nơi này đã trở thành một chốn hoang tàn! Dọc lối mòn nhỏ lên núi, không đâu là không thấy xác của đệ tử Toàn Chân. “Tứ Xuyên Vô Song” và “Võ Đang Thiếu Kiếm” cả kinh thất sắc nhìn nhau, họ..

..đã về chậm một bước rồi!

Đoàn người tăng tốc, đi dọc theo sơn đạo về hướng Tây, đến miếu thờ công hậu sơn, càng lúc càng thấy nhiều xác người chết. Mà cứ năm, sáu xác đệ tử Toàn chân, mới thấy một cái xác của môn đồ Mật Tông.

Thây chất như núi.

- Máu đã khô, song xác người chưa quá lạnh. Luyện Thừa Không nhảy xuống ngựa, tự tay khám nghiệm tử thi, nói: - Trận thảm sát này, kết thúc chưa

lâu.

Kim Tuệ vừa khóc vừa phi ngựa như điên, theo đường tắt ẩm ướt quen thuộc trơn trượt phi nhanh lên núi, chốc lát sau đã tới nơi. "Nghênh Khách Xá" lợp ngói xanh đỉnh lưu ly, điện thờ mang khí thế uy nghiêm xuất hiện trước mắt.

Thế nhưng vẻ thâm nghiêm đó đã vĩnh viễn lùi về dĩ vãng, thay vào đó là một bãi chiến trường grom đao sáng loáng, thân người la liệt.

- Sư đệ, sư huynh! Hu hu...

Kim Tuệ nhảy xuống ngựa, mắt đầm lệ nhòa khi thấy xác bạn bè đồng môn nhiều không biết bao nhiêu mà kể, rải rác khắp nơi. Đoàn người Võ Đang cũng lên tới nơi ngay sau đó. Ai nấy nhìn thấy cảnh tượng chết chóc ở đây đều không nhận được mà gai người.

Tiếc cho một trong thất đại chính phái, ngày hôm nay gặp phải nạn lớn, đã hoàn toàn tuyệt diệt!

- Kim Tuệ, cô...

Chiến Vân thấy Kim Tuệ quá mức ưu thương thì cố lựa lời an ủi, song lấp bắp mãi chẳng ra câu nào. Thì hán cũng đâu có giỏi mấy cái chuyện liên quan đến gái, nếu không cũng đã chẳng bị bảo bối xa lánh đến vậy.

Chiều Yến đứng gần đó thì hai tay nắm chặt, cặp mắt ánh lên niềm u uất vô bờ. Cảnh tượng ở Chung Nam Sơn hôm nay, đối với cô thật quá quen thuộc....

Ngọc Chiêu Bang của nàng, cũng đã từng như vậy!

- Bảo bối, mấy thứ đồ máu này không nên nhìn.

Chiến Vân rất quan tâm khuyên nhủ, song bị làm ngơ 100%

Từ bên trong hậu viện truyền đến tiếng grom đao va chạm. Chừng đầu một lúc, Triệu Phi Hùng cùng với mấy đệ tử Võ Đang kéo theo một gã bạn áo đen đi ra. Trên lưng áo y thêu hình mặt trời đen. Kim Tuệ này giờ vốn đang ngồi khóc ngất, mắt thấy kẻ thù trước mặt thì đứng phắt dậy, tay cầm trường kiếm đâm tới, song bị Phi Hùng mau mắn cản lại.

- Kim cô nương xin bình tĩnh, chúng ta hãy tra khảo hán cho rõ ngọn nguồn câu chuyện, rồi xử tội sau cũng chưa muộn.

Trước sự uy bức, tên đệ tử Mật Tông xấu số không thể làm gì khác ngoài chịu trối. Thì ra trận thảm sát đã kết thúc cách đây gần nửa ngày. Hơn năm mươi Mật Tông giáo chúng do hai vị đại đương gia “Quý Trần Đao” Độc Cô U và “Ảnh Thương” Tông Bình Chi thống lĩnh từ trưa ngày hôm qua đã lên núi Chung Nam đòi chương môn Toàn Chân Giáo Kim Tử Anh giao nộp Mạnh Hồng Tinh song không thành, song phương sau đó xảy ra xô xát, kết cục là gây nên trận thảm sát đầm máu này.

Chỉ nội trong vòng ba canh giờ, đệ tử Toàn Chân giáo cả thầy bốn trăm, thì ngoài ba trăm ngoại môn đệ tử ra được tha chết, hơn một trăm Chân truyền đệ tử tất cả đều bỏ mạng. Riêng chương môn nhân Toàn Chân Giáo Kim Tử Anh thì bị bắt sống, đã theo môn đồ Mật Tông xuống núi từ sáng sớm hôm nay. Còn bản thân hán, vốn nằm trong đội tinh bảo, ở lại thêm mấy hôm để nắm tình hình, không ngờ lại sơ sẩy bị bắt sống.

- Thật tàn ác. Hơn trăm mạng người mà chúng coi như rác vậy. Muốn giết là giết.

Phi Hùng đập mạnh tay xuống bàn. Chiến Vân cũng đồng cảm với y. Trừ ngày trước có xem mấy film kiếm hiệp tàu ra, đây là lần đầu tiên trong đời hán thấy một núi xác như thế này, trong lòng cũng dấy lên một nỗi tức giận cùng bất bình.

Thì ra trên thế giới này thật sự có những kẻ giết người không gớm tay như vậy! Không, là cả một nhóm người mới đúng!

Ma Môn!

Chiến Vân tay nắm chặt. Đây là lần đầu tiên trong đời, hán biết thế nào là cảm giác căm hận một thứ gì đó!

- Thế nào, tức giận sao? “Tứ Xuyên Vô Song” vỗ vỗ lưng Chiến Vân, cả cà bộ râu rậm vào vai hán: - Muốn chống lại Mật Tông, sức của một cá nhân là vĩnh viễn không đủ. Làm đệ tử chân truyền của ta, ngươi sẽ có cả phái Đường Môn đứng sau lưng làm hậu thuẫn. Sao hả?

Gã râu rậm này trên đường đi không ngừng tìm cách dụ khi Chiến Vân, bây giờ cũng không ngoại lệ, song gã chỉ bỏ ngoài tai. Tiếp đó, Triệu Phi Hùng phân phó cho đệ tử Võ Đang cùng với thôn dân chôn cất xác của môn nhân Toàn Chân. Song cũng phải đến tối mới tạm xong.

Chỉ là không bao lâu sau đó, Chiến Vân bỗng dưng phát hiện ra, đã không thấy tung tích Kim Tuệ đâu nữa.

- Kim cô nương? Hình như tôi thấy cô ấy...hai canh giờ trước có phi ngựa xuống núi, không biết đi đâu..

Một tên đệ tử Võ Đang nói. “Bách Hoa Tiên Tử” nghe vậy thì nhú mày:

- Hướng đó chẳng phải là đường môn nhân Mật Tông triệt thoái hay sao? Vì Kim cô nương này chẳng lẽ...

Triệu Phi Hùng, Luyện Thừa Khôn và Diêu Ngọc Như mấy người liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều có cùng chung một suy nghĩ.

- Kim Tuệ cô nương quả thật quá lỗ mãng rồi! Triệu Phi Hùng: - Đường đột báo thù như vậy, có khác nào nộp mạng!

- Bây giờ có nói gì cũng vô ích! Diêu Ngọc Như lắc đầu, cất giọng lạnh lốt như oanh vàng: - Trước hết phải nghĩ cách cứu vãn! Mới hơn hai canh giờ, Kim cô nương nhất định đi chưa xa, ai tình nguyện đuổi theo cản lại?

Đám đông đệ tử Võ Đang, trong đó có cả “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng nghe vậy thì nhìn nhau, không ai lên tiếng. Bọn họ đối với Kim Tuệ cùng lắm chỉ là bằng hữu giang hồ bình thường. Thực lực của Mật Tông ra sao ai cũng biết, chuyện này ra đi chỉ e lãnh ít dữ nhiều.

- Nếu không ai chịu đi thì để ta. Luyện Thừa Khôn lấy mũ rom đội lên đầu, đoạn nhảy phốc lên lưng ngựa: - Để lão già sắp chết này thử xem, lũ người Mật Tông này có phải là ba đầu sáu tay không, mà thiên hạ sợ sệt đến thế?

Từng lời từng câu rõ là ngấm xía xói Triệu Phi Hùng, nói rồi thúc ngựa phi đi liền. Năm, sáu đệ tử Đường Môn lần này theo trưởng lão hạ sơn không còn cách nào cũng lập tức bám theo. “Bách Hoa Tiên Tử” cũng nhanh chóng nhảy lên ngựa, song trước khi đi còn cố ghim cương liếc mắt nhìn qua “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng một cái, song khi thấy đối phương không có biểu hiện gì thì chỉ đành cắn môi.

- Đi!!

"Hí hí hí hí" Tiếng ngựa hí vang, càng lúc càng rời xa.

- Triệu thiếu chủ, chúng ta...

Đám đông đệ tử Võ Đang tiến lên, song “Võ Đang Thiếu Kiếm” chỉ khề giờ tay ra hiệu im lặng.

- Mọi người, lập tức đẩy nhanh tốc độ mai táng đệ tử Toàn Chân. Chúng ta không thể dừng chân ở đây lâu. Bởi vì mục tiêu tiếp theo của Mật Tông...rất có thể sẽ là Võ Đang Phái!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bảo bối, truy đuổi!

Bên trong một ngôi đình lập bên cạnh đường lớn, hai bên đường đều là sườn núi cây cối rậm rạp, chỉ có chỗ ngồi trước đình này, có một khoảng không lớn bằng phẳng, cỏ dại mọc dày đặc.

Ngôi đình này kiến trúc đơn giản tự nhiên, bàn ghế dụng cụ đại thể đều đã dùng tới hơn mười năm thậm chí có thứ hơn trăm năm, là nơi nghỉ chân cho khách đi đường.

Ở nơi đây, có năm khách nhân đang ngồi nghỉ chân. Tất cả đều mặc đạo bào màu đen, lưng áo thêu hình “mặt trời đen”. Trong đó, một nam nhân ngồi giữa, trường mâu sắc lạnh chìa ra đằng trước, gương mặt sạm đen vì dãi dầu sương gió ẩn dưới mũ trụ đồng, đôi mắt sáng lấp lánh, bắn ra ánh hàn quang lạnh lẽo. Bàn tay trắng bệch của y nắm chặt cán trường mâu đến nỗi gân xanh. Y chính là một trong hai vị Đại đương gia của Mật Tông lần này tham gia trận đồ sát núi Chung Nam - ““Ánh Thương” Tổng Bình Chi.

- Lần này chúng ta ca khúc khải hoàn, chính thức xóa sổ Toàn Chân Giáo, nhất định Tông Chủ sẽ rất hài lòng.

Một gã nói.

- Đừng quá vội mừng.

- Sư huynh...

- Chặng đường phía trước, hãy còn rất dài. Quan trọng nhất là, con đường này một khi đã đi, thì chẳng thể quay đầu.

Gã nam nhân cảm thương, cũng chính là đầu lĩnh trong nhóm khàn giọng cất lời:

-...Hôm nay tạo huyết thù, tương lai chưa biết sẽ còn bao nhiêu người tìm đến chúng ta để báo oán. Chừng nào còn chưa tìm đủ năm mươi hai Mảnh Hồng Tinh, chúng ta còn chưa thể ngủ yên, lúc nào cũng phải cảnh giác có người đến đòi mạng, như bây giờ chẳng hạn...

Nói rồi liếc mắt nhìn ra bụi cây rậm rạp phía xa. Bốn người còn lại lập tức đứng lên, thần sắc ngưng trọng.

- Là ai?

"...Là người đến đòi mạng."

Quả thực, một bóng người từ từ hiện thân. Đó là một cô gái đầu đội nón lá, tay dắt tiểu hồng mã, nhả thân ánh lên vẻ căm thù ngút trời. Chính là cô con gái độc nhất của chương môn nhân Toàn Chân Giáo...

Kim Tuệ!

Trong khi đó, cách đó chừng hơn một dặm...

Vốn là bầu trời giữa ban trưa, nay lại bị mây che biến thành màu xám tro. Gió thổi mạnh. Trên con đường nhỏ, chỉ thấy hai bóng người một nam một nữ đang phi ngựa như bay, nam chính là “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Khôn, còn cô gái đích thị là cháu ngoại của lão - “Bách Hoa Tiên Tử” Điều Ngọc Như.

- Cháu gái, liệu chúng ta có lạc đường không vậy?

- Gia gia yên tâm đi!

Hai người phi ngựa thêm một lúc nữa thì nhận thấy phía trước có một thân ảnh đang sử khinh công đi như gió. Cả hai thấy vậy thì đều kinh ngạc, trên đời này lại có người chạy còn nhanh hơn cả ngựa sao? Nên biết giống ngựa hai người cưỡi đều là danh mã, ngày đi ngàn dặm không mệt!

Mang trong lòng nỗi hiếu kỳ mãnh liệt, hai ông cháu vội đề cương giục ngựa tăng tốc.

Chiến Vân vốn đang vừa chạy bộ vừa nghĩ ngợi linh tinh, nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng thì liền quay đầu lại.

- A ha, hóa ra là tiểu tử!

Luyện Thừa Khôn sau khi nhận ra bóng người kia là Chiến Vân, gã đệ tử “hạt” của mình thì gương mặt nhăn nhó không giấu nổi vẻ cao hứng cùng kích động.

- Ông lão, cô nương, xin chào, ý tưởng lớn gặp nhau à?

Chiến Vân khẽ gật đầu với cả hai ông cháu. Vốn dĩ hắn sau khi kiểm chỗ nghỉ chân an toàn cho bảo bối thì liền tức tốc xuống núi đuổi theo Kim Tuệ, dù gì cô gái ngực lớn kia cũng có chút giao tình với hắn, không thể bỏ mặc thấy chết mà không cứu.

“Bách Hoa Tiên Tử” kinh dị nhìn Chiến Vân, thậm chí hít một hơi dài. Bây giờ thì nàng đã không còn chút hoài nghi nào về mắt nhìn người của ông nội. Gã thiếu niên này...có thể sử khinh công chạy ngang với ngựa phi nước đại suốt mấy dặm mà mặt mày không đổi sắc, trán chẳng có lấy một giọt mồ hôi, chuyện lạ đời này Điều Ngọc Như trước nay ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, vậy mà hôm nay lại gặp được người thật việc thật giữa ban ngày ban mặt.

Tên tiểu tử này..vậy mà dám nói là chưa hề học qua môn võ công nào? Hắn đang bốn cọt chúng nhân hay sao?

Thế nhưng nói văn hoa thì là khinh công, chứ nhìn kỹ thì rõ ràng chỉ là..chạy bộ thông thường, động tác vô cùng đơn giản, thậm chí..đến một chút công phu khinh công cơ bản cũng không có. Thế nhưng tốc độ cùng thể lực thì siêu việt thường nhân quá xa.

Điều Ngọc Như khẽ liếc nhìn ông, thấy Luyện Thừa Khôn không có biểu hiện gì thì cũng chỉ đành thúc thủ, không sao giải thích nổi điều này, chỉ đành quy cho tên tiểu tử này bốn chữ “sâu không thể lường”.

Đúng, là “sâu không thể lường”!

Nếu Chiến Vân biết suy nghĩ này của Điều Ngọc Như chắc sẽ cười đến chết mất. Bởi vì theo hắn, câu này nếu so ra thì để hắn nói với vị đệ nhất mỹ nhân Tứ Xuyên này sẽ "hợp" hơn nhiều, "sâu không thể lường"..chỉ là chưa có điểm phúc được kiểm chứng mà thôi...(Ae muốn hiểu thế nào thì tùy nhé =))

....Trong khi đó, cách đây không xa, Kim Tuệ hiện đang phải đối diện với những giây phút nguy nan bậc nhất trong đời. Số vết thương trên người nàng giờ đã quá một bàn tay. Ấy thế mà đối phương vẫn còn bốn người nữa chưa nhập cuộc, trong đó có “Ánh Thương” Tống Bình Chi, một trong bảy Đại đương gia của Mật Tông, tề danh cùng "Song Thần Kiếm" Khôn Thần.

Đối thủ lúc này của Kim Tuệ là một gã mặt như khi, người gầy tong teo, song khoải kiếm trong tay thì uy lực vô cùng, kiếm xuất vậy mà vô thanh vô ảnh, khiến nàng không biết thế nào mà lường. Kim Tuệ này giờ mới giao đầu được ba chục chiêu, mà dưới khoải kiếm của gã gầy nhom kia, rốt cuộc bị ép đến thở không nổi.

- Đừng đùa giỡn nữa. Một tên ngồi trong đình khoanh tay hét: - Chúng ta không có nhiều thời gian đâu! Giết nó!

- Được!

Gã mặt khi kia thét “được” một tiếng rõ to, hai tay biến chiêu, xuất kỳ bất ý ra chiêu quý dị. Kim Tuệ bất ngờ, mu bàn tay phải bị rạch ra một đường, lập

tức roi kiếm

- Ha ha, Toàn Chân Giáo, cuối cùng cũng chỉ đến thế mà thôi!

Gã mặt khi hai tay vận lực, nâng kiếm quá đầu chém xuống một nhát. Đang lúc tính mạng Kim Tuệ như chỉ mảnh treo chuông, chỉ nghe “keng” một tiếng, đường kiếm trong tay gã kia bỗng dừng chệch ra ba phân, cứu nòng một mạng trông thấy.

- Là ai?

Bốn tên kia thấy có người xen vào thì lập tức đứng phắt cả dậy!

- Mau lùi lại!

Chỉ thấy bóng áo đen nhảy vọt ra, ống tay áo phát động. Gã mặt khi kia nghe mách thì dùng tốc độ nhanh nhất lùi lại. Noi hán vừa đứng phắt ra liền mấy tiếng “phập, phập”, sau đó một lớp khói nhẹ bốc lên, mặt đất phát ra tiếng xèo xèo cùng mùi cỏ cháy.

- Loạn Hoàn Kích? Tiền bối nào của phái Đường Môn, xin khai danh tánh!

- Đánh nhau thì nói đánh nhau, nói nhiều làm cái gì!

Luyện Thừa Không vừa chửi vừa sử khinh công thượng thừa đáp xuống đất, vừa vận đứng chắn trước mặt Kim Tuệ.

- “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không?

Mắt thấy kẻ mới tới, Tổng Bình Chi mặt hơi sầm xuống, đại danh của lão già này, khắp một dải Tứ Xuyên đến đưa trẻ lên ba cũng rõ. Hôm nay gặp lão ta tại đây, đối với gã thật sự là ngoài dự liệu.

"Ảnh Thương" không nói hai lời, nháy mắt làm ra ám hiệu. Liền đó, cả ba gã thủ hạ đứng cạnh đều nhất tề cùng rút vũ khí tham nhập vòng chiến.

Trận chiến nhất thời trở thành bốn đấu một!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ai sợ ai?

Không thể không thừa nhận, bốn chữ “Tứ Xuyên Vô Song” của Luyện Thừa Không, quả chẳng phải hư danh.

Bốn đệ tử tinh anh trong chi Tru Nha đạo số hai của Mật Tông, dù đã hợp công, thế nhưng cũng chỉ đánh ngang ngựa lão! Thậm chí còn để Luyện Thừa Không chiếm lĩnh thế trận.

Bốn người, trong đó hai dùng kiếm, một người dùng chùy sắt, một kẻ thì lại dùng giáo dài. Bốn người cứ thế thay nhau vây công một lão già năm, sáu chục tuổi! Đừng nghĩ họ chỉ là hạng tầm thường, có thể đứng trong đội ngũ Tru Nha Đạo, đều là cao thủ ngàn người có một.

Thế nhưng hôm nay đối thủ của họ, lại là cao thủ trong cao thủ!

- Hừ, đúng là tà ma ngoại đạo, còn sử dụng cả phần độc!

“Bách Hoa Tiên Tử” đứng ngoài quan chiến, khi thấy đám đệ tử Mật Tông sử cả thứ chiêu trò bản thủ này thì nhíu mày. Song nàng cũng không quá lo lắng cho ông nội. Dùng độc trước mặt Đường Môn? Đúng là mưa riu qua mắt thợ.

“Ảnh Thương” Tổng Bình Chi càng nhìn càng không thuận mắt, càng nhìn càng thấy sốt ruột. Với thế trận như thế, chờ cho lão già này kiệt sức, có lẽ quân ta đã thiệt mạng mất nửa rồi. Nghĩ vậy, gã ta con mắt liếc ngang liếc dọc, bỗng dừng nhoèn miệng cười, vọt một cái khinh công lao đi.

Thế nhưng mục tiêu của hắn, không phải Luyện Thừa Không.

“A”

Điều Ngọc Như vốn đang đứng cách xa đó một đoạn chỉ điểm cho ông nội, thì bỗng thấy trước mặt nhoáng một cái, tiếp đó bị một bóng đen như hung thần ác sát xuất hiện chế trụ.

- Ha ha, Luyện tiền bối, cháu gái của ông có vẻ nói hơi nhiều rồi đó!

Luyện Thừa Không này giờ sở dĩ có thể một đấu bốn mà không bại, phải kể đến sự trợ giúp không nhỏ từ cô cháu gái mang danh “Bách Hoa Tiên Tử” này. Điều Ngọc Như mặc dù không có chút võ công nào, thế nhưng lại có con mắt cùng trí nhớ phi thường tình huống, bất cứ thứ gì chỉ nhìn một lần là nhớ rõ, bất cứ trận pháp nào nhìn qua là chỉ được ra “trận nhãn”, như một cuốn từ điển sống vậy. Luyện Thừa Không này giờ lấy ít địch nhiều ung dung như vậy cũng là nhờ cô cháu gái đứng sau chỉ điểm, như có thêm một con mắt phía sau lưng.

Nay ưu thế ấy đã mất, lại thêm lòng nóng ruột vì lo cho sự an nguy của cháu gái, Luyện Thừa Không tức thì rơi vào thế hạ phong!

Luyện Thừa Không mất thấy cứ thế này sẽ không ổn, chỉ đành bấm bụng làm liều, cả người đột nhiên cấp tốc nhảy lùi về sau ba xích. Gã đệ tử Mật Tông đứng sau thấy vậy thì lập tức chớp thời cơ huy chùy đánh vào ót lã. Chỉ thấy Luyện Thừa Không dùng bộ pháp quỷ dị, không cần quay lưng vẫn né tránh một đòn hung hiểm này, ôm chầm lấy đối phương. Gã áo đen kia vừa bị áp sát thì trợn mắt, cả người run lên rồi gục xuống vai lã.

- Cẩn thận, ám khí!

Tổng Bình Chi hét lên. Đối phương là cao thủ sử dụng ám khí, cái này ai ai cũng biết, thế nhưng không phải cứ nói đề phòng là sẽ đề phòng được. “Ảnh Thương” không chỉ nói mồm, tay phải hấn dụng lực bóp mạnh vào vai Điều Ngọc Như đến rướm máu, khiến cô đau đớn hét lên một tiếng.

Mà Luyện Thừa Không lại vì tiếng hét này mà phân tâm!

Cao thủ đối chiêu, chỉ một giây phân tâm thôi đã là quá đủ! Gã áo đen cầm chùy kia mặc dù đã trúng ám khí, thế nhưng còn một ít lực tàn vẫn cố gắng bám chặt Luyện Thừa Không không buông! Trong khi phía trước, bên trái, bên phải, ba mũi tấn công của đồng bọn hấn đang đồng loạt đâm tới! Tình cảnh lúc này của “Tứ Xuyên Vô Song” phải nói là... từ lộ!

Một kiếm đánh bên hông, công ngay đến sườn trái Luyện Thừa Không, may sao nơi này có thiết giáp bảo vệ bên trong, tránh thoát một mạng.

Một giáo đánh tới giữa ngực, Luyện Thừa Không xảo diệu dùng chân mới ngăn được mũi thương cách ngực hai tấc, chỉ tí nữa thôi là một kích xuyên tim, hung hiểm vô cùng.

Thế nhưng ông ta cũng không phải siêu nhân, bởi nhất kiếm thứ ba rút cuộc cũng thấy máu! Một kiếm đâm vào đầu gối phải, Luyện Thừa Không tức thì sụm người xuống!

- Đề mạng hấn cho ta!

“Ảnh Thương” hú lên, vứt bỏ Điều Ngọc Như, vung thương lao tới. Cái chiến tích huy hoàng hạ “Tứ Xuyên Vô Song” này, nhất định phải nằm trong tay hấn! Dầu nằm mơ thì gã cũng không tưởng tượng được, lần này nhận nhiệm vụ đi bọc hậu lại có thể vớ được món béo bở đến vậy!

Bóng hình “Ảnh Thương” từ trên cao lẳng không đánh xuống đầu Luyện Thừa Không, người đang sụm người đứng giữa bãi cỏ xanh, mũi thương trong tay hấn nhanh chóng đâm ra ba nhát, lần lượt đâm tới ngực, eo và vai!

-“Tứ Xuyên Vô Song”, rút cuộc từ trong tay ta! Ha ha ha ha!

Tổng Bình Chi cười ha hả. Mũi thương đầu tiên, đâm vào ngực trái Luyện Thừa Không chừng ba phân, máu phun có vòi, ngay khi chỉ còn chút nữa thôi là đâm đến trái tim...

..Thì nụ cười trong miệng chợt tắt!

Ba gã môn đồ Mật Tông nặc dù đứng ngay cạnh song thật sự không kịp nhìn chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy đầu lĩnh của chúng – “Ảnh Thương” Tổng Bình Chi đang đã lao tới, song đột nhiên cả người cùng thương như đạn pháo bay ngược về phía sau!

Tiếp đó, Luyện Thừa Không bỗng dưng như được một cơn gió từ đâu đến nâng lên khỏi mặt đất! Tất nhiên chẳng có cơn gió nào ở đây, mà là cơn người bằng xương bằng thịt...

Điều Ngọc Như con người tức thì đổ lên:

- Hấn..hấn tới rồi!

Người tới, chính là Chiến Vân!

Hấn vốn dùng khinh công đi trước hai ông cháu Điều Ngọc Như, thế nhưng gần đến nơi lại lạc đường. May sao nghe tiếng đao kiếm loảng xoảng mà tìm được đến đây. Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, nếu như hấn đến chậm một tí nữa thôi, mạng của Luyện Thừa Không có lẽ đã...

- Cẩn thận, mau bé khí! có phản độc!

Điều Ngọc Như hét lớn.

“Bé khí?” Chiến Vân chạy bộ mệt mỏi, vừa mới hít một hơi dài, nghe thấy câu này của Điều Ngọc Như thì dơ ra một lúc mới hiểu. Song có vẻ như đã muộn, mặc dù đã nín thở, song hấn chỉ cảm thấy trời đất trước mặt bắt đầu quay vòng vòng, giống như say rượu!

“Không xong rồi!”

Chiến Vân lòng thầm kêu nguy rồi. Hắn biết không thể nán lại đây lâu. Vác Luyện Thừa Không lên lưng, Chiến Vân lập tức dùng tốc độ cao nhất chạy về phía Kim Tuệ lúc này cũng đang nằm hôn mê một chỗ, kéo nàng lên vai.

Trên lưng đã mang theo hai người hơn trăm cân, lại bị phần độc ảnh hưởng, tốc độ của Chiến Vân đã giảm sút thấy rõ! Bóng hình của hắn lao đảo, lao đảo lại gần chỗ Diêu Ngọc Như.

- Chạy! Phía bên kia...có ngựa!

Luyện Thừa Không ho ra một bụm máu, song cũng cố mở miệng nhắc nhở. Chiến Vân không dám chậm trễ, diu ông ta ngồi lên yên ngựa, vai vẫn ôm Kim Tuệ, sau đó quay sang nói như thét với Diêu Ngọc Như:

- Mau lên.

Song hắn chỉ nói được đây, vì phía sau...nguy hiểm!

Sau lưng bốn người, giữa không trung đột nhiên nở ra năm đóa hoa thương màu bạc! Một bóng áo đen từ trên cao hung hăng sử dụng thương đánh tới! Chính là “Ánh Thương” Tổng Bình Chi!

Trường thương của y cứ như con rắn vậy, những đóa hoa thương hoà lẫn vào nhau, cuối cùng hòa vào một thể, tấn công vào Luyện Thừa Không đang nằm trên lưng ngựa! Không, là nhắm vào cả Thừa Không lẫn Diêu Ngọc Như mới đúng, bởi vì lúc này “Bách Hoa Tiên Tử” đang ngồi đằng sau bảo hộ cho ông!

- Muốn chạy? Để mạng lại đã!

Chiến Vân lúc phát hiện ra thì đã quá muộn, thêm nữa hắn bị phần độc ảnh hưởng, tốc độ cùng phản ứng giảm sút đi nhiều, đến cả thị lực cũng bắt đầu có vấn đề. Nếu là bình thường...

“Phập”

Chỉ thấy trường mâu trong tay Tổng Bình Chi cắm ngập vào da thịt, máu tươi từ đó phun ra lênh láng!

Thế nhưng chỗ máu ấy...lại không phải của hai ông cháu Luyện Thừa Không!

Chiến Vân tay phải giữ mũi thương vẫn đang ghim trên ngực mình, khiến nó vô phương đâm sâu thêm nữa. Hắn mặc kệ khóe miệng ứa máu, tay trái cố định Kim Tuệ đằng sau lưng, chân phải vỗ một cái rõ mạnh vào mông ngựa, khiến nó hí lên một tiếng dài rồi chạy thẳng.

- Mau chạy!

Mọi thứ xảy ra quá nhanh! Diêu Ngọc Như chỉ kịp ngoái lại nhìn một chút, song con tiểu hồng mã nhanh chóng phi đi, thoáng chốc đã mang hai ông cháu mất hút. “Ánh Thương” giận dữ nhìn gã thiếu niên vừa phá hỏng chuyện tốt của mình, nghiến răng vận công, song dùng hết sức bình sinh mà trường thương trong tay một tí suy yếu vẫn không có. Tổng Bình Chi gương mặt cứng đờ, khí lực gã thiếu niên này...không ngờ lại lớn như vậy!

- Đuổi theo!

Ba tên môn đồ Mật Tông kia thấy đầu lĩnh ra lệnh thì lập tức nhảy ào lên ngựa, truy kích. Chiến Vân mắt thấy bốn bóng áo đen phi ngựa lao qua người, mắt tức thì đỏ như máu. Độc tính ảnh hưởng, cộng thêm vết thương nặng cùng mất máu, rốt cuộc khiến hắn lần thứ hai trong mười một năm lạc tới cái thế giới này, thực sự nổi điên rồi.

- Mẹ chúng mày chứ, thấy người ta bỏ chạy, tưởng sợ à?

Nói rồi tay phải nắm chặt mũi thương ghim trong ngực rút ra, đoạn cứ thế nhấc bổng cả người lẫn thương lơ lửng giữa không trung!

- Tiểu tử...

Tổng Bình Chi trợn mắt, song còn chưa kịp ngạc nhiên thì đã bị một bàn chân đi dép tông nặng nề giáng vào giữa ngực.

- Biến con mẹ mày đi!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bảo bối, nàng nói đỡ cho ta sao?

Biến con mẹ mày đi!

Tổng Bình Chi kêu khục một tiếng, như đạn pháo bay ngược về phía sau. Hai trong số bốn môn đồ Mật Tông cũng chung số phận với hắn, chỉ vì lỡ chạy qua người Chiến Vân. Một cú quét chân của hắn khiến hai con ngựa kêu hí một tiếng ngã vật xuống đất.

- Thủ lĩnh!

Một gã môn đồ Mật Tông đỡ lấy Tổng Bình Chi, chỉ thấy hắn ta sắc mặt xám ngoét, phần ngực rách ra, vỡ nát, lòi cả xương ra ngoài. Một đờn anh hùng chọc trời khuấy nước, “Ánh Thương” Tổng Bình Chi chính thức táng mạng tại đây, vỡ ngực mà chết.

Còn Chiến Vân, lúc này đã sớm cướp lấy một con ngựa phi mất dạng. Phấn độc khiến hắn thiếp đi nhanh chóng, cả người mê man không biết chi nữa. Chú ngựa cứ thế công hắn trên lưng mà phi nước đại. Giả như mấy tên môn đồ Mật Tông kia chớp thời cơ đuổi theo, thì ai chết vào tay ai còn chưa biết. (Và cũng hết truyện lun kakaka)

Trong khi đó, ông cháu Luyện Thừa Khôn và Kim Tuệ lúc này đã trở về tới Chung Nam Sơn. Ba người được đệ tử Võ Đang đón ngay từ dưới chân núi. “Võ Đang Thiếu Kiếm” nghe tin cô con gái độc nhất của chương môn phái Toàn Chân an toàn trở về thì cũng thân chinh ra nghênh đón.

- Kim Tuệ cô nương, Diêu cô nương, hai người không sao chứ? Luyện tiên bối bị thương nặng vậy sao?

- Cám ơn Triệu công tử đã “quan tâm”.

Diêu Ngọc Như đáp một tiếng lạnh tanh. “Bách Hoa Tiên Tử” hiện giờ hào cảm đối với vị chương môn nhân tương lai Võ Đang này đã giảm sút đi ít nhiều.

Diêu Ngọc Như trong lòng tới giờ vẫn còn canh cánh mãi, cảnh tượng gã đàn ông kia vì hai ông cháu nàng mà đỡ một thương. Nàng ngờ ngợ nhận ra, một nam nhân chân chính vẫn là nên như thế thì hơn, nói ít làm nhiều.

- Triệu công tử, còn một người nữa, hiện đang lên núi, xem ra cũng thụ thương không nhẹ. Một tên đệ tử Võ Đang bẩm báo. Triệu Phi Hùng nghe vậy thì hỏi:

- Là ai?

- Hình như là...bạn đồng hành cùng vị tiểu thư đây, đệ cũng không nhớ rõ nữa..Nói rồi đưa mắt nhìn qua Chiêu Yên, lúc này cũng đang đứng cạnh đấy.

Diêu Ngọc Như vốn đang chăm ông nội, nghe thấy thế thì mắt ngọc không nhịn được ngó ra ngoài. Chỉ thấy một con ngựa đang được đệ tử Võ Đang dẫn đi lên, trên yên ngựa, một chàng thanh niên đang nằm gục.

Diêu Ngọc Như thấy Chiến Vân thụ thương nặng như vậy thì không khỏi lo lắng, cũng không quản ánh mắt người ngoài mà chạy tới dìu hắn vào trong sảnh. Đám đông đệ tử Võ Đang đây là lần đầu thấy “Bách Hoa Tiên Tử” tỏ vẻ quan tâm chăm sóc như thế tới một người khác giới, ngoài ông nàng Luyện Thừa Khôn. Tất cả đều nhìn gã thanh niên vô danh kia với vẻ ghen tị.

“Võ Đang Thiếu Kiếm” lúc này mới để ý đến Chiến Vân, người mà gã không có mấy ấn tượng kia. Ngoài việc biết hắn là bằng hữu với Kim Tuệ ra thì..khoan đã, bóng lưng kia, hình như mình đã gặp ở đâu rồi...

Nhìn theo bóng lưng của Chiến Vân, Triệu Phi Hùng bỗng dưng toát mồ hôi lạnh.

Đêm đó, trên lầu hai, cảnh tượng “Song Thần Kiếm” Thần Khôn thảm bại trong một chiêu trong tay gã thanh niên vô danh kia, tất cả đều lập tức tái hiện lại rõ mồn một trong đầu óc của “Võ Đang Thiếu Kiếm”, giống như vừa mới xảy ra hôm qua vậy!

Không thể sai được! chính là hắn!

- Chờ đã..người này..người này..

Triệu Phi Hùng gương mặt bỗng dưng lộ vẻ sắc lạnh:

- Người này..tuyệt không thể dung, y chính là người của MẬT TÔNG!

- Cái gì?

Đông đảo đệ tử Võ Đang, nghe thế thì lập tức rút kiếm vây quanh Diêu Ngọc Như lúc này đang công Chiến Vân hôn mê bất tỉnh.

- Công tử nói vậy là sao? Diêu Ngọc Như ngạc nhiên trừng mắt với Triệu Phi Hùng: - Người nói anh ta? Là môn đồ Mật Tông?

- Phải.

- Nói có sách, mách phải có chứng? Công tử đừng cho mình cái quyền nói gì thì nói.

Diêu Ngọc Như lạnh lùng nhìn Triệu Phi Hùng nói. Rõ ràng là đã xé rách mặt mũi rồi.

- Mới đây thôi, có người mật báo với ta, bên trong chúng ta có nội gián. Ta đã nghi ngờ người này từ lâu và để ý theo dõi, y có nhiều hành vi rất khác lạ. Ở đây đều là đệ tử danh môn, người có khả năng là nội gián chỉ có mình hấn ta mà thôi.

Chúng đệ tử Võ Đang nghe vậy thì bàn tán, riêng về hành vi kỳ lạ thì không sai, thỉnh thoảng không ít người trong bọn họ cũng tận mắt thấy người này lời mấy thứ kì dị ra đùa nghịch. Mà toàn những thứ quái đản không rõ là gì.

- Mọi người có để ý, tại sao chúng ta lại vừa vặn về Chung Nam Sơn chậm mất một ngày? Nếu như không phải có nội gián chi điểm, Ma Môn liệu có vừa hay nhanh tay hơn chúng ta một bước?

Đám đệ tử Võ Đang nghe y nói thì đều gật gù đồng ý. Điều Ngọc Như là mặt mày đỏ gay, cương quyết không chịu thua:

- Đây mới chỉ là lời vu cáo một phía của Triệu Công tử, có gì làm bằng? Ta xin đứng ra cam đoan, vị bằng hữu này tuyệt không có liên quan gì đến Mật Tông. Chính y đã cùng chúng ta giải cứu Kim cô nương khỏi tay “Ảnh Thương” Tổng Bình Chi. Nhớ lại coi, ban nãy ngoài anh ta ra, ở đây còn ai là người dám xuống núi truy đuổi môn đồ Mật Tông, cứu Kim cô nương khỏi con nước sôi lửa bỏng?

Đám đông đệ tử Võ Đang nghe vậy thì đuối lý im lặng, riêng Triệu Phi Hùng thì thẹn đỏ mặt. Câu này, Điều Ngọc Như chính là cố ý nói cho hấn nghe.

- Ta cũng cam đoan, hấn vô can.

Chiêu Yến lưỡng lự một hồi, đoạn chỉ tay vào Chiến Vân, cất tiếng nói. Điều Ngọc Như thấy mình có thêm đồng minh, nét mặt lộ vẻ hoan hỉ.

Đường Môn phái trước giờ vẫn là ba phần chính bảy phần tà, mặc dù nằm trong thất đại phái, song cũng không được chính phái tin tưởng cho lắm. Lời của Điều Ngọc Như còn xa lắm mới đủ sức nặng lay động được chúng nhân, huống hồ nơi đây đa phần đều là đệ tử Võ Đang dưới quyền Triệu Phi Hùng.

- Bắt hấn ta lại!

Triệu Phi Hùng gằn giọng, tuốt kiếm ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bảo bối, chia ly!

Khụ, ai dám xông lên?

Chúng đệ tử Võ Đang vừa định hò nhau xông lên bắt sống Chiến Vân thì thấy một ông lão ngực và chân phải băng bó, bước thấp bước cao từ trong sảnh đi ra. Y chính là “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không.

- Tiểu tử này chính là người tốt.

Luyện Thừa Không chỉ tay vào Chiến Vân, lúc này đang nằm gục trên vai Điều Ngọc Như trầm giọng nói. Chúng đệ tử Võ Đang nhìn nhau, nghe qua cũng biết vị trưởng lão Đường Môn này đứng về phía gã kia, vậy rốt cuộc đánh hay dừng?

Mọi ánh mắt lại hướng về phía Triệu Phi Hùng.

- Luyện tiên bối, ông.

- Triệu công tử, xin nghe tiểu nữ nói một câu.

Âm thanh thánh thót dễ nghe, là giọng con gái. Cô gái nọ cũng là từ phòng trong đi ra, lần này chính là chủ nhà – con gái của chương môn Toàn Chân giáo đương thời Kim Tử Anh – Kim Tuệ.

- Cô...

- Chuyện của Toàn Chân, xin hãy để Toàn Chân giáo giải quyết. Còn về vị công tử này... Kim Tuệ chỉ tay về phía Chiến Vân, giọng thều thào: - Tiểu nữ xin thay mặt cha mình bảo đảm, đây chắc chắn không phải người mà Triệu công tử nghi ngờ. Chuyện này..không cần nói thêm nữa.

Lời của Kim Yến tuy đơn giản song tràn đầy kiên quyết, không có nửa điểm thương lượng. Triệu Phi Hùng nhìn đông ngó tây, cuối cùng chỉ đành thở dài. Nếu chỉ có mỗi ông cháu họ Luyện kia thì không nói, nhưng ngay đến Kim Tuệ cũng can dự, hôm nay trừ khi hấn hạ độc thủ diệt khẩu bịt đầu mối hết cả, nếu không thì...thế nhưng còn có đông đảo đệ tử Võ Đang ở đây, chừng nào chưa có lý do chính đáng, vậy thì không thể quá mạnh động.

- Kim cô nương, Luyện tiên bối, nếu mọi người kiên quyết bảo vệ tiểu tử này, vậy thì Triệu mỗ không còn lời gì để nói. Song tốt nhất là đừng để hấn lọt vào tầm mắt của người phái Võ Đang. Ngày rộng tháng dài, mong các vị hãy tự bảo trọng. Cái kim trong bọc tất sẽ có ngày lòi ra. Thử lỗi cho tề phái còn có công chuyện không thể ở lại phân ưu với Toàn Chân giáo. Cáo từ!

- Cảm ơn Triệu công tử thời gian qua đã hết lòng giúp đỡ. ...

Dứt lời, y cùng chúng đệ tử Võ Đang lũ lượt kéo nhau xuống núi. Kim Tuệ cơ thể hiện đang suy kiệt, thấy có xung đột mới gắng gượng mà dậy, sau đó cũng đi nằm luôn. Trên núi Chung Nam thế là chỉ còn mấy người Chiến Vân, Chiêu Yến, hai ông cháu họ Luyện và mấy chục đệ tử sơ cấp của Toàn Chân giáo.

Trận đồ sát vừa rồi, Mật Tông chỉ nhằm vào số đệ tử chân truyền của Toàn Chân, còn hơn trăm đệ tử sơ cấp chưa chính thức nhập môn thì được tha. Song đứng trước tai họa lần này, đã có quá nửa trong số đó bỏ đi rồi.

Mặc dù là người có thương tích nặng nhất, thế nhưng mấy hôm sau đó, Luyện Thừa Không lại là người rời giường sớm nhất, một phần cũng vì bản tính của ông ta chẳng bao giờ ngồi yên được một chỗ. Kim Tuệ là người thứ hai, chỉ có Chiến Vân không hiểu trúng độc nặng ra sao mà hôn mê li bì suốt ba ngày, đến đêm thứ ba mới tỉnh.

Hôm ấy là đêm thứ ba.

-.....Chiêu tỷ, tỷ định rời đi thật sao?

Canh ba, Chiêu Yến vai đeo hành lý, bận trang phục dạ hành, đứng trước con đường mòn dẫn xuống núi Chung Nam. Cô nghe thấy giọng của Kim Tuệ, vị sư muội “mới quen” này thì cũng bị bất ngờ, hơi nghiêng đầu nhưng không quay lại.

- Cảm ơn muội. Ta đã định nói lời từ biệt.. nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Rất cảm ơn muội về những ngày qua đã giúp đỡ.

- Tỷ định đi đâu?

..Ta cũng không biết nữa. Chân trời bao la, bước chân vô định.. Nhưng ta biết mục tiêu của mình là gì, thế là đủ rồi. Chiêu Yến lắc đầu, hướng mắt nhìn lên bầu trời đêm - Ta đi tìm..người có thể giúp ta thực hiện giấc mơ.

- Tỷ muốn tìm Ma Môn phục thù? Vậy tại sao không ở lại đây, mặc dù không có Thông Linh đạo sĩ sư phụ tỷ, nhưng nơi này có muội, có Chiến ca ca, có Luyện tiên bối, chẳng lẽ vẫn không đủ giúp tỷ sao? Rốt cục trong lòng tỷ có Chiến ca ca hay là không?

- Muội đừng nói nữa vô ích. Ta đã quyết rồi.

- Muội không cần tỷ. Chỉ muốn nói với tỷ một điều.

Kim Tuệ hít một hơi dài:

..Nói cho tỷ biết: Đêm nay tỷ ra đi, vậy thì tương lai, hai chữ “bảo bối” kia chắc chắn sẽ là của em.

Đó là một lời thách thức!

Chiêu Yến nhìn Kim Tuệ, chỉ thấy trong con mắt to tròn đó tràn đầy sự kiên định cùng quyết tâm. Cô ngược lại không nói gì, quay đi, dần dần bị bóng đêm nuốt chửng.

Chỉ thấy Kim Tuệ yên lặng đứng đó mãi, mắt dõi theo bóng hình Chiêu Yến cho đến khi khuất hẳn.

"Bảo bối" đã đi thật rồi!

-0-----

- Ha ha, xem kiếm!

Một bầy trẻ con đang nô đùa vui vẻ, là đánh trận giả. Đứa trẻ lớn tay cầm một cây kiếm gỗ, đánh thắng liền mấy đứa khác. Không dừng lại ở việc đánh roi vũ khí đối phương, nó còn hơn hờ giờ kiếm chém xuống.

- Ai bảo mi dùng là ngũ nhạc kiếm pháp? Ai mà chẳng biết ngũ nhạc kiếm pháp là vô địch thiên...

Thế nhưng cây kiếm gỗ của nó, còn chưa giáng xuống thì đã lơ lửng trên không trung, bởi bị một người nam tử dùng tay đỡ lại. Chỉ thấy người đó cúi đầu cười nói gì đó với bọn trẻ:

-Sau hôm nay, người đời sẽ không còn nhớ đến ngũ nhạc phái nữa.

Nói rồi đặt cả kiếm lẫn người xuống đất, còn lấy tay xoa đầu nó.

- Anh ta là ai vậy?

- Không biết. Đứa lớn lắc đầu.

Bọn chúng chỉ thấy bóng lưng của người đó, bộ trường bào trên dưới tuyền một màu vàng, lưng áo thêu hình “Mặt trời đen”. Mà giữa mặt trời đó lại thêu một chữ “GIAN” màu vàng rất lớn, cơ hồ choán gần hết lưng áo.

Bọn trẻ không biết đó là ai, nhưng đều có cùng chung một suy nghĩ.

Bóng hình ấy thực cao lớn!

Ngũ Nhạc Danh Sơn, bao gồm Hằng Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Tung Sơn, được võ lâm gọi là “Ngũ Nhạc Kiếm phái”. Ngoài ra, các rặng núi này đôi khi được nói đến theo hướng tương ứng mà chúng chỉ, tức là "Bắc nhạc", "Nam nhạc", "Đông nhạc", "Tây nhạc" và "Trung nhạc".

Theo thần thoại xưa, Ngũ Nhạc có nguồn gốc từ thân thể và đầu của Bàn Cổ, vị thần đầu tiên sáng tạo ra thế giới. Do vị trí ở phía đông của mình nên Thái sơn được gắn liền với mặt trời mọc, là biểu tượng cho sự ra đời và sự hồi sinh. Cũng vì cách diễn giải này, nó thông thường được nhắc đến như là ngọn núi linh thiêng nhất trong số Ngũ đại danh sơn.

Mặc dù từng thành viên của “ngũ nhạc kiếm phái” từ lâu đã đánh mất vị thế của mình trong võ lâm, không còn là một trong thất đại chính phái, thế nhưng cũng không thể vì thế mà đánh giá thấp ngũ nhạc, nơi nổi danh là cái nôi của kiếm thuật. Nhất là khi ngũ nhạc cùng nhìn về một phía, lúc đó, sức mạnh của họ đơn giản chỉ có thể diễn tả bằng hai từ:

Đó là “Vô địch”.

Thế nhưng núi Thái Sơn, hôm nay lại chứng kiến một người muốn khiêu chiến cái gọi là “Vô địch” ấy.

Bởi vì người đó muốn chứng tỏ, thiên hạ núi cao còn có núi cao hơn.

Mà y, chính là ngọn núi cao nhất!!!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bảo bối, ta sẽ không bỏ cuộc đâu!

Bình Diên, Sơn Tây.

Từu quán.

- Chiến ca ca, huynh ăn thử món này xem, rất ngon đó.

Kim Tuệ bận bộ đồ màu xanh dương như thường ngày, bộ đồ vừa vặn tôn lên từng đường nét nữ tính trên người cô, gắp một miếng gà cho vào bát Chiến Vân.

- Món này cũng ngon lắm nè.

Diêu Ngọc Như ngồi kế cũng gắp cho hắn một miếng cá. Chiến Vân bắt đầu tròn mắt, há mồm, thức ăn trong bát hắn vẫn còn cả nùi nha. Chẳng bù cho Luyện Thừa Không ngồi cạnh. Ông lão nhìn cái chén voi của mình, miệng phà một hơi khói, thở dài náo ruột:

- Chà, đúng là nữ nhi ngoại tộc. Chỉ khổ cho người ông này, muốn ăn gì cũng phải tự mình gắp.

Diêu Ngọc Như nghe thế thì xấu hổ đỏ mặt, cũng gắp cho ông mình một miếng gà to tướng để chữa thẹn. Luyện Thừa Không vừa gặm gà, vừa nheo mắt nhìn cháu mình cười tủm tỉm, không hiểu nghĩ gì trong đầu.

- Haizza, Kim Tuệ, muội nói cái “Đại hội kết minh” đó, chúng ta còn phải đi bao xa nữa mới tới?

Chiến Vân rót một bát rượu lớn uống cạn. Trước đây hắn vốn không uống được rượu, nhưng từ khi lạc đến cái thế giới này thì lại đồ ấ, quen với cái thứ hơi men này từ khi nào.

Kim Tuệ không biết mình đã phải trả lời câu này lần thứ bao nhiêu rồi nữa. Vốn là sau khi biết tin “bảo bối” bỏ đi, vị Chiến ca ca này của cô lại chết sống đòi... trở về Ma Quân Vực. Kim Tuệ nghĩ mãi không ra cách gì níu kéo gã, đành phải bịa đại một cái lý do, rằng Chiêu Yến chỉ là nóng ruột nên tách nhóm lên đường trước mà thôi, mục tiêu là “Đại hội kết minh” do phái Không Động đứng ra làm chủ tại Nam Kinh mừng mười tháng này để tập họp liên kết với võ lâm đồng đạo cùng chí hướng, đối phó Mật Tông. Đây rõ ràng là một cơ hội không thể tuyệt vời hơn để cho Chiêu Yến tìm kiếm đồng minh trả thù Ma Môn!

Mặc dù chả có méo gì làm bằng, song nhờ ba tác lưỡi của Kim Tuệ, Chiến Vân thế quái nào cũng tin (tin người vkl).

Bảo bối, nàng nhảm rồi, ta sẽ không bỏ cuộc sớm như vậy nha!

Vậy là mấy người bọn hấn ở lại Chung Nam Sơn ba hôm, Kim Tuệ sau khi nhờ vị sư thúc vốn là phó Giáo chủ Toàn Chân được mình cứu thoát kia ở lại núi Chung Nam gây dựng lại môn phái thì cùng Chiến Vân, hai ông cháu Luyện Thừa Khôn lên đường trực chỉ Nam Kinh. Không thể nói, chuyến đi này Kim Tuệ cũng có tính toán của riêng mình, khi định cậy nhờ vào sức mạnh của võ lâm đồng đạo để giải cứu cha ruột – giáo chủ Toàn Chân Kim Tử Anh đang trong tay Mật Tông.

Chiến Vân nhũu mảy, đặt chén com trên tay xuống. Hấn cảm thấy có ai đó cứ nhìn chăm chăm vào chỗ mình này giờ. Đó là một nam tử có cặp lông mày rậm ăn mặc quý phái ngồi cách đó ba bàn, hông đeo túi gấm, tay cầm quạt giấy, nhìn qua thì khôn g phú cũng quý. Chi là hấn nhớ đâu có nợ tiền gã này nhỉ?

Chiến Vân chợt nhớ tới tên mặt trắng họ Triệu phái Võ Đang kia, hấn cũng đâu có đắc tội gì gã mà vẫn bị vu khống trắng trợn như đúng rồi. Xem ra lời sư phụ nói ngày xưa quả không sai, võ lâm là nơi hiểm ác, không thể lơ là.

- Chiến ca ca, đường vẫn còn xa. Bây giờ chúng ta hãy cứ ăn uống rồi kiếm một khách điểm nghỉ qua đêm cái đã.

Diêu Ngọc Như thấy hấn trầm ngâm thì ân cần nói. Kim Tuệ ở một bên nhìn nàng ta bữu môi. Với trực giác của con gái, cô cảm thấy mình đã có thêm một tình địch nặng ký. Mặc dù không biết lý do vì sao, thế nhưng vị tiểu mỹ nhân họ Diêu này từ sau khi rời núi Chung Nam, thái độ đối với Chiến ca ca của cô dường như thay đổi hẳn.

Hừ hừ, nhất định là có gian tình!

Kim Tuệ bấm đốt ngón tay tính toán, chắc chắn đã có chuyện gì mờ ám gì đó xảy ra giữa hai người này trong đoạn thời gian nàng một mình xuống núi truy kích Mật Tông rồi. Đoạn trùng mắt nhìn Chiến Vân. Huynh à, nhìn không ra huynh cũng có năng khiếu tán gái đấy nha.

- Huynh giỏi thực!

Kim Tuệ lấy tay bẹo má Chiến Vân, mặc cho hấn vẫn WTF không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Đây, huynh đã nghe nói gì chưa? Chuyện về phái Thái Sơn đấy.

Tiếng nói chuyện từ bàn bên vang lên.

- Chưa, kể nghe coi, huynh đệ?

- Trời, chuyện kinh thiên động đất như vậy mà chưa nghe sao? Bây giờ người ta đều đang đồn ầm lên kia kia, khắp võ lâm chính tà không ai là không hay không biết, huynh thật là lạc hậu nha.

- Lạc hậu có bằng lạc rang không? Hừm, có rắm thì phóng, có chuyện thì nói. Nhiều lời!

Mấy người Chiến Vân ngồi bàn kế bên, chợt thấy cuộc nói chuyện lý thú này thì cũng dỏng tai lên nghe.

- Là chuyện về Mật Tông. Nghe nói, Mật Tông Tông Chủ “Gian Khách” Mộ Phi Phàm đã hạ sơn rồi, hơn nữa vừa mới xuất quan đã làm ra chuyện tình kinh thiên động địa. Chỉ trong ba ngày mà thu phục cả Ngũ nhạc kiếm phái: Hành Sơn, Hằng Sơn, Tung Sơn, Hoa Sơn, Thái Sơn! Trong đó riêng bản thân y một mình một kiếm lên thẳng tông bộ phái Thái Sơn, đầu lĩnh của ngũ nhạc, giết chết Môn Chủ Tà Kiếm Thiên, bình định một vùng!

- Phụt!

“Tứ Xuyên Vô Song” nghe đến đây thì phụt một tiếng phun cả nước trà trong miệng ra bàn.

- Nói láo mà không biết thẹn? Luyện Thừa Khôn đập bàn đứng dậy, phùng môi trợn má chỉ thẳng mặt gã vừa nói hét: - Đừng nói Thái Sơn tổng bộ ngoài Môn chủ và mấy chục vị trưởng lão kiếm học cái thế vô song ra, còn có hơn mấy trăm đệ tử thường trực, Mộ Phi Phàm dù có tài thánh đi nữa cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt, làm sao chống nổi ngần ấy người? Tiểu tử, ngươi có bịa chuyện nói phét thì cũng phải biết đường mà nói, đừng làm người ta tức cười thế chứ?

- Lão già, lão vừa bảo ai nói phét?

“Tứ Xuyên Vô Song” vốn đã sẵn có hơi rượu, lại gặp phải dân côn đồ thôn, chỉ vài ba câu nói qua nói lại đã muốn xảy ra xô xát tới nơi. Diêu Ngọc Như thấy vậy thì liền đứng lên kéo áo ông ngoại:

- Gia gia, đừng đòi co nữa, mình đi thôi.

- Gây sự rồi đi? Dễ vậy sao?

Gã kia cũng không phải hạng vừa, trên người cũng mang theo đao kiếm, rõ là dân giang hồ. Chỉ thấy hấn vừa đứng dậy, bốn, năm tên nữa ngồi cạnh đó

cũng nhất tề đứng phắt lên hưởng ứng, thanh thế không phải nhỏ. Điều Ngọc Như thấy không ổn tay đã sờ chuôi kiếm, thế nhưng lúc đó, một giọng nói hòa nhã vang lên cắt lời:

- Đây là nơi trà dư tửu hậu, mọi người luận chuyện làm vui, mỗi người nhường nhau một câu là được rồi, có sao lại buông lời xô xát?

Chiến Vân buông đũa nhìn lên, kẻ vừa nói chẳng phải ai xa lạ mà chính là người nãy giờ cứ lén nhìn về phía bên này, gã công tử lông mày rậm hồng đeo túi gấm nọ.

Chỉ thấy hắn ta vừa phe phẩy quạt vừa chậm rãi đi tới, ánh mắt từ đầu đến cuối nhìn thẳng về phía Điều Ngọc Như vẻ si mê kèm ngưỡng mộ:

- Máy vị bằng hữu này, có thể nể mặt ta để yên cho vị cô nương xinh đẹp này được không?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sát..Thát?

Theo gã công tử lông mày rậm kia đến đây, không chỉ có một mình.

Đi ngay sau hắn là hai nam một nữ. Một nam tử mặt vuông, cằm bạnh, râu rậm, cơ thể to béo lực lưỡng, lưng đeo một thanh đao lớn, cả người toát lên khí thế ngang tàng như một ngọn núi. Một người nữa thì lớn tuổi hơn, trên người mặc một bộ áo chần, cầm nhon, để ria mép, tay mang một thanh trường kiếm, hai mắt lúc nào cũng lim dim.

Còn cô nương kia thì để tóc búi, dáng người ưa nhìn, khuôn mặt đầu tiên gây ấn tượng cho người khác là vẻ thánh thiện không lẫn vào đâu được. Công bằng mà nói thì sắc còn kém Điều Ngọc Như một bậc, song cái nét đó thì không lẫn vào đâu được, cứ như tiên nữ không dính chút bụi trần vậy. Sau này mới biết, cô ta họ Âu Dương, tên một chữ Sương.

- Người là ai mà dám xen vào..

- Dám vô lễ với công tử nhà ta?

Gã kia quay lại định sừng cò, song khi thấy gã nam tử to béo tron cặp mắt như hổ kia thì không hện mà sun vùi. Một cuộc xung đột còn chưa dấy lên đã bị dập tắt như thế.

- Cảm ơn công tử.

Điều Ngọc Như theo phép lịch sự hướng gã công tử kia nhẹ nhàng nói cảm ơn.

- Chà, chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần đa lễ. Võ lâm đồng đạo bốn bề đều là anh em một nhà. Xin thứ không phải, cô nương tên gì?

Y lắc đầu tỏ vẻ không có gì, sau đó rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống chẳng đợi..mời. Hai nam một nữ kia thì ôm binh khí đứng sau như thủ vệ. Điều Ngọc Như vì phép lịch sự cũng chỉ đành đáp cho qua chuyện, Kim Tuệ và Chiến Vân thì làm như không liên quan.

- Ô, hóa ra tiểu thư đây họ Diêu, chà, quả là người đẹp cũng như tên. Xin giới thiệu, ta họ Âu Dương, tên một chữ Đơn, quê nhà tại Thiểm Tây, hôm nay có phúc gặp gỡ tiểu thư nơi đây, thật là vạn hạnh.

- Âu Dương gia ở Thiểm Tây? Kim Tuệ hỏi: - Có phải là Âu Dương tiêu cục nổi danh Thiểm Tây?

- Hóa ra cô nương cũng biết, thất kính, thất kính. Âu Dương Đơn ôm quyền hướng Luyện Thừa Không và Chiến Vân nói: - Còn hai vị đây là...

Chỉ thấy Luyện Thừa Không cặp mắt loang loáng, tay phải bỗng dưng vận công, một chưởng đi kèm nội lực hùng hậu bất thần đánh tới! Tinh huống xảy ra quá bất ngờ! Đến cả Chiến Vân ngồi giữa cũng chỉ thấy một con gió lướt qua..bát com gà chiên của mình.

“Dùng”

Đổi chưởng!

Cả quán trà chỉ nghe một tiếng “Bùng” như sấm động trời quang, tiếp đó xung quanh vị trí hai người đổi chưởng kia, một cỗ kính phong tứ tán, khiến bàn ghế lay động, còn những người xung quanh thì cảm giác giống như bị ai đó chần nước sôi vậy, cả người khô nóng, tim đập loạn!

Đây chính là cao thủ đối chiêu! kinh thiên động địa!

Nhác thấy Luyện Thừa Không sắc mặt hơi tái, gã thiếu niên kia hơi lão đảo lui người lại ba bước, thu chưởng.

- Biểu ca/công tử, có sao không?

Phía sau, cô nương kia và hai nam tử vội vàng lại gần hỏi han, thế nhưng bị gã công tử lông mày rậm phất quạt tỏ ý lui lại, đoạn cung kính ôm quyền:

- Tiền bối nội lực kinh người, vẫn bối cam bái hạ phong!

Luyện Thừa Không mặc dù vẫn đứng yên tại chỗ, song cũng phải vuốt ngực mấy cái, trợn trừng mắt nhìn gã không nói. Đầu năm nay ra đường đi tới đâu cũng gặp cao thủ, đối với lão quả thực là chuyện không mấy dễ chịu.

- Các vị hình như đều là nhân sĩ võ lâm? Hân hạnh, hân hạnh.

Bầu không khí đang lúc gượng gạo thì một trung niên ăn mặc bảnh bao tiến đến bắt chuyện. Người này hóa ra là gia nhân của một phú hộ trong huyện, biết tính lão gia mình rất ái mộ các bậc cao thủ võ lâm, nay thấy khí khái của đoàn người này, biết đều là kỳ nhân dị sĩ thì liền đứng ra mời về tệc xá chơi một chuyến. Kim Tuệ thấy trời đã tối rồi, cũng đang cần tìm một nơi nghỉ ngơi thì liền nhận lời. Còn gã công tử họ Âu Dương kia thì tất nhiên là Điều Ngọc Như đi đâu theo đó rồi.

- Chiến ca ca, huynh chưa ăn xong à, mình đi thôi.

- Uhm

Chiến Vân lúc này mới bỏ bát cơm xuống, lấy khăn lau miệng, sau đó theo đoàn người rời quán, đến nhà của vị phú hộ kia.

Trong căn phòng nội thất toàn bằng gỗ sa thạch thượng hạng, một làn khói trắng mờ ám áp bủa giăng. Ngâm mình trong bồn là một nam tử có lông mày rậm, gương mặt góc cạnh, chính là Âu Dương Đôn. Hắn ta nửa cơ thể ngập trong nước, để lộ hình thể rắn rỏi săn chắc, hoàn toàn khác xa vẻ thư sinh bên ngoài, chỉ là trên bắp tay phải có khắc một chữ “Sát” to bằng nửa bàn tay, trông có phần dọa người.

Khác với vẻ cốt nhà ban nãy, trông hắn lúc này trầm tư lạ. Hàng lông mày rậm nhàu chặt lại, như đang suy nghĩ điều gì.

- Biểu ca, huynh đang có tâm sự?

Một cánh tay trắng hồng từ đằng sau vòng qua cổ, nhẹ nhàng thay hắn kỳ cọ thân thể. Cô gái tóc búi kia trên người chỉ quấn một tấm khăn, bộ ngực trần một nửa lộ ra ngoài, da thịt trong trắng lộ hồng, mái tóc dài buông sát đất, trong làn sương khói mờ mờ ảo ảo, giống như chốn đào nguyên tiên cảnh vậy.

- Không ngờ Trung thổ mặc dù đang thời kì suy vong, thế nhưng nhân tài vẫn như sao sa. Quả là nơi đất rộng người đông, thời nào cũng có anh tài, về điểm đó Sơn Việt Quốc chúng ta chẳng thể nào so bì được.

- Ý ca là lão già “Tứ Xuyên Vô Song” đó? Hôm nay chẳng phải huynh đã nhường lão ta sao?

Chỉ thấy gã hơi lắc đầu:

- Lão già đó võ công cái thế, nếu như trẻ lại chục tuổi, ta tất không phải đối thủ, thế nhưng hiện giờ tuổi tác đã cao, đã như sao buổi sớm, không quá đáng ngại. Cái đáng lo đó là sức trẻ, là sức bật của tương lai. Sương muối, muối đánh giá mấy người mấy người chúng ta gặp hôm nay thế nào?

- Thế nào ư? Cô gái động tác hơi dừng lại về suy nghĩ, đoạn nói: - Ca muốn nói cô gái bận đồ xanh đó? Hay cô gái họ Điều kia? Hai người đó quả thực là mỹ nhân khó gặp, hơn nữa còn là nhân vật có vai vế trên giang hồ. Cô gái mặc đồ xanh kia phục sức cao quý, mắt thanh mày sáng, là người rất có tâm kếp...

Gã kia chỉ khẽ lắc đầu cười.

- Vẫn còn một người?

- Một người? Cô gái kia bấm ngón tay nhớ lại, tức thì một gương mặt vô hại bỗng hiện ra trong óc: - Biểu ca muốn nói hắn? Hắn ta thì có gì đặc biệt chứ?

- Em vẫn còn non lắm. Gã thiếu niên kia lấy khăn lau mặt, nói: - Lúc huynh và lão già kia đối chưởng, trong quán ai ai cũng rung động, vậy mà chỉ riêng hắn ngồi một chỗ ăn uống như không có chuyện gì xảy ra. Mà nơi hắn ngồi lại là “trận nhãn”, thế mà đũa cũng không rung được lấy một cái, không phải tay vừa đâu.

- Hóa ra là cao thủ? Thật không ngờ...nhìn mặt y cứ như thằng đệt vậy chứ.

Cô gái lúc này mới để ý, à một tiếng như đã hiểu, đoạn mày ngài nhăn chặt:

- Chúng ta mới nhập quan không lâu mà đã gặp cao thủ như ông này, ở chung với chúng liệu thân phận kia có lộ tẩy? Muội thấy chuyến đi này hay là...nên chẳng thời cơ vẫn chưa tới? Có nên đem việc này báo về cho tướng quân? Đường sức quân tâm, đợi thêm vài năm nữa cho binh hùng mã tráng, rồi khi đó hãy...

Chỉ thấy gã thanh niên kia im lìm không nói, song cả người bỗng dựng toát lên sát khí rõ mồn một.

- Muội đáng chết!

Cô gái mặt tức thì xám như tro, vội vàng quì xuống, cũng quên luôn khăn tắm trên người vì vội vã mà đã rớt xuống hơn nửa.

- Surong muội, ý của muội là Nhã tướng quân đã tính sai?

- Muội không dám!

Dưới nền nhà, mồ hôi đã chảy thành vũng.

- Được rồi, đứng lên đi.

Gã thanh niên phát phát tay. Song cũng phải mất một lúc, cô gái kia mới dám đứng dậy, vẫn cụp mắt không dám nhìn thẳng gã.

- Muội nên tự cảm thấy may mắn đi, rằng người hôm nay đứng trước mặt muội là huynh, chứ không phải bộ hạ của tướng quân.

- Tội muội đáng chết!

- Lời tướng quân đã nói, vậy thì trước sau như một. Nay chúng ta dĩ thần thí quân cũng khó lòng, trước cứ thăm dò, sau đó tìm cách nội ứng ngoại hợp, như vậy mới tốt, sau thảo bản văn tờ khắp xa gần, y lời hẹn đúng giữa ngày rằm, nghe hiệu pháo thời hưng binh xuất trận. Chúng ta nhất quyết phải hết lòng, quyết phen này thắng bại cho xong, mới rõ mặt anh hùng cái thế.

Gã nam tử bước ra khỏi bồn tắm, lấy một chiếc khăn choàng lên người, nở nụ cười nói: - Muội đừng lo, mọi việc..tôi bây giờ vẫn nắm trong tay chúng ta. Đừng quên, đứng trước mặt muội bây giờ là ai.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thiên Bãng lần thứ bảy

Sau khi nghỉ mấy hôm ở nhà viên phú hộ nọ, nhóm người Chiến Vân lại tiếp tục lên đường, mục tiêu của họ là Nam Kinh, nơi sắp sửa diễn ra cái gọi là “Võ Lâm Kết Minh” gì gì đó mà Kim Tue nói. Thực sự hứng thú với nó chỉ có Kim Tue và lão già Luyện Thừa Không kia mà thôi, một người thì mong sẽ dựa được vào thế lực võ lâm để cứu cha, một người thì mong sẽ tìm được đối thủ ngang cơ để độ sức cho thỏa chí tang bồng. Chỉ riêng Chiến Vân là bụng ôm tâm tư khác, trong lòng chỉ có bóng hình Chiêu Yến.

Lần này theo chân mấy người còn có một cô nhóc mười sáu tuổi là Lý Nhược, vốn là cháu họ của viên phú hộ nọ. Vốn viên phú hộ này vô cùng đam mê võ học, song lại không có tư chất, khô công mấy chục năm vẫn không có danh gì trên võ lâm, trong lòng rất phiền muộn. May thay, cháu họ của y lại kế thừa nhiệt huyết đó, nhưng khổ nỗi không gặp được thầy giỏi, nay thấy trong nhóm Chiến Vân có "Tứ Xuyên Vô Song" đại danh đỉnh đỉnh, liền quyết đi theo bá sư cho bằng được. "Tứ Xuyên Vô Song" đối với yêu cầu này thì vẫn còn làm cao chưa quyết, song không thể ngăn quyết tâm đi theo tầm sư học đạo của cô gái nhỏ này.

Theo sau nhóm Chiến Vân còn có ba nam một nữ họ nhà Âu Dương kia, tên công tử cầm quạt hình như đối với Diêu Ngọc Anh tỏ ra cực kỳ ái mộ, từ lúc gặp nhau ở khách điểm nọ vẫn lẻo đẻo bám theo không bỏ.

Nam Kinh không hổ là chốn kinh kỳ, người ra vào tấp nập, Chiến Vân cũng không khỏi choáng ngợp trước độ phồn hoa nơi đây. Mặc dù hần đã tới cái thế giới này được hơn chục năm, thế nhưng ngoài thời gian ở chung với sư phụ gần gũi ra, hần phần lớn đều ở lại Ma Quân Vực chờ lời thầy ứng nghiệm, thật ra thì cũng có đi ra ngoài một khoảng thời gian, song khi thấy nơi này không mấy hợp với mình, vậy là lại quay về núi ở ẩn.

Thăng theo quan đạo có thể đi tới Nam Kinh, nơi đó chính là lục triều cổ đô, phồn hoa vô tỷ. Người qua lại trên quan đạo cực nhiều, mà phần lớn là kẻ buôn bán lấy Trường an là nơi giao dịch. Nơi này cách thành Trường an chừng ba trăm dặm, gần giữa ngo, người đi đường dần dần thưa thớt, từ xa trông tới, chỉ thấy một cái gò lớn, tập trung rất đông người.

- Chiến ca ca, bên này đông vui quá nè!

Hơn năm mươi dặm trước khi vào thành, nhóm người có đi qua một cái gò lớn. Nơi này khá đông người tụ tập, không khí rất chi náo nhiệt. Nhìn qua thì đa phần đều là nhân sĩ võ lâm, trên người mang không đao thì kiếm. Chiến Vân thấy vậy thì lạ lùng lắm, nghĩ là có hội chi đây. Lúc này Kim Tue mới giải thích:

- Đây là Quy Long Đồi, năm nay vừa hay chính là lúc "Thiên Bảng" tái lập, nhân sĩ võ lâm vì thế tập trung tại đây rất đông.

Lại nói, lần đầu "Thiên bảng" xuất hiện là bảy mươi năm về trước. Thời kỳ đó võ lâm sôi nổi chưa từng có, cao thủ nhiều như mây, đạt đến đỉnh cao hơn bao giờ hết. Lúc ấy có một vị tôn sư võ học đã viết lên trên bảng, chính là năm tuyệt thế cao thủ thời bấy giờ, có thể nói mỗi người là nhân vật thuộc cấp bậc tôn sư. Đó chính là "Thiên bảng" lần đầu tiên. Năm đại cao thủ ghi trên Thiên bảng, cũng vì sự xuất hiện của nó mà nổi danh bốn biển, uy chấn bát hoang. Từ đó, võ lâm đặt ra quy củ rằng cứ mười năm sửa đổi "Thiên bảng" một lần. Cho nên, "Thiên bảng" hôm nay đã là lần bài danh thứ bảy rồi.

Quy Long Đồi có một tấm thạch bích, cao mười trượng dài hơn năm mươi trượng, giống như là một tấm gương lớn, bóng loáng sạch sẽ. Đây chính là nơi Thiên Bảng công bố. Hôm nay trời quang mây tạnh, đã là ngày thứ năm kể từ khi Thiên Bảng công bố nên số người đến coi đã giảm khá nhiều, song vẫn còn đến hơn trăm người, không khí tương đối náo nhiệt.

Chiến Vân lặng lẽ ngắm nhìn khối đá lớn, bên trên lần lượt ghi thứ tự ngũ đại cao thủ từ theo thực lực từ cao tới thấp mười năm về trước, thứ tự như sau:

Thứ nhất: "Hóa Ma" Dịch Thần Vân - Mật Tông Tông Chủ

Thứ hai: "Hóa Long" Công Tôn Phiêu Phiêu

Thứ ba: "Phật Thiên Thủ" Viên Nhất Không - Thiếu Lâm

Thứ tư: "Tứ Xuyên Vô Song" Luyện Thừa Không - Đường Môn

Thứ năm: "Độc Hành Khách" Tôn Bá Văn - Võ Đang

Ánh mắt của Chiến Vân nhẹ nhàng dừng lại ở trên năm chữ lớn: "Hóa Ma" Dịch Thần Vân, tựa hồ nhớ lại chuyện gì, lại giống như là lưu luyến điều chi. Ngay phía dưới một hàng chính là những cái tên vừa mới khắc lên năm ngày trước, danh sách của những tuyệt thế cao thủ lần thứ bảy. Lần trước sở dĩ vẫn còn tên của Dịch Thần Vân, đó là do luật định cứ năm mươi năm nếu không có tung tích thì sẽ mặc nhiên bị xóa tên trên bảng, vừa vận ứng với "Hóa Ma".

Những cái tên mới của Thiên Bảng lần này, tĩnh lặng khắc trong đó, tựa hồ tuyên cáo với thiên hạ rằng, thế hệ này đã sản sinh ra các bậc tông sư cao thủ mới. Danh tự của những người đó lần lượt như sau:

Thứ nhất: "Gian Khách" Mộ Phi Phàm - Mật Tông Tông Chủ

Thứ hai: "Hóa Long" Công Tôn Phiêu Phiêu - Không rõ lai lịch.

Thứ ba: "Phật Thiên Thủ" Viên Nhất Không - Mật Tông Phó Tông Chủ

Thứ tư: "Bất nam bất nữ" Không Tước Minh Vương - Mật Tông Phó Tông Chủ

Thứ năm: Thần Quyền Lý Thừa Chí - Bang Chủ phái Không Động.

Thứ sáu: "Tứ Xuyên Vô Song" Luyện Thừa Không - Đường Môn.

Lần này thiên bảng có sáu người, so sánh với lần trước đã nhiều hơn một. Có thể nhìn ra rất rõ ràng, Thiên Bảng lần này đã có sự xáo trộn, đã có bốn cái tên mới xuất hiện, trong đó riêng Mật Tông đã chiếm những ba người. Từ đó có thể thấy rõ Mật Tông hiện nay thanh thế cực thịnh, lớp lớp cao thủ nhiều như mây.

- Hừ, lão phu nếu như không phải tuổi cao sức yếu, bọn trẻ các ngươi đâu có cơ hội thượng bảng?

Luyện Thừa Không vuốt râu không vui nói. Chiến Vân nhìn nhìn tấm bảng lớn, tay bỗng huych Kim Tuệ hỏi:

- Kim muội, cái tên Công Tôn Phiêu Phiêu kia, rốt cục là ai? Sao danh hiệu lại hao hao ngôi số một thế?

- Ô, là "Hóa Long" à? Nghe nói cô ta là cháu họ của Dịch Thần Vân, song từ nhỏ đã sớm rời bỏ môn phiêu bạt giang hồ, còn tự ý bỏ họ "Dịch", đổi qua họ mẹ, cùng Mật Tông không chút liên hệ. Cô ta nổi tiếng là người có tư chất kinh thiên, mới mười lăm tuổi đã nổi danh chẳng kém ông mình, từng một mình đả bại hai vị cao thủ "Bất nam bất nữ" Không Tước Minh Vương và "Tứ Xuyên Vô Song" cùng một lúc, thực lực chỉ kém Mật Tông Tông Chủ đương thời mà thôi.

- Hừ, là khi đó lão phu sơ ý mà thôi. Luyện Thừa Không ở cạnh nghe thế thì phùng môi trợn mắt ra vẻ không cam lòng: - Nếu bây giờ tái đấu, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Mấy người Chiến Vân, Kim Tuệ, Diêu Ngọc Anh nhìn nhau, đều biết đây chỉ là lời của lão lúc bức bối chẳng bằng cũng không chứng, song đều nín cười không lộ ra. Cả nhóm sau đó cũng rời Quy Long Đồi mà vào thành. Song chỉ vừa mới rời đi thì đã có một nhóm người đi tới, trong đó có một cô gái phục sức cao quý, tóc tết hai vai, hai mắt sắc như dao không ngừng nhìn ngó xung quanh, miệng than:

- Là nhi, vừa mới thấy bóng người đó ở đây mà? Không thể sai vào đâu được.

- Tiểu thư, có lẽ người nhìn lầm rồi, ở đây đông người như vậy, biết đâu...

- Im đi, người thì biết cái gì! Cô gái kia sầm mặt, tay phải đưa lên cầm một chiếc di động hình chữ nhật đã hết pin từ lâu, nắm chặt: - Ca ca, đừng hòng chạy thoát, món nợ năm năm về trước, muội sẽ đòi cả vốn lẫn lãi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bảo bối, nàng có ở đây không?

Lại nói nhóm người Chiến Vân cuối cùng cũng đến Nam Kinh. Nơi đây đúng mừng mười tháng mười, tổ chức “Vô Lâm Kết Minh” tại Tụ Hiền Lâu, do bang chủ phái Không Động Lý Thừa Chí chủ trì. Sau khi nghỉ trọ một hôm, lại mất nửa ngày để ghi danh, năm người cuối cùng cũng được đặt chân vào chốn phong vân tụ hội này.

Tụ Hiền Lâu nghĩa cũng như tên, chính là nơi “Tụ Hiền”. Ngày hôm nay vô lâm nhân sĩ tụ tập tại đây đâu phải tới cả ngàn, nhưng không phải ai cũng có tư cách lên lầu. Phần lớn các bang phái đều chỉ cử đại diện tham dự, những người địa vị thấp đều phải chờ bên ngoài, quy củ vô cùng nghiêm ngặt. Trong nhóm, Chiến Vân nếu không nhờ mặt mũi của “Tứ Xuyên Vô Song” thì đáng ra đã phải ở ngoài, song cô gái nhỏ Nhược Lan thì không có ngoại lệ ấy.

- Thực là náo nhiệt.

Bốn người lên lầu, ngoi xuống thấy mâm bày la liệt, người đông như nêm, cũng phải thăm xuyết xoa. Mặc dù người đông nhưng rất có quy tắc, cử chỉ nhã nhặn lịch thiệp, do ai nấy đều là người có vai vế trên giang hồ. Không ít người đã nhận ra sự có mặt của “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không, nô nức đi tới chào hỏi. Chiến Vân lúc này mới nhận ra, mặt mũi của lão già này không ngờ lại lớn đến vậy.

- Người đi đầu kia có phải đệ lục Thiên Bảng đó không? Không ngờ hôm nay lão ta cũng tới...

- Ông ta thì ta biết, cô gái phía sau hình như là người của Toàn Chân giáo, thế nhưng gã thanh niên kia thì ta chưa thấy bao giờ, lai lịch của y như thế nào nhỉ?

Ồn ào một lúc, đám vô lâm nhân sĩ bao quanh Luyện Thừa Không bỗng nhiên giãn hẳn ra, Kim Tuệ lúc đầu còn chưa biết vì sao, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng một lão đầu trung niên đang lững thững đi tới thì khuôn mặt lộ vẻ đã hiểu.

Người tới là một gã nam tử trung niên, thân hình cao lớn, mặc áo bào đỏ, đỉnh đầu lồm xồm như một cái đĩa, gương mặt có chút thâm trầm. Chiến Vân trước cũng xem không ít phim kiếm hiệp, thấy nói rằng phạm những kẻ khi luyện đến cảnh giới cực cao, thì đỉnh đầu hơi lồm xồm. Lão già kia đỉnh đầu lồm xồm xuống, không lẽ võ công quả thật cực kỳ cao siêu?

- Ha ha, Luyện trưởng lão, hân hạnh, hân hạnh.

Trung niên nhân mặc áo bào đỏ kia vừa đi tới đã chấp tay vái Luyện Thừa Không một vái dài. Họ Luyện mặc dù cao ngạo đã quen song cũng phải vội vàng đáp lễ. Chứng tỏ bối phận gã kia tuyệt không phải nhỏ.

- Điều cô nương, đã nghe danh từ lâu, quả thật là mỹ nhân hiếm có. Trung niên nhân kia mỉm cười nhìn Điều Ngọc Anh, đoạn hướng ánh mắt sang Kim Tuệ: - Còn đây..

- Tiểu nữ là một trong ngũ đại đệ tử phái Toàn Chân, Kim Tuệ.

- Hóa ra là ngọc nữ của Kim chương môn. Lão ta khẽ gật đầu, sau đó hướng ánh mắt về phía Chiến Vân đứng cuối.

- Tiểu tử này... là thư đồng của ta.

Luyện Thừa Không phẩy phẩy tay nói. Người kia nghe vậy thì chỉ à một tiếng, cũng không tiện hỏi thêm nữa. Chiến Vân nghe vậy thì gãi đầu quay sang hỏi Kim Tuệ:

- Nè, thư đồng là gì thế?

Kim Tuệ không biết nói sao cho phải, chỉ đành lấp liếm cho qua:

- Đó là một chức danh dùng để phân chia cấp bậc, giống như đại sư huynh, tiểu sư huynh trong môn phái đó mà.

Chiến Vân vẫn không hiểu lắm, song lúc đó không ai chú ý tới hắn cả, bởi vì đại hội đã bắt đầu. Chỉ thấy đèn đuốc sáng choang, người người im bật. Bên dưới, một lão nhân mặc đạo bào nâng ly rượu kính quần hùng, sang sảng nói:

- Nay nghe Lý bang chủ truyền hiệu lệnh, nói Mật Tông không ngừng thờ bàn tay ma xuống các nơi, tác oai tác quái, vô lâm nhân sĩ các lộ anh hùng ai nấy đều dốc toàn lực chống lại. Hiện thời anh hùng thiên hạ tề tựu ở đây, ai nấy một lòng trung nghĩa, chúng ta hãy bàn một diệu sách để diệt trừ lũ tà ma

ngoại đạo.

Lão đạo này nói xong, quần hùng liền sôi nổi đứng dậy, mỗi người nói một câu, đều tỏ ý tán đồng. Đến dự anh hùng đại yến đa phần thân phận đều là bang chủ, phó bang, mắt thấy tình hình ngày một nguy nan, đại họa lớn dần, sớm tự lo lắng, nay có người đề xướng, thì các bậc hào kiệt trung nghĩa tất nhiên hưởng ứng.

Một vị lão nhân tóc bạc như cước đứng dậy, giọng vang như chuông, nói:

- Tục ngữ có câu "Rắn không đầu chẳng thể bò", chúng ta đều có chí trung nghĩa, nhưng không có người dẫn đầu thì đại sự khó thành. Hôm nay quần hùng ở đây hãy cử một vị hào kiệt đức cao vọng trọng, người người kính phục, làm minh chủ để hiệu lệnh chúng nhân.

Quần hùng hoan hô, có người nói to:

- Đề Luyện chương môn dẫn đầu là được! Khỏi cần cử ai khác!

Tức thì mọi ánh mắt đều hướng tới bàn của mấy người Luyện Thừa Không, lão ta thấy người ta nhắc đến mình thì cười ha hả, đứng dậy nói:

- Lão phu kém tài kém đức thật không thể đảm đương. Xưa nay Thiên hạ võ công quy Thiếu Lâm, võ lâm bao năm nay vẫn suy tôn Thiếu Lâm làm thái sơn bắc đẩu, chức vị minh chủ này ngoài Thích phương trượng ra thì không ai đủ tư cách đảm đương.

Thiếu Lâm xưa nay vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm, Thích phương trượng đúng là người được ai nấy trông đợi. Quần hùng nhất tề vỗ tay, không ai dị nghị.

Một người nói:

- Thích phương trượng đương nhiên xứng đáng làm minh chủ quần hùng; thế nhưng ngài ấy từ lâu đã xa lánh hồng trần, cũng không có mặt tại đây, làm sao đảm đương trọng trách? tôi tiến cử Lý bang chủ, ngoài Lý tiền bối ra chẳng ai tài đức hơn người, đảm đương nổi đại nhiệm.

Giọng người ấy sang sảng, ai nấy nghe xong đều nhìn về phía trung tâm, là vị trung niên nhân áo đỏ kia. Chiến Vân lúc này mới biết, người vừa mới tới chào hỏi Luyện Thừa Không kia hóa ra chính là Bang chủ Không Động, cũng là đệ ngũ Thiên Bàng lần này. Bảo sao đến cả "Tứ Xuyên Vô Song" cũng phải nể mặt.

"Quyền Thân" Lý Thừa Chí!

Lý Thừa Chí vừa định đứng lên thì lại có người hét lớn:

- Ta phản đối!

- Vị nào vừa nói đó?

Người kia đứng luôn lên bàn, thân cao chưa đầy ba thước, tuổi trạc tứ tuần, vẻ mặt sắc sảo. Có người nhận ra đó là hảo hán Giang Tây "Mãnh Sư" Lôi Tích – Giáo chủ Thiên Nhẫn Giáo.

- Thích Phương Trượng nếu lên ngôi minh chủ, thiết tưởng ở đây chẳng ai dám phản đối. Thế nhưng nếu không phải, vậy thì còn cần bàn bạc thêm nữa. Lý Bang chủ uy danh cái thế, thế nhưng dựa vào cái gì mà đứng đầu thất đại phái, hiệu lệnh quần hùng, chuyện này hãy còn phải suy xét.

- Ta cũng đồng ý với Lôi giáo chủ.

Là tiếng con gái. Một vị cô nương mặc đạo bào màu xanh, mày như lá liễu, dung nhan xinh đẹp muôn phần đứng lên nói. Không biết tên, chỉ biết là người của Nga Mi phái.

Ở đây có không ít kẻ theo về phe Lý Thừa Chí định phản đối, nhưng thấy mục quang uy mãnh của Lôi Tích quắc lên nhìn hai bên tả hữu, liền thôi. Hội trường nhất thời nổ ra một trận tranh cãi om sòm, người nào cũng kiên quyết giữ vững ý kiến của mình.

Kim Tuệ thấy thế thì không khỏi thờ dài, cô hôm nay tới đây vốn là muốn dựa vào uy thế của quần hùng để giải cứu cha mình đang bị Mật Tông giam cầm, chứ không phải tới nhìn lũ giả nhân giả nghĩa này tranh nhau ngôi Minh chủ. Mục đích đã không đạt được, vậy còn ở lại làm gì?

- Chiến ca ca, chúng ta đi!

Kim Tuệ bực dọc quay ra tính kiếm Chiến Vân, thì phát hiện ra chàng ta đã lẩn đi từ lúc nào. Nàng tức thì sốt ruột ngó mắt nhìn quanh. Mặc dù chưa tận mắt chứng thực võ công của Chiến Vân, nhưng người đã lọt được vào mắt xanh của "Tứ Xuyên Vô Song" há lại là kẻ tầm thường? Cũng chính là hán tử một mình một ngựa đuổi theo cứu nàng trở về, cái nghĩa khí đó trên Chung Nam Sơn hôm ấy, ngoài ông cháu Luyện Thừa Không ra thì còn ai bì kịp?

Cô không biết, Chiến Vân sớm đã lén vào đám đông phía dưới tìm Chiêu Yến, mục đích của chàng hôm nay chỉ có vậy mà thôi.

- Tiểu ca, có thấy nữ nhân họ Chiêu nào ở đây không?

- Huynh đài, huynh thật là đẹp trai, có thấy cô nương nào như thế này, như thế này....

Những người ở đây đều đang lúc sôi máu, bị làm phiền như vậy tất nhiên chẳng dễ chịu gì. Rất nhanh đã có kẻ nổi đóa:

- Tiểu tử, mi là ai, môn phái nào, sao dám ở đây làm loạn?

Va chạm rất nhanh khiến chúng nhân đề ý. Đã có không ít người nhận ra Chiến Vân vốn không nằm trong danh sách khách mời, ít nhất là một gương mặt lạ hoắc như thế này, ở đây chưa ai từng thấy.

- Tiểu tử, mi vô môn vô phái, có phải là Môn đồ Mật Tông giả danh trà trộn?

Có người hét lớn. Bốn chữ “Môn đồ Mật Tông” quả nhiên có sức hút rất lớn, nhất thời cả trăm con mắt đều dồn về phía bên này.

- Bắt hắn lại!

- Chờ đã, chờ đã, vị này là bằng hữu của ta!

Kim Tuệ lúc này đã nom thấy Chiến Vân, vội vàng hét ha hét hải từ trên lầu chạy xuống. Lúc này bên cạnh hắn đã không ít người bao vây rồi. Nhìn thanh thế thì muốn xô xát đến nơi.

Toàn Chân Giáo mặc dù đã bị diệt môn, song dù sao cũng từng là một trong thất đại phái. Không ít người ở đây đã nhận ra cô con gái rượu của chương môn Kim Tử Anh, nhất thời áp lực dồn về Chiến Vân giảm hẳn. Kim Tuệ vội kéo tay Chiến Vân đi lên trên lầu hai.

- Kim cô nương, chờ đã.

Một giọng nói thánh thót vang lên, người nói là một thiếu nữ bận áo xanh, là đệ tử Nga Mi phái.

- Vị cô nương này chẳng lẽ nghi ngờ ta?

Kim Tuệ đứng chắn trước Chiến Vân, không có hảo ý nhìn đối phương nói. Đối phương chính là người vừa rồi đứng lên nói phụ giúp cho Giáo chủ Thiên Nhân giáo – Lưu Tích.

- Ta không có ý đó. Cô nương áo xanh kia lắc đầu, giọng kiên quyết: - Kim giáo chủ danh chấn thiên hạ, ai nấy xa gần đều biết. Cô nương quả đúng là ái nữ của người. Thế nhưng vị này..

Nói rồi chỉ tay thẳng vào mặt Chiến Vân:

- Ta không nghi ngờ tiểu thư, mà là người này. Y rõ ràng không phải người của danh môn chính phái, tiểu thư là lá ngọc cành vàng, sao lại đi cùng loại người mặt hạng này? Mọi người ở đây đều là người có danh tiếng trong võ lâm, nếu hôm nay lỡ như có kẻ gian lận vào, vậy chẳng phải là trò cười cho thế gian sao?

Chiến Vân trừng mắt, từ hồi đến đây tới giờ, đây là lần đầu mới có người gọi hắn bằng hai chữ “mặt hạng”!

Hơn nữa lại còn là một cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bị ám toán

- Cô bảo ai là phường mặt hạng?

- Không bảo ni, chẳng lẽ lại bảo ta sao?

- Đó là tự cô nói đó, không phải ta.

Chiến Vân trừng mắt nhìn, ả nha đầu này nhan sắc cũng không đến nỗi nào, vậy mà miệng lưỡi chua ngoa tựa hàng tôm hàng cá, lại còn có một nốt ruồi nhỏ trên mi mắt nữa. Lạc Thúy Thúy cũng không phải dạng vừa trừng mắt lại với hắn. Cô ta ở trong Nga Mi Phái được cung chiều đã lâu, nào có bị ai xúc xiểm như vậy bao giờ? Con giận lên cao, tức thì rút kiếm khỏi bao, loáng một cái chia về phía hắn.

- Tặc nhân, hôm nay xem mi chạy đường nào thoát?

Nói rồi hươu kiếm định đâm dứ tới. Đáng lẽ ra đã xảy ra xô xát, nếu như không có tiếng quát hữu lực từ phía sau:

- Tiểu Thúy, không được làm càn!

Người vừa nói là một ni cô trong bộ đồ màu xanh nhạt, tay cầm phát trần, chính là chương môn nhân đương thời của Phái Nga Mi – Điều Trần Sư thái. Lạc Thúy Thúy bất đắc dĩ phải nghe lời sư phụ mà thu kiếm, song con mắt vẫn trừng lên với gã như đe dọa.

Chiến Vân được Kim Tuệ bảo kê, cuối cùng cũng tránh thoát được một kiếp, theo nàng trở về bàn.

Trên đường đón hấn còn có Điều Ngọc Anh, vị “Bách Hoa Tiên Tử” này đi đến đâu cũng có một đám nam tử bám theo như ruồi, Chiến Vân nhìn mà không khỏi tức cười. Chỉ thấy Điều Ngọc Anh dùng một chiếc kèn sáo thổi làm hiệu, đám nam nhi kia rất nghe lệnh, theo tiếng còi của nàng mà sắp hàng lối thẳng thớm gọn gàng, thật giống như diễn xiếc vậy. Chiến Vân nhìn mà khâm phục vị “Bách Hoa Tiên Tử” này không thôi, hóa ra làm mỹ nhân, lại là mỹ nhân được vạn người mê cũng không phải chuyện đơn giản nha, đều phải có kỹ năng.

Màn tranh luận về ngôi vị mình chủ kia tiếp diễn mãi đến trưa vẫn không ngã ngũ, Chiến Vân ngồi một chỗ rất buồn bực, đã mấy lần hấn định rời lâu tìm coi có Chiêu Yến ở bên ngoài hay không, song bị Kim Tuệ dùng lời ngon ngọt trì hoãn. Sau đó hình như chia ra hợp kín gì đó, hấn cùng hai ông cháu Luyện Thừa Không, Kim Tuệ và một đám nhân sĩ võ lâm rời qua một phòng khác, nơi đó đã bày sẵn rượu ngon cùng yến tiệc, mọi chuyện cứ như thế, như thế.....Cho đến khi hấn tỉnh lại, thì đã phát hiện ra mọi chuyện đã ra ngoài tầm kiểm soát của mình từ bao giờ!

Chỉ thấy trước mắt là một khoảng không mờ mịt, giơ tay ra trước mặt cũng không thấy chút gì. Bên cạnh sờ chỉ thấy toàn đá là đá, tiếng đá rơi lạo xạo không ngừng. Chiến Vân mặc dù gan dạ nhưng vào tình huống bất ngờ thế này cũng luống cuống không thôi, hai tay khuỵu loạn, không hiểu chạm vào thứ gì, chỉ nghe tiếng con gái kêu “á” lên một tiếng, mới sực nhận ra bên cạnh có người.

“Ta rốt cuộc đang ở nơi nào?”

Chiến Vân ôm đầu cố sức vắt óc suy nghĩ, hấn chỉ nhớ cùng ông cháu Luyện Thừa Không tiến vào một căn phòng nhỏ, sau đó có ăn uống qua...rồi khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi. Ngồi một lúc, con mắt bắt đầu làm quen với bóng tối, hấn mới giật mình nhận ra nơi này hóa ra không chỉ có mỗi mình mình, mà còn đến mấy chục người nữa! Tất cả nhìn qua cũng biết đều là nhân sĩ võ lâm, hơn nữa đa phần đều có địa vị không nhỏ, toàn bộ đều đang hôn mê!

“Bị người ta ám toán rồi”

Chiến Vân lờ chiếc di động vẫn nằm trong cái túi nhỏ bắt di bắt dịch mang theo trên người ra, bật đèn pin chiếu sáng. Có ánh sáng, hấn đã đại khái nắm rõ hoàn cảnh của mình lúc này. Hấn và mấy chục người nữa đang bị giam cầm. Nơi này là một gian phòng rất lớn, trên đỉnh có thạch nhũ rỏ xuống, đúng là một thạch động thiên nhiên. Hấn cầm điện thoại soi qua mấy vòng, lại lấy tay gõ vào các bức vách, chỗ nào cũng thấy bình bịch nặng nề không thấy chỗ nào có vẻ rỗng, lòng không khỏi trầm xuống.

Thế nhưng mọi chuyện vẫn chưa đến nỗi tuyệt vọng, ít ra vẫn còn có thông đạo trước mắt, mong rằng sẽ có lối ra. Chiến Vân quay lại tìm đồng bạn của mình trong đám đông già trẻ nam nữ lớn nhỏ đang hôn mê kia, thì chỉ thấy mỗi ông cháu Luyện Thừa Không, còn Kim Tuệ thì không thấy đâu cả.

- Phải tìm đường ra đã.

Chiến Vân nương nhờ ánh đèn pin, trong đường hầm cong cong quẹo quẹo tìm lối ra. Đi được một đoạn, hấn nghe thấy phía sau phát ra tiếng bước chân lạo xạo thì cảnh giác quay lại, thấy một người đang đứng nép mình ở gần cửa thạch động. Chiến Vân lấy đèn soi thẳng vào mặt người nọ, nhất thời há hốc miệng:

- Là mi?

- Là mi?

Cả hai cơ hồ đều đồng thanh hô lên. Chiến Vân lắc đầu, tưởng ai xa lạ, hóa ra là ả ma nữ có nốt ruồi trên mi mắt đã đổ oan cho mình sáng nay.

Lạc Thúy Thúy mắt thấy gã nam tử gây gổ với mình ban sáng thì lập tức làm động tác rút kiếm. song lúc này mới nhận ra đã người một đằng kiếm một nẻo, chỉ đành trừng mắt nhìn Chiến Vân gằn giọng:

- Mi...mi đã làm trò gì? Có phải tất cả chuyện này là do mi hay không?

Chiến Vân cũng lười nói lý lẽ với cô ta, chỉ làm lúi cầm điện thoại đi tiếp. Chỉ là được một lúc đã thấy tiếng bước chân lạo xạo bám theo sau. Cô ả kia có lẽ cũng biết mình vô lý, trên đường chỉ mím môi không nói tiếng nào.

Cả hai người trong đường hầm cong cong quẹo quẹo cứ theo đó mà đi, thấy thông đạo hơi xiên xiên lên trên, càng đi càng hẹp lại, khoảng chừng năm mươi trượng, đột nhiên đường chia thành hai nhánh.

Chiến Vân trừng mắt nhìn cô ả kia, không ai bảo ai đều hiểu ý chia ra mỗi người một hướng. Chỉ là hấn đi thêm được chục mét nữa thì phát hiện đường mình chọn là ngõ cụt, chỉ đành quay lại, song trở về đã thấy ả kia sắc mặt tái nhợt đứng ở ngã ba rồi.

- Đều là ngõ cụt cả! Chỗ này rốt cuộc là đâu? Làm thế nào ra ngoài đây?

Nói rồi sụt sùi khóc. Chiến Vân mặt mày buồn bực, khóc thì giải quyết được cái gì cơ chứ? Hấn làm lúi cầm điện thoại quay trở lại, cô ả kia cũng lật đật đi theo. Đi tới một góc hang, Chiến Vân đột nhiên dừng lại, rồi đưa tay mò quanh mọi chiều. Lạc Thúy Thúy thấy gã đàn ông này tự dưng làm điều kỳ lạ thì trừng mắt nhìn khó hiểu, nàng hiện giờ đã hoàn toàn suy sụp rồi.

Chiến Vân sờ một hồi, thấy những vách đá chỗ lõm chỗ lõm, không thấy có dấu nổi, đưa tay đẩy thử những chỗ lõm không thấy chuyển động chút nào. Thế nhưng hắn không nản chí, kiên trì gõ từng chỗ trên tường. Chừng đầu hơn chục phút, Lạc Thúy Thúy chỉ thấy gã đột nhiên co tay đầm mạnh mấy cái vào tường, phát ra tiếng ruyễnh ruyễnh.

- Này, người làm trò gì vậy? Đồ thần kinh, nhờ đá lở sập chết chúng ta thì sao?

Chiến Vân mặc kệ cô ta nói, vẫn tiếp tục đầm mạnh lên tường, được mấy cái, đột nhiên một cục đá to bằng cái đầu rơi ra, hõ thành một cái lỗ. Hắn vừa mừng vừa sợ, thò tay vào, móc những khối đá chung quanh lấp mấy cái, thấy hơi nhúc nhích, vội sử dụng gậy ra, lại thêm một tảng đá khác tuột xuống.

Cứ thế, Chiến Vân moi ra được bốn cục đá vuông vức chừng một thước thì cái hang đã đủ để chui vào. Thì ra phía bên kia của đường hầm này có một lối đi. Không phải nói, mắt thấy có sinh lộ mới, cả hai người đều vui mừng khôn xiết!

- Thế nào, giờ hết ở đó mà nhích móc ta rồi chứ?

Chiến Vân cầm đèn đi đằng trước, hừ một tiếng nói. Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng bước chân lạo xạo.

- Bà la sát, biết điều thì theo sát ta, còn nếu không có gì ta không chịu trách nhiệm..mà tên cô là gì?

- Lạc Thúy Thúy.

Giọng nói của Lạc Thúy Thúy đã bớt chua ngoa đi trông thấy.

- Hừm, tên xấu tệ. Đã xấu lại còn xa, đã xa còn đòi xông pha đi hiến máu.

Lạc Thúy Thúy nghe không hiểu lắm, nhưng cũng biết là hắn đang chửi mình, song không biết làm thế nào, chỉ còn cách nghiêng răng kèn kẹt. Qua một khúc quẹo, Chiến Vân cầm đèn thoại chui qua trước rồi Lạc Thúy Thúy đi theo. Đường hầm này cũng theo hình tròn ốc đi xuống, đi khoảng bốn năm chục trượng, đến một cửa đá. Từ đây lối đi bị bịt kín hẳn.

- Hu hu, vậy là cùng đường rồi!

Mất thấy hy vọng tan biến, Lạc Thúy Thúy tức thì quay trở lại trạng thái..tuyệt vọng, ôm mặt anh anh khóc rống. Chiến Vân sắc mặt lúc này cũng chẳng khá gì hơn, hắn dồn sức vào hai cánh tay, tại bức vách đẩy thử, chỉ thấy cánh cửa hơi xê dịch một tí tẹo, lòng lại càng trầm xuống.

- Hu hu, cái này sức người sao đẩy cho được, chúng ta vậy là bị giam ở đây đến cuối đời rồi, hu hu, làm sao lại ra nông nỗi này...

Chiến Vân nhàu mày, trán đổ mồ hôi. Từ khi rời núi đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy mọi chuyện thật sự không ổn.

- Cô mau trở về đi, không chừng những người kia cũng đã tỉnh rồi. Đồng người nhiều sức, biết đâu hợp lực lại làm nên chuyện.

Lạc Thúy Thúy không còn cách nào, chỉ đành làm theo lời hắn. Chiến Vân đứng nhìn tảng đá thật lâu. Thật ra câu vừa rồi hắn nói cũng chỉ là tự lừa dối bản thân mình mà thôi. Hắn tự biết năng lực của bản thân, với sức mạnh bài sơn đảo hải của hắn nếu đã không làm nên trò trống gì thì có thêm người nữa cũng vậy.Lần này coi bộ...

Chiến Vân đang lúc suy nghĩ mông lung, thì bỗng dưng tai nghe được một âm thanh vô cùng quen thuộc truyền từ sau tảng đá tới..

Là tiếng thét! Hơn nữa còn rất quen!

Là..”Bảo bối”!

Chiến Vân tức thì máu nóng đầy một bụng!

Gầm lên một tiếng, Chiến Vân đưa tay mò thử, tuy tảng đá không hoàn toàn bịt chặt đường hầm, nhưng khe hở cùng lắm chỉ có thể lọt một cánh tay, còn người thì không thể nào chui qua được. Trán nổi gân xanh, hắn hít một hơi dài, mắt tròn tròn, hai tay dụng lực mà đẩy, nhất thời hai bên đất cát bay xuống mù mịt!

“Àm, Âm, Âm....”

Còn về phần Lạc Thúy Thúy, sau khi trở về thì phát hiện ra không ít người đã tỉnh lại, trong đó có cả sư phụ của mình, có vẻ mọi người đều đã bị phục thuốc mê. Nàng ta định bụng giục Diêu Trần Sư thái tìm cách phá tảng đá kia, song thấy sư phụ chưa hồi sức thì chỉ đành ngậm tằm.

Dẫu sao, hy vọng ấy cũng rất nhỏ bé. Cánh cửa đá kia sức nặng phải đến cả ngàn cân, đừng nói với sức của bọn họ, có cho chín trâu hai hổ tới kéo cũng vô ích. Chuyến này...chỉ có thể táng mạng tại đây mà thôi!

Thật sự..phải chết ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Không phải bảo bối!

Bị lâm nạn tại đây hôm nay có tới gần năm chục người, trong đó đa số đều là những người có địa vị trong võ lâm, ngoài chương môn nhân phái Nga Mi Điều Trần sư thái và “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không là nổi bật nhất ra, còn có Bạch Kính Minh chương môn Tâm Công Môn, Không Do chương môn Kinh Nghiê Bang, Trần Chủy phó bang chủ Không Môn phái, Giang Tây "Mãnh Sư" Lôi Tích – Giáo chủ Thiên Nhân Giáo....tất cả đều giống nhau trúng phải một thứ độc dược nào đó, nội lực hư thoát hết quá nửa, rõ ràng là âm mưu được bày trí từ đầu, cố ý dồn những người ở đây vào tử địa.

- Tiểu Thúy, nếu lần này ta có mệnh hệ gì...Điều Trần sư thái ho khùng khục: -..Con nhất định phải lãnh trọng trách chấn hưng Nga Mi phái, khi đó, dứt khoát phải kiềm chế tính nóng nảy..

- Sư phụ, đừng tuyệt vọng, nhất định vẫn còn hy vọng mà..

Ngồi một góc, Điều Ngọc Anh xếp bằng tròn điều tức bên cạnh “Tứ Xuyên Vô Song” Luyện Thừa Không. Vừa nãy Chiến Vân có dặn dò cô đợi ở đây chờ hân, Điều Ngọc Anh có niềm tin mãnh liệt rằng, hân nhất định sẽ tìm được lối ra.

- Hừm...

Luyện Thừa Không thở ra một hơi, con mắt lấp lánh tinh quang. Ông ta nội lực thâm hậu, điều tức này giờ tuy chưa khôi phục hoàn toàn, song cũng được bốn phần mười. Luyện Thừa Không sau khi hồi khí, lập tức đứng dậy theo thông đạo ra ngoài tìm đường thoát. Đi theo ông ta còn có Bạch Kính Minh chương môn Tâm Công Môn. Hai người đi chừng mười phút sau thì Bạch Kính Minh quay trở lại.

- Mọi người mau theo ta, ta đã tìm được lối thoát.

Chúng nhân lúc này đã có phân nửa quân số hồi khí, nghe thế thì đều mừng rỡ không nguôi, vội vàng dắt díu nhau đi theo Bạch Kính Minh dẫn đường phía trước. Bạch Kính Minh dáng người đặc biệt cao gầy quắc thước, hai hốc mắt hõm vào như cú, râu bạc phéch, trên người có mấy phần tà khí, không giống danh môn chính phái.

Chỉ riêng Lạc Thúy Thúy là bán tín bán nghi, lối ra duy nhất đã bị tảng đá khổng lồ kia chắn mất rồi còn đâu? Thế nhưng Bạch Kính Minh quả không nói dối. Khi tới nơi, Lạc Thúy Thúy thấy khối đá khổng lồ kia đã bị dịch chuyển một đoạn đủ vừa một người qua thì trợn mắt há mồm.

- Bạch tiền bối, là tiền bối..tiền bối..

Bạch Kính Minh vuốt râu không đáp, đoạn dương dương tự đắc dẫn đầu chúng nhân đi ra ngoài.

Tâm Công Môn trước giờ vẫn nổi tiếng sở hữu tâm pháp tu luyện khí công bí truyền, chẳng thua sút gì Võ Đang, Thiếu Lâm, từ lâu đã khiến giang hồ đồng đạo phải kính nể. Bạch Kính Minh thân là chương môn thì nội lực lại càng cao thâm khó lường. Gã lại rất ít khi giao thủ với người ngoài, thế nên thực lực lại càng là một ẩn số. Mặc dù vậy Lạc Thúy Thúy vẫn có chút khó tin nổi, rằng chính lão là người di dời khối đá kia.

Nên biết nó nặng ít cũng hơn ngàn cân, đừng nói với sức của một người, cho dù tất cả những cao thủ có mặt ở đây cùng hợp sức, sợ rằng cũng khó làm nên chuyện!

Thế nhưng nếu không phải lão ta, vậy thì là ai?

Trong lòng Lạc Thúy Thúy bỗng lướt qua một bóng hình, nhưng cô ta lập tức lắc đầu.

Hắn ta? Lại càng không thể nào!

...Lại nói về Chiến Vân, sau khi dùng toàn lực dời khối đá ngàn cân kia đi thì liền theo tiếng hét quen thuộc đó mà tìm kiếm. Thì ra nơi đây là một hang động ngầm dưới lòng đất, thông ra sân sau của một đại viện. Đại viện này vô cùng rộng lớn, thế nhưng lại tọa lạc ở ngoại thành, có lẽ là của một quý tộc nào đó trong vùng.

Chiến Vân lần theo tiếng kêu mà tìm đến một căn phòng trên lầu hai phía tây viện.

- Cứu..cứu tôi với!

Thế nhưng kết quả lại không đúng như hân tưởng. Trong một góc phòng, Chiến Vân thấy một cô gái mắt hai mí, tóc xõa rũ rượi, thân thể đầy vết bầm tím, trên người ngoài một cái quần lụa và một chiếc khăn voan mỏng ra thì chẳng còn gì nữa, bị trói cứng vào cột. Không phải "bảo bối" của hân!

Thế nhưng cô nương này lại có thanh âm hao hao Chiêu Yển! Khiến Chiến Vân cũng bị nhầm. Thế nhưng nếu để ý kỹ thì giọng của "bảo bối" mặc dù nghe rất mạnh mẽ, song vẫn trong trẻo hơn khá nhiều!

- Xin công tử mở lượng hải hà mà giang tay cứu giúp...tiểu nữ nguyện xin ra sức khuyến mãi, hết lòng báo đáp.

Cô nương kia thấy có người tìm đến thì lệ hoen tràn mi, nghẹn ngào trong tiếng nức.

Chiến Vân vẫn còn đang chìm trong thất vọng thì chợt nghe thấy từ xa truyền đến tiếng huyên huyên náo náo, rồi tới thanh âm grom đao chạm nhau loảng xoảng. Hắn không kịp suy nghĩ nhiều đi tới tháo dây thừng cho cô gái kia, sau đó cởi áo ngoài ra che tạm cho nàng ta.

Hắn công trên lưng cô gái kia, chỉ thấy nhẹ bồng, song trong tâm lại cảm giác có cái gì đó không đúng lắm. Ngơ ngẩn một lúc, hắn cuối cùng cũng nhận ra.

Cô gái này..không có ngực!

Đúng rồi, là cái cảm giác này không sai được. Không phải nhỏ, mà là hoàn toàn không có! Chiến Vân sực nhớ lại, lúc mới gặp hắn đã thấy cô nương này có điểm gì đó kỳ kỳ, nhưng không chú ý lắm, bây giờ hắn mới rõ mớ nhận ra..

Người này...là trai giả gái!

Toát mồ hôi. Hắn chẳng lẽ đã gặp 3D trong truyền thuyết?

Lúc Chiến Vân theo tiếng binh khí va chạm nhau mà tìm đến thì trận chiến đã ngã ngũ. Đám nhân sĩ võ lâm thoát khỏi hầm giam không bao lâu thì liền bị người trong đại viện phát hiện, rồi bị một đám nam tử đuổi giết. Đám nhân sĩ võ lâm mặc dù ai nấy đều là cao thủ ngàn người có một, song hiện giờ đa số vẫn chưa hồi phục, chỉ đành vừa đánh vừa rút chạy lên trời đồi.

Mà sở dĩ thành công cắt đuôi được địch nhân cũng là nhờ công có một nhóm người giữa đường gặp chuyện bất bình xả thân tương trợ. Cũng không phải ai xa lạ, chính là bốn người họ Âu Dương từng cùng chung đường với nhóm người Chiến Vân tới Nam Kinh lần này.

Nhóm nhân sĩ võ lâm kia được mấy người Âu Dương Đôn tương trợ, cuối cùng cũng tạm thời thoát hiểm. Bọn họ chạy đâu được tầm hai dặm, thấy một căn nhà gỗ xiêu vẹo dựng trong rừng thì dừng lại làm nơi nghỉ tạm.

- Lần này may mà có Bạch chương môn và mấy vị đây, nếu không chúng ta sợ rằng đều phải táng mạng nơi hầm sâu lạnh lẽo.

Diêu Trần sư thái cảm phát trần, đi tới trước mặt vái Bạch Kính Minh và mấy người Âu Dương Đôn một vái dài.

- Sư thái chớ quá đa lễ.

Âu Dương Đôn phát phát cây quạt sắt trong tay, vội vàng đỡ bà ta dậy.

- Cảm ơn công tử. Hành vi trọng nghĩa tương trợ ngày hôm nay của công tử, nếu có dịp ghé Nga Mi phái, lão đây xin hết lòng báo đáp.

- ...Đúng đấy, đúng đấy.

- ...Nếu không có bọn họ kịp thời tương trợ, chúng ta sợ rằng khó thoát.

Chúng nhân nghe vậy thì đều tỏ vẻ tán đồng.

- Lần này chúng ta bị ám toán, nhất định là có kẻ đã toan tính dự mưu từ trước. Mọi người lần này nếu may mắn toàn mạng trở về, đầu tiên là phải làm rõ chuyện này.

Một người cất tiếng nói sang sảng, là Không Do, chương môn Kinh Nghệ Bang.

Tức thì tiếng bàn tán xôn xao vang lên không ngớt, mỗi người một ý, mỗi người đoán một kiểu, nhất thời ai nấy quên cả việc bản thân còn mang nội thương, tranh nhau tiên đoán ai là kẻ chủ mưu. Chỉ có Diêu Ngọc Anh là lo lắng dáo dác nhìn ngó xung quanh, cả người như ngồi trên đồng lửa. Chỉ khi nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang chạy như gió về phía này, tảng đá trong lòng cô mới được đỡ xuống.

- Chiến ca ca!

Chiến Vân lúc này mới bắt kịp đám người kia, thấy Diêu Ngọc Anh thì cả mừng, vội vàng chạy tới.

- Chiến ca ca, cô nương này là ai?

Diêu Ngọc Anh bán tín bán nghi nhìn người trên lưng hắn hỏi.

- À, cái này...Chiến Vân định đặt “cô gái” kia xuống, nhưng lại phát hiện ra đối phương cứ bám siết lấy cổ mình không buông, chỉ đành gãi đầu, nhất thời không biết giải thích ra sao, đành đôi co chủ đề: - Luyện tiên bồi không sao chứ?

Diêu Ngọc Anh lắc đầu, tỏ vẻ dè dặt.

- Kim Tuệ đâu?

Chiến Vân nhìn dáo dác một hồi, bỗng giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Valentine

Không biết.

Diêu Ngọc Anh lắc đầu. Chiến Vân lúc này mới sực nhớ ra, ngay từ khi còn ở trong hầm giam kia đã không thấy Kim Tuệ rồi. Hắn sờ sờ cái điện thoại trong túi, khẽ thở dài. Ài, thời đại này nếu như có sóng di động thì tốt biết bao!

- Kim cô nương thông minh lanh lợi, để gì có ai làm khó được.

- Mong rằng như vậy.

Diêu Ngọc Anh đưa hắn quay lại nhập hội với chúng nhân.

- Huynh đi lâu quá không trở về, muội rất lo.

Chiến Vân gãi gãi đầu, mặt hơi đỏ. Gì chứ, được một cô gái quan tâm, lại là một siêu đại mỹ nhân như thế này quan tâm, đây là chuyện mà bất cứ nam nhân nào cũng mơ ước. Hắn bắt đầu lơ mơ nhận ra, lời phán năm xưa của sư phụ đã bắt đầu ứng nghiệm.

Thế nhưng Chiến Vân hồn nhiên không nhận ra, mình đã trở thành cái gai trong mắt không ít nam nhân có mặt tại đây! Bọn họ nghĩ nát óc đều không thể hiểu được, Diêu mỹ nhân tại sao lại để ý đến một kẻ nhà quê như thế kia cơ chứ? Chưa kể đối phương còn công một cô gái nửa lửa thể khác trên lưng, quan hệ chắc chắn không tầm thường!

Đêm đó, theo lời đề xuất của Âu Dương Đơn, đoàn người vô lâm quyết định tạm nghỉ ở căn nhà gỗ kia, chờ đến sáng sớm mai sẽ khởi hành. Những người ở đây đều không phải dân bản địa, chỉ biết nơi này là ngoại vi thành Nam Kinh, rất nhanh sẽ tìm được nhân mã cứu viện. Song kể cả trong tình huống không liên lạc được với bên ngoài, chỉ cần nghỉ ngơi đường sức phục hồi khí lực, qua đêm nay, đầu quân đội triều đình có tới cũng chẳng dễ bề làm gì được họ.

Đêm nay, là đêm không trăng.

- Đã chuẩn bị cả chưa?

Gần hai chục nam nhân ăn mặc trang phục dạ hành, nai nịt gọn gàng, kẻ cầm đao kiếm, người cầm cung tên, núp sau rặng cây nhìn về phía căn nhà gỗ trọ trú trong đêm tối. Mặt ai nấy đều đằng đằng sát khí, rõ ràng không phải đang làm chuyện tốt.

- Đại ca, vẫn còn phải chờ sao?

- Theo lệnh của Trần tướng quân, kiên trì thêm tí nữa đã.

Một nam nhân có gương mặt nhúm đứng ở hàng đầu trầm giọng nói.

Lời của y tuy không lớn nhưng tràn đầy kiên quyết, như rắn như đá. Những kẻ còn lại đều không dám cãi lại nửa lời. Bầu không khí im lặng đến đáng sợ, hai mươi mấy người tụ một chỗ, vậy mà chỉ nghe thấy tiếng dế cùng côn trùng kêu rả rích.

Thế nhưng bầu không khí im lặng ấy rốt cuộc cũng bị phá vỡ, bằng một cách mà không ai ở đây trong số họ tưởng tượng được.

- Ý, các người tụ tập ở đây làm gì đông vậy?

Một bóng người mặc bộ y phục màu trắng, tay cầm bình rượu, quần ống cao ống thấp, không biết đã đứng đằng sau chúng nhân ở đây từ khi nào! Chỉ thấy hắn ta giờ bình rượu mà lè nhè:

- Haizz, cứ nghĩ hôm nay chỉ có mình ta là nhớ ngày valentine mà ra đây mượn rượu giải sầu, không ngờ cũng nhiều người như vậy. Nào anh em, cùng làm một chén!

Đoạn rất vô tư ngồi bệt xuống cỏ, đưa bình lên miệng tu một hơi, dáng điệu ngất nga ngất ngưởng, có vẻ đã uống không ít rượu. Chúng nhân ở đây thấy đối phương hành tung quý dị thì kinh hãi, tất cả không hẹn mà cùng nhìn tay đầu lĩnh. Chỉ thấy hắn rút vũ khí ra, ánh mắt lộ vẻ tàn độc.

Chỉ chờ có thể, mấy chục cánh tay nhất thời cùng giơ vũ khí lên cao...

- Trời, huynh đi đâu mà ra nông nổi này!

Diêu Ngọc Anh nhăn mặt nhíu mày nhìn Chiến Vân quần áo đầy vết bùn, mặt đỏ như gấc đứng ngật ngưỡng ở bậc cửa, khó khăn diu hấn vào phòng. Căn nhà gỗ này không lớn song cũng không bé, chia ra làm mấy phòng, với danh tiếng của Luyện Thừa Không thì cũng được riêng một phòng nhỏ.

- Ha ha, hôm nay là ngày kỷ niệm tình yêu của chúng ta. Bảo bối, muội cũng lại đây uống với ta đi!

Đoạn húng chí ngâm hẩn một bài thơ:

Người theo hương hoa mây mù giăng lối

Làn sương khói phôi phai đưa bước ai xa rồi

Đón côi mình ta vẫn vương hồi ức trong men say chiều mưa buồn

Ngấn giọt lệ ngừng khiến khoé mi sầu bi..

- bảo bối, anh nhất định sẽ..hực.

Diêu Ngọc Anh đây là lần đầu thấy hấn uống nhiều như vậy, đến mức không còn biết trời trăng ra gì nữa, miệng thì không ngừng lái nhái gì đó không rõ. Cô nghe mà nhíu mày.

- Nhìn huynh này, còn ra thể thống gì. Ý, sao lại có vết máu?

Diêu Ngọc Anh thấy trên vai hấn có vết máu thì không khỏi hoảng hốt.

- Yên tâm, không phải máu của huynh.

Chiến Vân xua xua tay nói.

- Chà, cháu tôi có vẻ như đã quên mất người ông già này rồi đấy.

Luyện Thừa Không như có như không bình thản đá một câu, tức thì Diêu Ngọc Anh mặt ngọc đỏ bừng, nhìn ông lão nguýt dài một cái.

- Tiểu tử, muốn làm rể Đường Môn không dễ đâu.

Luyện Thừa Không lại gần ngồi xổm xuống bên cạnh hấn, đoạn lấy tay vỗ vỗ vào má y mấy cái:

- Muốn rước Diêu nhi về dinh, vậy thì làm đệ tử của lão phu trước cái đã.

- Phụt!

Âu Dương Đôn vừa mới nhấp một ngụm trà thì đã phải phun ra, nhất thời làm gã nam tử đứng trước mặt lãnh đủ.

- Ngươi không nói đùa?

- Dạ vâng, thưa công tử. Một gã nam tử mặc y phục dạ hành, trên người có mấy vết thương, gương mặt còn chưa hết nổi kinh hoàng, lắp bắp nói: - Đó là một gã thanh niên, y...y.. thật sự rất kinh khủng, mỗi người chúng thuộc hạ đều không chịu nổi quá một chiêu. Hơn hai chục anh em, có người còn chưa kịp hiểu tại sao thì đã nằm rồi!

- Thật không tin nổi, ngoài "Gian Khách", võ lâm trung nguyên còn cao thủ bậc này?

Âu Dương Đôn đập bàn, y lúc này đã không thể ngồi nóng chỗ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Muội gạt ta phải không?

Thật không tin nổi, ngoài "Gian Khách", võ lâm trung nguyên còn cao thủ bậc này? Chẳng lẽ vẫn lại là tên cường môn nhân Tâm Công Môn kia?

- Điều này rất khó nói.

Một trung niên nhân mặc áo chền, cảm nhộn, để ria mép đứng bên cạnh nói.

- Hôm ấy có đúng hán ta là người đã dịch chuyển khối đá đó đi hay không, cho tới bây giờ vẫn chưa thể xác định được. Nếu như quả thực hán có bản lĩnh đó, vậy thì chuyện hôm nay cũng chẳng có gì là lạ. Thế nhưng...

- Các người có thấy rõ mặt y không? Âu Dương Đơn hỏi tên thủ hạ.

- Lúc đó quá tối..thế nhưng thủ hạ dám chắc, đó là một thanh niên. Tuyệt không quá ba mươi tuổi.

Âu Dương Đơn và gã trung niên nhân kia nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau. Đã quá rõ ràng, đối phương không phải Bạch Kính Minh. Gã nam tử cảm nhộn ra lệnh cho tên kia lui, đoạn nhìn họ Âu Dương hỏi:

- Tướng quân, vậy bây giờ tính sao?

Gã họ Âu Dương kia ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu:

- Cơ hội bằng vàng đã qua đi, vậy thì không thể cưỡng cầu. Cũng chỉ có thể trách số trời...Nguyễn Thế, ông lập tức cho người thông tri cho Lý bang chủ biết, đại sự bất thành, chuyện kia cần phải nhanh chóng tiến hành.

- Dạ.

...Bên kia có yêu cầu gì không?

Gã trung niên kia vốn đã quay đi, song bị họ Âu Dương gọi giật lại.

- Không có gì quan trọng, thưa tướng quân. À, họ có nhờ chúng ta để ý tung tích của một cô gái..

- Một cô gái? Hừ, đây đâu phải là lúc làm mấy chuyện như thế. Âu Dương Đơn phát quát, tỏ ý không vui: - Thật là...đây vốn không phải chuyện của chúng ta. Được rồi, có tin tức gì về kẻ phá đám kia thì lập tức báo cho ta.

...Rõ.

Gã kia muốn nói gì đó, song lại thôi, khẽ gạt đầu.

- Này, tiểu tử, còn không mau lại đây?

Trên bãi đất trống, Chiến Vân ngán ngẩm nhìn Luyện Thừa Không, đầu to như cái đầu. Từ sáng đến giờ, lão già này cứ bám theo hán mãi. Ràng thì là hôm qua, hán đã hứa gì đó với lão, chấp nhận làm đệ tử, đồng thời làm cháu rể lão. Chiến Vân hôm qua đúng là uống quá nhiều rượu, giờ thật chẳng nhớ được chi. Không ngoại trừ khả năng đã hứa những hứa cuối gì đó rồi, song lão già này thật đúng là dai như đĩa, quyết vịn vào cớ đó mà bám hán chẳng tha.

Chiến Vân cũng đã tính đi tìm Diêu Ngọc Anh hỏi thực hư, song cô có vẻ như cố ý muốn tránh mặt hán, chưa nói được mấy câu đã đỏ mặt quay đi. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng phải, ở thời đại này nữ nhân ý tứ hơn thời hiện đại nhiều lắm, không xấu hổ mới là lạ. Tất nhiên Chiến Vân không phải là thằng ngốc, từ thái độ ấy hán đã nhìn ra Diêu Ngọc Anh ít nhiều cũng có tí hảo cảm đối với hán, nếu không thì cô đã thẳng thừng cho hán gia nhập hội fan club "những người phát cuồng vì Bạch Hoa Tiên Tử" rồi.

- Điều cô nương, chuyện tối qua tôi thật sự là quá say..à..thực ra tôi không hề có ý đó..không phải, không phải là tôi không thích cô, mà là..

Chiến Vân cuối cùng cũng hạ quyết tâm đối mặt với Diêu Ngọc Anh để nói rõ ngọn nguồn. Chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp như hoa kia hơi biến sắc, đoạn cảm cú bỏ đi không để ý đến hán.

Chiến Vân thấy vậy cũng chỉ biết thở dài. Không phải hán không thích Diêu Ngọc Anh. Gái ham tài, trai ham sắc, bất kỳ là một nam tử nào(ngoại trừ thái giám) chỉ cần nhìn thấy dung nhan diễm lệ của cô nương này là đều sẽ nảy sinh lòng ưa thích, hán cũng không phải ngoại lệ. Thế nhưng bảo đó là tình yêu thì chưa chắc. Đó là một loại ngưỡng mộ..khó diễn tả bằng lời. Huống hồ hán đã có...

Thế nhưng Chiến Vân vẫn tin rằng, cảm xúc của Diêu Ngọc Anh chỉ là thoáng qua, như cơn gió nhẹ buổi ban mai thổi qua tâm hồn thiếu nữ. Song chính vẫn là việc của hán, còn quyết định ra sao thì tùy vào cô ấy. Hán không đủ ích kỷ để bắt ai đó phải tốn thời gian đặt tại nơi mình một hy vọng vô ích. Một cô gái đẹp như thế chẳng bao giờ thiếu người theo đuổi, sẽ không vâng vương một kẻ cái gì cũng không có như hán lâu đâu. Không phải ngày xưa cũng vậy sao...

- Trời ơi, Chiến ca ca, muội lo cho huynh quá!

Sáng sớm hôm sau, chúng nhân phần lớn đã khôi phục lại khí lực, liền kéo nhau lên đường quay trở về Nam Kinh. Hòa vào niềm vui của những môn phái có chương môn, phó bang cùng thân nhân mất tích nhiều ngày nay trở lại, không thể không kể tới Kim Tuệ. Cô nương này không chỉ ra tận ngoài thành đón, mà còn vô tư vùi vào ngực hân khóc như một đứa trẻ.

- Ai đây?

Kim Tuệ nhìn thấy một người nữ mặc áo trùm kín đầu, cứ nép mình đứng cạnh Chiến ca ca của mình thì tò mò hỏi.

- À..đây là bạn của huynh. Cứ gọi cô ấy là..Tiểu Vân.

Chiến Vân gượng gạo giới thiệu. Cô gái này..mà cũng không rõ là gái hay trai nữa, kể từ hôm được hân cứu đến giờ cứ bám sát hân như hình với bóng không buông, bất kỳ ai lại gần đều tỏ thái độ tránh né, chỉ trừ mỗi hân ra. Hân cũng không có cách nào, chỉ đoán rằng cô gái này thời gian vừa qua đã bị hành hạ quá mức mà này sinh biến dạng tâm lý, khó có thể hòa đồng với mọi người. Chiến Vân cũng đã cố gắng vài lần tìm cách hỏi han, song chỉ biết cô ta tên có một chữ là "Vân" mà thôi.

Tiểu Vân thấy ánh mắt soi xét của Kim Tuệ nhìn chòng chọc mình thì lại càng thêm sợ hãi, cứ nép vào mình Chiến Vân mãi. Điều này trong mắt Kim Tuệ thì lại chẳng khác nào chọc tức, bỏ đá xuống giếng.

- Từ khi huynh và Luyện trưởng lão mất tích, muội đã lần la dò hỏi khắp nơi, song vẫn bất vô âm tín. Mau kể cho muội nghe chuyện gì đã xảy ra đi?

Kim Tuệ dặt mảy người Chiến Vân vào phòng riêng, vừa rót trà vừa hỏi han. Điều Ngọc Anh liền đem chuyện xảy ra hai ngày nay nói qua. Kim Tuệ nghe qua, mỗi khi tới những đoạn cao trào đều không khỏi đứng tim.

-...Dù sao cũng không có chuyện gì, vậy là tốt rồi.

- Kim Tuệ, mấy ngày hôm nay có thấy tung tích Chiêu Yến không?

Kim Tuệ mặt ngọc tức thì cứng ngắt, cười ha ha đánh trống lảng mảy câu rồi vớ lấy ấm sứ rót trà cho hân. Chiến Vân chau mày, lắc đầu, đoạn đặt tay lên bàn cản lại tách trà cô đưa về phía gã:

-..Muội trả lời ta trước đi.

- Huynh vừa về, uống trà ăn bánh cho đỡ mệt đã...chuyện khác từ từ nói.

Chiến Vân tức thì bỏ một miếng bánh vào trong miệng, đoạn tu một hơi hết chén trà.

- Xong rồi đó.

Kim Tuệ nhất thời phản ứng không kịp, chỉ đành cười gượng.

-..Muội đừng tìm cách gạt huynh nữa.

Chiến Vân lắc đầu:

- Chiêu Yến trước khi rời đi không hề nói gì với muội, có phải vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lên đường đến Võ Đang

Huynh..

Kim Tuệ nhất thời không biết chống chế ra sao, chỉ đành bậm môi.

- Có phải huynh nói người con gái mà muội đã...già giọng đó không?

Chính lúc bầu không khí đang căng thẳng thì "Tiểu Vân" bỗng đứng lên tiếng.

- Muội biết cô ấy?

Chiến Vân giật mình, chồm người sang nắm chặt cánh tay mảnh khảnh.

Mặt trời rất nóng, ngọn lửa chiếu lên mặt đường lớn khô khốc, mặt đất bay lên từng làn khí nóng, khiến người đi đường khổ cực khó nói nên lời, mồ hôi chảy đầy mặt.

Nóng nực như thế, song quan đạo dưới núi Phong Nha vào giữa ban trưa vậy mà cũng có không ít người đi đường. Dưới ánh mặt trời chói chang này, mỗi người đi đường đều phải há mồm ra mà thở, quần áo ai nấy ướt đầm mồ hôi, ai cũng chỉ mong sớm thoát li đại đạo, tìm vào trần nhỏ tá túc tránh cơn trời đây.

Thẳng theo quan đạo có thể đi tới địa phận tỉnh Hồ Bắc, nơi này là chốn phồn hoa, trung tâm giao thương lớn của cả vùng. Vì vậy người qua lại trên quan đạo cực nhiều, mà phần lớn là kẻ buôn bán. Song hôm nay thương nhân lại chẳng thấy đâu, thay vào đó là một đám người giang hồ, ai nấy mang theo đao kiếm, đủ mọi tông phái.

Những người này đều là nhân sĩ võ lâm, mà cái đích họ hướng tới không có gì khác, chính là núi Thái Hòa tỉnh Hồ Bắc - cũng chính là "Võ Đang Sơn".

Núi Võ Đang còn có tên là núi Thái Hòa, là một dãy núi nằm ở phía nam thành phố Thập Yển, Tây Bắc của tỉnh Hồ Bắc, bên phía bờ nam sông Hán. Nơi đây được coi là một trong những cái nôi võ thuật của Đạo giáo với Thái Cực quyền và Bát Quái chương được phát triển từ thế kỷ mười ba. Đạo giáo ở núi Võ Đang thịnh vượng nhất vào thời Minh. Việc này có quan hệ trực tiếp đến việc cướp ngôi vua của Yên vương Chu Đệ và việc đề xướng tín ngưỡng đức Chân Vũ.

Thế nhưng đây là chuyện sau này, còn đám người này hôm nay tìm đến Võ Đang Sơn, là vì mục đích gì?

Tất nhiên chẳng ngoài tin đồn từ sớm đã vang khắp thiên hạ, rằng núi Thái Hòa trong tháng này sẽ được tiếp một vị khách không mời, đó chính là Mật Tông!

Gần giữa ngo, người đi đường dần dần thưa thớt, từ xa trông tới, trên đại đạo chỉ có mấy chục người còn đi dưới ánh mặt trời nóng bỏng. Trong số đó, đáng chú ý là một đám người gồm ba nam một nữ, đi đầu là một thư sinh có hàng lông mày rậm, tay cầm quạt sắt.

Y chính là Âu Dương Đơn.

Có ở cạnh họ Âu Dương mới có thể thấy được sự khác biệt của hắn. Người ta đầu đầy những giọt mồ hôi lớn, nhưng trên mặt hắn dấu vết một giọt mồ hôi cũng không có, trên người kẻ khác đầy vết phong trần bụi cát, mà trên người y lại không có lấy một hạt bụi, công phu luyện đến trình độ này, quả thực là kỳ quái.

Âu Dương Đơn vừa đi vừa không ngừng bắt chuyện tán gẫu với một cô nương mặc áo tím, mày ngài má ngọc, nhan sắc chim sa cá lặn. Chính là "Bách Hoa Tiên Tử" Diêu Ngọc Anh. Đi chung với cô hôm nay lần lượt từ trái sang phải là người ông trên danh nghĩa - "Tứ Xuyên Vô Song" Luyện Thừa Không, Kim Tuệ, Nhưộc Lan(*), Chiến Vân và Tiểu Vân.

Luyện Thừa Không thừa rõ tiểu tử cầm quạt này đang tìm cách tiếp cận cháu gái mình, song ngoài mặt vẫn làm như không biết, chỉ đưa mắt nhìn Chiến Vân cười cười đầy ẩn ý.

Vậy nhưng tại sao mấy người Chiến Vân lại có mặt tại đây, còn đi cùng với không ít nhân sĩ võ lâm?

Ngọn nguồn câu chuyện phải kể tới người mà Chiến Vân đã vô tình cứu được mấy hôm trước tại Nam Kinh - Tiểu Vân. Vốn dĩ Chiến Vân là bị giọng nói có tâm phần giống Chiêu Yến mà tìm được đến cứu cô thoát khỏi cảnh trói buộc tù đầy, thế nhưng trùng hợp là, thì ra Tiểu Vân đúng là có từng gặp Chiêu Yến. Đó là trong một lần, "kê" kia dẫn khách tới phòng chơi. Người đó có "tên" là Chiêu Yến!

Mà buổi gặp gỡ tình cờ hôm đó, đã mang lại một thông tin rất quan trọng. Bởi vì Tiểu Vân đã nghe lỏm được, mục tiêu sắp tới, cũng là nơi mà Chiêu Yến sắp đến trong tương lai gần, đó chính là núi Thái Hòa - "Võ Đang Sơn".

Vẫn biết trên đời chuyện tên giống nhau là chuyện thường, thế nhưng vẫn rất đáng để thử!

Đó cũng chính là lý do nhóm người Chiến Vân có mặt tại đây.

- Luyện tiên bối, đằng kia có quán trà, chúng ta dừng lại nghỉ chân một chút đi.

Đoàn người đã đi được hai mươi dặm, tới một quán rượu nhỏ ven đường. Âu Dương Đơn liền mở miệng mời. Luyện Thừa Không dừng lại nhìn quán rượu, ngẫm nghĩ xem nên tiến vào ngồi một lát, hay là tiếp tục lên đường. Cuối cùng thì theo ý kiến số đông, cả đoàn liền ghé vào đây tá túc nghỉ cho lại sức.

Năm nay khí hậu Trung Nguyên rất quái lạ, mùa hè tới muộn, nhưng so với trong quá khứ còn mãnh liệt hơn. Hôm nay thời tiết quả thực nóng bức khiến lòng người cảm thấy khó chịu. Mấy người Chiến Vân ngồi chưa ấm chỗ thì đã có mấy đoàn nhân mã đi phía sau dừng chân tới nghỉ, từ quán vì vậy mà trở nên đặc biệt đông khách.

Trong số này có cả đoàn người Nga Mi phái, Chiến Vân còn thấy cả ả nha đầu từng đụng độ với mình ở Tự Hiền Lâu kia. Lạc Thúy Thúy nom thấy gã

thì chỉ trông mắt một cái như thị uy.

- Lần này Võ Đang phải có Luyện tiền bối để mắt ra tay tương trợ, vậy thì đám Mật Tông đó coi như xấu số rồi.

Âu Dương Đơn vừa rót trà cho Luyện Thừa Không vừa mở lời tăng bốc. Tán gái trước tán cả gia đình, tên này đúng là cao thủ tán gái.

- Đó là chuyện dĩ nhiên.

Luyện Thừa Không hài lòng vuốt râu nói.

- Vậy cũng chưa biết được. Mật Tông cao thủ nhiều như mây, thủ đoạn lại tàn ác, rất khó đối phó. Kim Tuệ ánh mắt lộ vẻ hần học, rõ ràng là đang nhớ lại cảnh tượng Toàn Chân giáo bị diệt môn ngày trước, lại còn cha mình hiện vẫn trong tay địch nhân, trong lòng không khỏi nhói đau: - Với cả nghe nói, lần này có Mật Tông phó Tông Chủ "Bất Nam Bất Nữ" Không Tước Minh Vương chính thức xuống núi động thủ, vậy càng phải đề phòng.

- "Không Tước Minh Vương"?

Luyện Thừa Không nghe đến cái tên này thì cũng không khỏi nhú mày, vẻ tự tin ban nãy nhất thời chùng xuống không ít.

Bởi vì kẻ này, trên Thiên Bảng còn đứng cao hơn y hai bậc.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chén trà này, không nên uống

Thật sao? Ngay cả y cũng tới?

Điền Ngọc Anh nghe vậy thì đặt chén trà xuống hời, nét mặt ánh lên vẻ quan tâm. Âu Dương Đơn nào bỏ qua cơ hội làm vui lòng người đẹp, vội vàng diễn giải cả một tràng dài.

Chiến Vân lúc đó đang mài tiêu diệt mấy cái bánh bao trước mắt, chỉ nghe hắn nói liên miên bất tận, rằng gã họ Không kia nào là đệ tử Thiên Bảng, võ công khủng khiếp thế này thế kia... mặc dù không nhập tâm, nhưng trong đầu y cũng vô thức khắc ghi bốn chữ “Không Tước Minh Vương”.

Chà, mỗi cái tên thôi mà cũng kêu như vậy, thật là tò mò quá nha!

- Lần này đông võ lâm nhân sĩ tề tựu như vậy, đầu Mật Tông có ba đầu sáu tay cũng khó mà thi hành quỷ kế. Âu Dương Đơn gấp quạt đánh tách nói: - ..Chỉ tiếc là Lý tiền bối vẫn còn vướng bận việc điều tra vụ bắt cóc động trời lần trước, thế nên sẽ không thể tới đây sớm.

Luyện Thừa Không nghe đến đây thì nhú mày. Vụ bắt cóc nhắm vào các đầu lĩnh chính phái ở Nam Kinh vừa rồi rất nhanh đã tạo ra sự rúng động khắp võ lâm. Tòa đại viện nọ, nơi giam giữ đông đảo cao thủ chính phái ngay trong hôm sau đã bị đông đảo nhân sĩ võ lâm tập kích, xong không thu được chút manh mối nào.

Nhưng có một điều không kém phần bất ngờ, đó là trong quãng thời gian một ngày một đêm phần lớn trụ cột của thất đại chính phái bị nhốt tại tòa đại viện kia, võ lâm đã biểu quyết và thông qua, bầu Lý Thừa Chí – trưởng môn phái Không Động lên nắm chức vị minh chủ, hiệu lệnh thiên hạ, kỳ hạn ba năm.

Lý Thừa Chí sau khi lên chức đã tuyên thệ rằng, nhất định sẽ truy xét vụ việc chấn động kia đến cùng, song lời nói thì luôn ngậm ám chỉ chính Mật Tông đứng sau chuyện này.

Chính lúc đang bàn luận sôi nổi, có một toán năm, sáu người từ ngoài cửa bước vào, đều là nam tử, đầu đội mũ rom, để ngực trần, nhìn qua cũng biết là đám người lục lâm thảo khấu. Lúc này quán đã đầy chỗ, bọn người kia đầu tóc mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thấy vậy thì thái độ bức dọc, sau khi nhìn ngó quanh quất một hồi thì hề nhau tiến đến bàn của một lão nhân đang ngồi, cách Chiến Vân chừng ba bàn.

- Rằm! Lão già, lão ăn xong rồi còn không mau đi đi, còn ở lại đây ám đến bao giờ?

Nói rồi đập tay mạnh xuống bàn.

Chỉ thấy lão nhân kia tóc bạc da mồi, đầu quấn khăn, cúi đầu nên nhìn không rõ mặt, trên người mặc một bộ đồ bạc màu. Đúng là lúc này trong quán, chỉ có mỗi bàn này là còn dư chỗ. Lão nhân kia nghe vậy thì liền ngồi dịch sang một bên, tỏ ý nhường chỗ.

- Thế nào? Điếc à? Ta bảo lão đi đi cơ mà?

Gã nam tử to béo đập mạnh chuôi kiếm xuống chiếc đĩa bánh bao trước mặt ông lão. “Xoảng” một tiếng, chiếc đĩa sứ vỡ tan tành, bánh bao rơi tung tóe

xuống sàn. Cùng lúc đó, cả nhóm năm, sáu người này chia nhau ra quây ông lão vào giữa, thái độ vô cùng hung hăng.

Đang gặm dở miếng gà rán, Chiến Vân thấy thế thì hơi nhủu mày. Bên cạnh hắn, họ Âu Dương lúc này đã gấp quạt nhôm dấy, nhìn bộ dáng có lẽ là muốn nhảy ra can thiệp, chớp cơ hội ghi điểm trước mắt người đẹp. Song đã có người nhanh hơn hắn một bước.

Chỉ thấy một ánh kiếm lóe lên trước mặt gã nam tử béo lùn.

- Lũ côn đồ! Thanh thiên bạch nhật, muốn làm bậy?

Người rút kiếm là một cô gái. Cô ta mặc bộ đồ xanh nhạt, làn tóc dài tung bay, đôi mắt biếc ánh lên vẻ cương nghị, tư thái mười phần, song nếu nhìn kỹ thì bên mi mắt phải có một nốt ruồi nhỏ, chính là người từng mắng nhiếc Chiến Vân bằng hai chữ “mạt hạng” ở Tụ Hiền Lâu – Lạc Thúy Thúy!

- Con nhóc khôn kiếp, mi dám.

Gã béo lấy tay ôm má, nơi này đã rách một đường dài, nổi giận định rút kiếm, song bị đồng bọn ngăn lại. Không hiểu chúng nói nhỏ gì với nhau, chỉ thấy cả nhóm cúp đuôi hướng cửa ra vào mà chạy.

- Hừ, dám chọc đến Mai Sơn Ngũ Quỷ chúng ta, cũng chính là chọc đến Võ Đang phái! con nhãi kia, có giỏi thì xưng danh, món hận này nhất định có ngày trả cả vốn lẫn lãi!

Một tên trong nhóm, người gầy như que củi đằng hắng cất tiếng:

- Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Bỏ cô nương họ Lạc, tên Thúy Thúy!

Lạc Thúy Thúy hừ một tiếng, sau đó thu kiếm trở lại bàn. Xung quanh lúc đó có không ít tiếng vỗ tay vang lên, tán thưởng phong thái của đệ tử Nga Mi phái. Lạc Thúy Thúy sau khi trở lại bên Diêu Trần sư thái, sư phụ mình thì thần thái dường như vẫn chưa hết bức tức:

- Một lũ tặc nhân! Còn dám buông lời đe dọa!

Diêu Trần sư thái hơi trầm ngâm:

- Chúng có nhắc đến Võ Đang phái, chẳng lẽ đối với Võ Đang có liên hệ?

- Sao lại có chuyện đó được? Dù gì Võ Đang cũng là danh môn chính phái, có lẽ nào lại giao du cùng phường du thủ du thực như thế?

- Đúng rồi, Võ Đang cũng là thông gia của Nga Mi ta..làm sao có thể!

Một nữ đệ tử Nga Mi chen vào nói. Lạc Thúy Thúy tức thì sầm mặt nhéo cô này một cái. Thì ra Lạc Thúy Thúy – nhân tuyển kế nhiệm chức chương môn đời tiếp theo của phái Nga Mi, vốn đã được Diêu Trần sư thái mai mối với đại đệ tử Võ Đang – “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng từ lâu. Lần này bà dẫn chúng nhân phái Nga Mi tới đây mục đích cũng chính là muốn giúp thông gia tương lai một tay, chống lại uy hiếp từ Mật Tông. Chuyện này cả phái Nga Mi ai ai trên dưới cũng đều biết.

- Chà, vị nữ hiệp phái Nga Mi kia quả là có khí phách.

Diêu Ngọc Anh nhìn Lạc Thúy Thúy đứng phía xa với ánh mắt khâm phục. Cô gái nhỏ này vẫn luôn như thế, dễ dàng cảm động trước sự nghĩa hiệp của người khác. Nếu không phải thế, tại sao lại chỉ vì Chiến Vân đỡ hộ mình một thương mà đem lòng cảm mến chứ?

- Chúng ta đi thôi.

Luyện Thừa Không đứng dậy, vỗ vỗ cái bụng. Âu Dương Đôn vội chiếm lấy phần thanh toán. Lúc đi ngang qua bàn của lão nhân kia, Chiến Vân đột nhiên vỗ vỗ vào cốc trà trước mặt ông ta, đoạn nói:

- Ông lão, cốc trà này tốt nhất là không nên uống.

Ông lão kia ngược mắt nhìn gã, vẻ mặt lộ vẻ hơi ngạc nhiên.

- Vì sao?

- Ban nãy khi tên béo kia đập vỡ đĩa bánh bao, mặc dù ông rất nhanh đem cốc dời đi, song vẫn có một mảnh vụn nhỏ rơi vào. Cốc trà đó vì thế, không uống thì hơn.

Nói rồi đi luôn. Chỉ để lại ông lão nọ nghi hoặc nhìn cốc trà trong tay, đôi mắt mờ đục nhìn chằm chằm như muốn xoáy sâu vào đáy cốc. Chỉ thấy sâu trong hốc mắt đen ngòm ấy, chợt ánh lên một tia quang mang khó hiểu.

Nhóm người Chiến Vân sau khi rời khỏi từ điểm thì liền lập tức lên đường. Từ đây đến trấn nhỏ gần đó chỉ khoảng tầm ba mươi phút đi bộ. Bây giờ đã tờ mờ tối, bọn họ cần phải nhanh chóng đến đó để tìm nơi nghỉ trọ.

Thế nhưng không bao lâu sau đó, bọn họ rất nhanh phát hiện rằng có người bám theo.

- Ai?

Kim Tuệ cảnh giác nắm chặt chuỗi kiếm quay ra hét lớn. Chỉ thấy bóng hình phía xa kia dần hiện rõ dưới màn đêm chập choảng, bộ áo nâu sẫm, đôi giày cỏ, đầu đội mũ rơm, cánh tay khăng khiu với làn da nhăn nheo...chính là ông lão mới vừa rồi còn bị uy hiếp trong quán trà nọ.

- Là ông ta?

Cô gái tóc búi áo trắng, hầu cận của Âu Dương Đơn buột miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đổi chữ

Mấy người Luyện Thừa Không cũng rất nhanh nhận ra người kia là ông lão đầu quán khấn mặc bộ đồ bạc màu gập trong quán trà nọ.

- Đã chung đường, chỉ bằng ta mời vị tiền bối kia cùng đi.

Diêu Ngọc Anh nói. Luyện Thừa Không nhủ mảy. Âu Dương Đơn nhứt nhứt đều thuận theo ý người đẹp, đám gia bộc của hắn thì lại càng không dám có ý kiến gì. Ông lão kia nói giọng Sơn Đông, đột này về nhà họ hàng ở núi Thái Hòa thăm bà con. Đoàn người vốn đã thấm mệt, trên đường cũng không trò chuyện gì nhiều. Đi chừng hơn một dặm nữa thì có một trấn nhỏ. Cả nhóm tìm nhà trọ tá túc.

Sáng hôm sau, cả nhóm lại dậy sớm để lên đường. Từ đây đến tỉnh Hồ Bắc không còn xa. Còn chưa tới nơi đã thấy không khí náo nhiệt, phong cảnh tốt tươi, dân cư an cư lập nghiệp.

- Quả là cái nôi của Đạo giáo. Võ Đang đúng là không hổ là bức tường chắn vững chắc của thất đại phái, tề danh với Thiếu Lâm, căn cơ rất hùng hậu.

Luyện Thừa Không vuốt râu cảm khái. mấy người Âu Dương Đơn trầm tư không nói, nhưng sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Có cùng gương mặt đưa đám như họ còn có Chiến Vân. mấy ngày nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều, rõ ràng cơ hội tìm được "bảo bối" là rất nhỏ. Càng nghĩ hắn càng thấy tự trách mình vì ngày trước đã sai lầm khi để nàng ra đi quá dễ dàng.

Có không giữ, vậy mất đừng tìm!

Kim Tuệ đầu óc nhanh nhạy, tất nhiên là biết mấy ngày qua Chiến Vân thở than dài là vì lý do gì. Song việc này nàng cũng chỉ thúc thủ vô sách, huống hồ chính Kim Tuệ cũng không mong muốn hai người gặp lại nhau.

Nhóm người đi thêm hai ngày đường nữa thì chính thức đặt chân tới chân núi Thái Hòa, cũng là địa phận của Võ Đang Phái. Trên đường đi, cả đoàn ghé qua một đại trấn để đổi ngựa. Lúc đó thì đã nửa đêm, người mệt ngựa mỏi.

Thành trấn này phồn hoa náo nhiệt hơn so với tiểu trấn nọ, ngay lúc nửa đêm thì các thanh lâu vẫn sáng đèn, tại nhiều tửu quán vẫn náo nhiệt như thường.

Cả nhóm quyết định nghỉ lại thành hôm sau, qua ngày mới mới khởi hành lên núi. Một đêm ngon giấc. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, phát hiện đã không còn sớm nữa, Chiến Vân không ngờ mình lại ngủ nướng, có lẽ là do hôm qua trải qua một ngày đường mệt mỏi.

Sau khi tắm rửa vệ sinh cá nhân xong đi xuống dưới, đã thấy ông lão kia ngồi dưới bàn trà lâu một, mặc dù thân thể gầy yếu giống như chỉ cần một ngọn gió lay cũng đủ ngã, song đôi mắt thì trái lại, ẩn hiện tinh quang, sâu như mặt hồ không thấy đáy. Chiến Vân lúc đi qua cũng lịch sự chào một câu. Ông ta gật đầu với hắn, song mặc dù đã quay đi, Chiến Vân cảm thấy đôi mắt lấp lánh kia vẫn bám theo bóng lưng mình không buông.

Hắn bỗng cảm thấy hơi rùng mình!

Chiến Vân quyết định ra ngoài đi dạo giết thời gian. Mới đi được mấy hời, hắn đã thấy trên phố không biết bao nhiêu giang hồ hảo hán, đa phần đều không quen. Nghĩ một tí thì cũng không có gì lạ, lần này Mật Tông chọn Võ Đang làm mục tiêu, đây tuyệt đối là tin tức chấn động võ lâm, người ta tới xem náo nhiệt là bình thường.

Một đường cứ thế mà đi, tới một góc phố đông người nọ, Chiến Vân hiếu kỳ vào coi, thì thấy một lão già mặt mày quắc thước đang vẽ tranh bên hồ, gần như đã hoàn tất. Bức họa đó vẽ cảnh mặt Tây hồ sóng vỗ dập dờn, sương khói giăng giăng, nét bút thật tự nhiên, không chút rụt rè.

Lúc ông lão này vẽ tranh, chung quanh đã có không ít người vây lại xem, nhìn hình dáng, đều là kẻ đọc sách. Chỉ thấy ông lão kia đề mấy chữ gì đó lên bức tranh, vừa xong thì một tràng tiếng "ồ" vang lên. Chiến Vân nghe loáng thoáng thì đại khái đoán được, người này là một vị danh sĩ thời nay, có lẽ rất

nổi tiếng trong giới văn nhân, sở hữu lượng fan không nhỏ, kiểu như Sơn Tùng và cộng đồng Sky's ở thời đại hần vậy.

- Chư vị tài tử, nếu có ai đối được câu này, lão phu xin biếu tặng bức tranh đây làm quà.

Nghe thế, mọi người đều cả kinh. Chứng tỏ lão nhân hơi béo này quả thực là danh gia đương đại, bức tranh kia tuyệt đối có giá trị liên thành, chỉ có điều, ở đây nhiều tài tử giai nhân như vậy mà nhìn bảy chữ ông lão ghi kia đều không thể đối được.

Chiến Vân vốn ngoài tiếng Việt ra thì chỉ biết bập bôm tí tiếng Trung, là thông qua sinh hoạt và được sư phụ dạy cho sau khi tới thế giới này. Nói đến chữ nghĩa ở đây thì hẳn đúng là "mù tịt". Đang lúc lăm bằm một mình "ông ta vẽ cái gì đây nhỉ", chợt nghe thấy tiếng bủ môi:

- Là "Sương Hồ Yên Vũ đồ". Có vậy cũng hỏi.

Chiến Vân quay sang, thấy người nói là một cô gái trẻ mặc áo xanh thì hơi xấu hổ. Đứng bên cạnh cô ta lúc này còn có năm, sáu cô gái khác, đều là môn nhân Nga Mi phái. Máy cô gái thấy vậy thì đều nhìn hần với ánh mắt kỳ dị.

Thấy lâu không có ai lên tiếng, lão già kia lại lắc đầu:

- Được rồi, vậy thì các vị danh sĩ có mặt ở đây, xin mời ra câu đối, nếu như lão phu đối không được, vậy cũng xin biếu bức tranh đây làm quà.

Lại một hồi lao xao nữa, lúc này đã có rất đông người bu lại, tức thì có vài người ra ứng thí. Thế nhưng bất cứ ai ra về đối, ông lão kia cũng đáp lại rất trôi chảy. Cứ liên tiếp sáu, bảy người, càng lúc lại càng khiến quần hùng nhụt chí.

Chiến Vân ngồi nghe mấy người văn nhân thi sĩ này đối qua đối lại thì ong ong hết cả đầu, đang định rời đi thì nghe mấy nữ đệ tử Nga Mi đứng cạnh nói:

- Bức "Sương Hồ yên vũ đồ" này nhẹ nhàng thanh tao, ẩn chứa ý ngoài thể tục, không chỉ có bút pháp vô cùng tinh tế, mà ý cảnh cũng khiến cho người ta ngưỡng mộ. Lạc sư muội, cơ hội quý giá không thể bỏ qua. Muội sao không thử sức một phen, đây là bút tích của Vương đại nhân đó?

Chiến Vân lúc này mới chú ý, cả cô nương chanh chua Lạc Thúy Thúy kia cũng có mặt. Lúc này hần vừa vịn đứng đằng sau cô nàng.

"Hung khí, tuyệt đối hung khí, áo lót màu đen tơi tằm, ở giữa hình chữ V, khe núi nguyên vẹn lộ ra bên ngoài. Nhũ phòng ngạo nghễ ưỡn lên, xem nhỏ cũng phải 38D, sao có thể lớn như vậy chứ? Chẳng lẽ bên trong thêm miếng lót rồi hả?"

Chiến Vân kiễ chân ngắm cả buổi, trong cổ họng ọt ọt một tiếng, tới khi mấy cô gái bên cạnh khó hiểu nhìn hần. Chiến Vân lúc này mới giả bộ ho khù khụ, nhìn nhìn ông lão béo đang viết chữ kia, lăm bằm: "Vương đại nhân, rất nổi tiếng sao?"

Câu nói này vô tình lại lọt vào tai mấy cô gái kia. Lập tức hần lại nhận được mấy ánh nhìn khinh bỉ free của bọn họ, cứ như kiểu hần là phường vô học vậy.

- Đến Vương đại nhân còn không biết, đúng là...

Lạc Thúy Thúy lúc này cũng đã nhận ra gã, chỉ cười mát không nói. Chiến Vân bỗng dung cảm thấy danh dự bị xúc phạm vô cùng. Trầm trọng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hần quay sang nhìn ông lão kia, trong đầu bỗng nảy ra một ý.

- Xin hỏi, có phải chỉ cần ra câu đối bất kỳ mà người không đáp được, thì sẽ được tặng bức tranh này?

-..Vị huynh đệ này muốn thử sức?

Ông lão ngược nhìn lên, khi thấy đối phương là một thanh niên ăn mặc đơn giản, có phần quá mức xuề xòa thì lịch sự gật đầu.

-...Còn phải có câu đối lại nữa, người từ trên trời mới rơi xuống à?

Một người cất tiếng, trong giọng nói có ít nhiều nhạo báng. Rằng thì là tại cái thế giới này, người ra câu đối nếu không thể đối lại câu đối của chính mình, vậy thì chính là phạm luật. Chiến Vân nào biết mấy cái qui củ chết tiệt đó. Song xung quanh, tiếng cười khúc khích vang lên đã không ít.

Chiến Vân mặt đỏ lên. Thực ra ngoài câu nói "thiếu hiểu biết" kia, đại bộ phận người ở đây chính là vì vẻ ngoài của hần hiện giờ mà coi thường. Lúc này Chiến Vân mặc một chiếc áo chèn màu trắng, chân đi đôi giày vải gàn hồng, so với đám văn nhân phong lưu tài tử ở đây, thật sự là có chút nghèo nàn thanh bản quá. Hơn nữa trên đầu là bộ tóc ngắn ngủn, cũng không vấn khăn, hoàn toàn khác biệt với những người ở đây.

- Người ta không biết chữ mà, có gì khó hiểu đâu. Lạc Thúy Thúy châm chọc.

-..Đối với vị tiểu sinh đây thì không cần.

Ông lão kia có vẻ cũng đã liệt Chiến Vân vào hàng "chiếu dưới", hào phóng giảm điều kiện: - Chỉ cần ra về đối là được.

- Đối lại thì đối lại, không thành vấn đề.

Chiến Vân ho khùng khục hai tiếng, mặc kệ đám người nữ đệ tử Nga Mi đang nhìn mình cười cợt với ánh mắt chế nhạo, hít một hơi dài lấy lại tinh thần rồi nói...

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Da trắng vỗ bì bạch

“Da trắng vỗ bì bạch?”

Đám văn sĩ mới đầu còn tỏ vẻ khinh thị, song sau khi nghe về đối của Chiến Vân thì đều lần lượt ngậm hột thị.

Một nữ đệ tử Nga Mi phái cả cười muốn đối, song còn chưa mở miệng thì đã bị Lạc Thúy Thúy ngăn lại. Lạc Thúy Thúy ngoài võ nghệ siêu quần ra thì đàn ca thi phú cũng đứng hàng đầu trong số các tỷ muội đồng môn. Nàng kinh ngạc nhìn tên tiểu tử kia, câu đối này quả thực không đơn giản!

Chiến Vân không để ý tới bọn họ, nhìn sang lão già kia hỏi:

- Lão tiên sinh thấy thế nào?

Vị lão già kia thần người một lát, sau đó quay sang nhìn Chiến Vân với vẻ ý vị:

- “Bì” là da, chữ "bì bạch" lại là tình từ kép chỉ tượng thanh, nghĩa là âm thanh. Muốn tìm một câu đối lại về nghĩa thì không khó, song nếu cần đối âm, nghĩa, luật bằng trắc, chủ từ, động từ và từ tượng thanh thì lại rất khó. Câu đối này..cho ta thời gian mấy canh giờ, có lẽ sẽ tìm được đáp án. Thật sự là hóc búa.

Trời, nói quá thừa, câu đối của Hồng Hà cư sĩ Đoàn Thị Điểm này ngày xưa ta học..vết trong sách giáo khoa mãi, mấy trăm năm nay còn chưa có ai đối chuẩn, lão có động não đến tối cũng vậy mà thôi. Chiến Vân cười cười nghĩ trong bụng.

Lão già liếc mắt nhìn hắn, cười đáp:

- Tranh quý đi với anh hùng. Tiểu ca, cậu nhất định không phải người tầm thường. Bức "Sương hồ yên vũ đồ" này cũng xem như là tặng đúng người. Tiểu ca xin vui lòng nhận lấy. Chỉ là...

Chiến Vân đang hớn hờ đang muốn tiếp nhận thì lão già kia lại rút tay lại:

- Chỉ là...vị tiểu ca này tài cao học rộng, không biết đã chuẩn bị về đối lại câu kia chưa. Lão hủ mười phần mong đợi được lắng nghe. Tin rằng các vị có mặt ở đây cũng vậy.

Người này đúng là mặt dày mà! Vừa nãy còn nói không cần đối lại cơ mà, thế mà đã trở cò ngay được. Chiến Vân nhìn lão già béo ú này, hảo cảm nhất thời tiêu biến hết.

- Đúng đấy, đối lại xem nào!

Đám đông chỉ sợ không có cơ hội để mà ném đá xuống giếng, thấy vậy thì không ít tiếng hô hào vang lên.

- Được. Chiến Vân nhìn lão già, ho hai cái rồi chậm rãi nói: - Mọi người đã yêu cầu, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh. Ta xin đối lại – “Mập phù thờ phi phò”, vậy đã được chưa?

Nói rồi giật lấy bức tranh, còn cố tình làm bộ nhìn bộ dáng mập ú của lão cười ha ha.

Trong khi đám đông còn chưa hết bàng hoàng, Chiến Vân đã đưa bức tranh tới, ném cho Lạc Thúy Thúy đứng cạnh. Lạc Thúy Thúy giật mình, song vẫn kịp phản ứng đỡ lấy bức tranh, tròn mắt nhìn gã.

- Cái này tặng cô. Lần sau khuyên cô nhìn người..tốt nhất chớ có chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Cần thận sau này lấy nhầm chồng đấy.

Lạc Thúy Thúy còn chưa hết bất ngờ thì đôi phương đã biến mất dạng. Tới khi định thần lại, nàng bức bối ném bức tranh trong tay xuống đất.

- Đồ khốn! dám làm nhục bổn cô nương!

- Sư muội, đừng giận. Một vị nữ đệ tử Nga My vừa cuống cuống nhặt tranh quý lên vừa xuyết xoa: - Oa, đúng là bút tích của Vương đại nhân! mọi người xem này!

- Tên tiểu tử này chắc chắn là nghe lỏm đâu đó câu đối kia! Một kẻ không biết chữ như hắn thì có tài cán gì chứ? Một người khác nói.

- Đúng vậy, còn dám chế nhạo hôn phối của Lạc tỷ tỷ! Chính là “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng đại danh鼎鼎鼎鼎 đó, đem người ta so với hắn

thì đúng là một trời một vực. Chó Hoang mà cứ nghĩ mình là ông hoàng, Cóc, Nhái, Ếch Ương mà hoang tưởng mình là Mị Nương chân dài =))

- Đúng đấy, đúng đấy!

Lạc Thúy Thúy nhìn về phương hướng gã đàn ông kia bỏ đi, cục tức trong lòng thế nào cũng không bỏ xuống được...

--

Hừ, vẫn mới chảnh thôi, có mang ra mà nhai được đâu cơ chứ?

Chiến Vân vừa dạo phố vừa lăm bằm. Ài, vậy mà quên mất, còn chưa hỏi tên ông lão họ Vương kia. Có vẻ cũng là người nổi tiếng. Xong dù sao cũng đã thành công trả đũa con nhóc kiêu ngạo họ Lạc kia, điều này khiến hắn tươi tỉnh lên không ít.

Chiến Vân Cười ha ha mấy cái, vui vẻ vừa dạo phố vừa ngắm phố phường đông đúc. Song bỗng dưng, một bóng hình quen thuộc đập vào mắt hắn. Khiến hắn tức thì toát mồ hôi hột, núp vội vào một góc tường!

Ghé mắt nhìn ra, Chiến Vân tức thì thở phào. Ít ra thì đối phương vẫn chưa phát hiện ra hắn.

Chết tiệt, sao nàng ta lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bảo bối của huynh không có ở đây

Hôm nay, là hội hoa đăng.

Khách điểm, nơi nghỉ chân của hai ông cháu Luyện Thừa Không và Kim Tuệ...

- Thật là..không ngờ Mật Tông lại dám hành động mạo hiểm như vậy.

Luyện Thừa Không vuốt cằm râu dài:

- Tin tức có chính xác không vậy cháu?

- Hoàn toàn không sai. Ba tiếng trước thám báo đưa tin, nhân mã của Mật Tông đã lên núi khoảng hai canh giờ trước rồi. Xét theo hành động của chúng thì nhất định là đánh úp, bây giờ có lẽ đã đụng độ với người của Võ Đang Phái rồi cũng nên. Bọn chúng vốn đã gửi chiến thư cách đây hai ngày, song trong thư ghi một tuần nữa mới hẹn chiến.

- Chúng là nhân lúc đang Hội Hoa Đăng, thêm hôm nay Phái Võ Đang tổ chức sinh nhật cho chương môn đương thời nên tập kích để chiếm tiên cơ. Thật hiểm độc.

- Náo nhiệt như vậy không thể thiếu mặt chúng ta được. Luyện Thừa Không quay đi quay lại hỏi: - ủa, vị cô nương họ Kim kia đâu rồi?

- Con không rõ nữa. Điều Ngọc Như cắn môi: - Có lẽ là..đi tìm Chiến công tử.

Đúng như Điều Ngọc Như dự đoán, Kim Tuệ lúc này đang trên đường tìm Chiến Vân. Nơi cô đang tìm tới là một nhạc đình.

Tại sao lại là nhạc đình à? Không thể không kể, nhóm người bọn họ từ sau khi lên núi Võ Đang thì thấy giấy truy nã Chiến Vân ở khắp nẻo đường xá chợ, gà chó đều hay, biết là Triệu Phi Hùng lần trước không nói đùa, thế nên đành phải để gã ẩn thân bên ngoài.

Thế nhưng Chiến Vân mấy ngày qua cũng không nhân rồi. Không biết hắn làm cách nào lại kết thân được với một gánh hát ở đây, cũng tương đối nổi tiếng, thế là ngày ngày qua chỗ này luyện thanh tập nhạc, tinh thần phấn chấn hẳn lên, dường như quên hẳn việc tìm “bảo bối”. Kim Tuệ lần nào đến tìm cũng thấy hắn có mặt ở phường nhạc này.

Lần này, Mật Tông nhân hiện đang là Hội Hoa Đăng, phái Võ Đang tổ chức sinh nhật cho chương môn nhân, núi Thái Hòa lơ là phòng bị, một mặt đưa chiến thư, mặt khác tức tốc lên núi trước hẹn, khiến cho chính phái trở tay không kịp.

Vốn có thù không đội chung trời với Mật Tông, Kim Tuệ tất nhiên là không thể bỏ lỡ cơ hội báo thù. Thế nhưng lần này cô tới đây lại là để khuyên Chiến Vân đừng lên núi.

Vì sao ư? Rất đơn giản, điều mà Kim Tuệ lo lắng nhất đã xảy ra. Mấy hôm trước, cô đã nghe tin con gái độc nhất của bang chủ Ngọc Chiêu Bang đã quá cố cũng có mặt trên Võ Đang Đạo Đàn...

“And I was like baby, baby, baby, oh

Like baby, baby, baby, oh!”

- Kim muội, muội đến tìm ta có việc gì? Chiến Vân đang luyện thanh, thấy Kim Tuệ bước vào thì hồ hởi: - Có phải có tin gì của “bảo bối” không?

Kim Tuệ lắc đầu, nhìn nhìn Chiến Vân. Lúc này hắn đang ngồi cùng hai vị nhạc sư, còn chỉ chỉ trỏ trỏ gì đó, điệu bộ hưng phấn, có lẽ sắp đổi nghề đi theo nhạc phường được rồi. Cô háng giọng:

- Hiện tại tình hình có chút thay đổi, Mật Tông bắt ngờ tấn công lên núi Võ Đương, muội tới báo cho huynh biết một tiếng. Bây giờ muội và hai ông cháu nhà họ Luyện sẽ lên núi, dù gì cũng mang tiếng là tới đây để trợ giúp, không thể nhìn phái võ đương lâm hiểm cảnh mà đứng ngoài.

- Vậy chẳng phải sẽ nguy hiểm lắm sao? Không được, ta đi với muội.

- Huynh tốt nhất là ở lại đây. Muội chính là sợ huynh ra ngoài gây chuyện. Huynh cũng thấy rồi đó, trát truy nã huynh dán đầy đường đầy chợ. Huynh mà ló mặt ra ngoài không cẩn thận là to chuyện ngay. Mà mấy ngày hôm nay muội nghe ngóng cũng không thấy tin tức về Chiêu tử, chắc lần này tử ấy không có trên núi đâu.

- Thế nhưng mà..

-- Huynh an tâm đi. Tình cảnh lần này khác với lúc ở núi Toàn Chân. Võ Đương cao thủ nhiều như mây, đây lại là địa bàn của họ, lẽ nào không đánh đuổi được mấy tên lâu la của Mật Tông. Muội tuyệt nhiên sẽ không có nguy hiểm gì. Được rồi, trưa muội sẽ quay trở lại.

Nói một hồi thì cũng thuyết phục được hắn. Kim Tuệ lúc này mới an tâm quay trở ra cùng ông cháu Luyện Thừa Không lên núi.

Chỉ là, Chiến Vân thật sự sẽ không lên núi sao?

Điện Tam Thanh, núi Thái Hòa hôm nay náo nhiệt lạ thường. Lý do là vì hôm nay có ba sự kiện lớn: một là lễ hội Hoa Đăng một năm mới có một lần, còn thứ hai thì là sinh nhật của chương môn nhân phái Võ Đương đương thời Triệu Phi Tôn.

Cách Điện Tam Thanh không xa là An Tự Phòng, nơi chương môn Võ Đương Thiết chân nhân đang an tọa. Thiết chân nhân tên tự là Thiết Nam Hải, tuổi đã quá lục tuần, vốn ẩn cư nơi núi rừng đã hơn sáu năm nay, hôm nay không ngờ lại có mặt tại đây. Ấu cũng là vì sự tồn vong của phái Võ Đương mà phải ra mặt.

- Khách quý quang lâm hàn cư, lão đạo không kịp ra xa nghênh tiếp, mong thứ lỗi.

Nghe kệt một tiếng, cửa tre mở rộng, Thiết Chân nhân từ từ bước ra. Nếu Chiến Vân có mặt ở đây chắc chắn sẽ ngạc nhiên đến há hốc miệng, vị chương môn đại danh鼎鼎 này không ngờ lại là ông lão đầu quần khăn mà mấy người họ gặp trên đường lên núi!

Người đến là đệ tử hàng thứ nhất của Thiết chân nhân, Triệu Phi Tôn, cha của Triệu Phi Hùng, cũng là chương môn đương thời của Võ Đương phái. Triệu Phi Tôn biết là sư phụ hòa hậu tính thâm, chỉ nghe tiếng bước chân đã nhận ra ngay môn phái võ công, trình độ nông sâu của người đến, không khỏi bội phục.

Đi sau Triệu Phi Tôn là một nhà sư đội nón tre, nghe vậy thì bước ra chấp tay vái dài nói:

- Tiểu tăng Thiếu Lâm Viên Thừa Không, tham kiến Võ Đương tiền bối Thiết chân nhân.

- Không dám, đại sư bất tất đa lễ, xin mời vào nói chuyện.

Cả ba người bước vào tiểu viện. Vị tăng nhân kia chưa cầm chén trà đã nói luôn:

- Thiết chân nhân, phái Thiếu Lâm gặp phải kiếp nạn nghìn năm qua chưa hề có, Mật Tông đột nhiên bắt ngờ tấn công, bản phái từ phương trượng Không Từ sư huynh đồ xuống, hoặc chiến đấu đến chết vì chùa, hoặc sức yếu bị bắt, chỉ một mình tiểu tăng liều chết chạy thoát. Đại đội ma giáo lúc này đang tiến về núi Võ Đương, vinh nhục mắt còn của võ lâm chính phái Trung Nguyên hôm nay toàn nằm trong tay một mình Thiết chân nhân đó.

Nói xong khóc òa lên. Triệu Phi Tôn đứng cạnh bị chấn động mạnh, suýt rơi cả chén trà trong tay. Ngay cả Thiết chân nhân nghe tin đó cũng giật mình kinh hoàng, một hồi lâu không nói được tiếng nào, định thần rồi mới hỏi:

- Mật Tông tuy ngang ngược nhưng phái Thiếu Lâm cao thủ biết bao nhiêu, làm sao đến nỗi phải rơi vào cảnh diệt chùa?

Nói tới đây, vị tăng nhân kia khóc lên thành tiếng, sau đó lấy chiếc bọc đeo sau lưng xuống nói:

- Thiết chân nhân chưa tin thì cứ nhìn đây sẽ rõ.

Nói rồi mở bao ra, bên trong là một lớp vải dầu, mở lớp vải dầu, quả nhiên lộ ra một cái đầu người, mắt tròn xoe trợn ngược, mặt đầy vẻ phẫn nộ, chính

là một trong ba đại thần tăng của phái Thiếu Lâm hiện thời.

Viên Thừa Không khóc nói:

- Tiểu tăng liều chết cướp được pháp thể của sư huynh, Thiết chân nhân, ngài xem đại cừu này làm sao trả được?

Nói xong cung kính đặt chiếc đầu kia lên bàn rồi phục xuống lạy. Thiết chân nhân buồn bã khom lưng chấp tay đáp lễ.

- Bọn ma giáo tàn độc như thế, đúng là trời không dung đất không tha.

Nói rồi đưa tay ra đỡ vị tăng nhân kia lên nói:

- Viên huynh, xin chớ đau buồn...

Còn chưa nói hết chữ "buồn" thì không ngờ nghe bình một tiếng, song chuông của Viên Thừa Không đã đánh thẳng vào bụng dưới.

Biến cố đó thật là vô cùng đột ngột, Thiết chân nhân võ công tuy đã đến mức tùy tâm sở dục nhưng cũng đâu ngờ nhà sư Thiếu Lâm đang mang mối huyết cừu, lặn lội từ xa đến báo tin cho mình tự nhiên lại bất ngờ đánh lén.

Thế nhưng nơi bụng dưới trúng phải chưởng lực, hoàn toàn là sát chiêu, Thiết chân nhân miệng phun ra búng máu, liếc mắt lại thấy nhà sư Thiếu Lâm đang dồn hết sức đẩy kinh lực ra, khoe miệng lộ một nụ cười hiểm ác.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thiên Hạ Vô Song?

Triệu Phi Tôn kêu lên một tiếng hải hùng, đang định xông lên cứu sư phụ mình thì nghe nghe bộp một tiếng, tả chưởng của Thiết chân nhân giờ cao đánh trúng ngay đỉnh đầu nhà sư kia.

Một chưởng đó uy lực kinh người, sọ nhà sư kia nát bấy, người sụm xuống như một đồng bùn nát chết ngay.

Thiết chân nhân nhắm mắt ngồi xuống, chỉ trong chớp lát, trên đầu tỏa ra những làn hơi trắng li ti, rồi bỗng dung há mồm học ra một ngụm máu tươi.

- Sư phụ, sư phụ...

Triệu Phi Tôn kinh hãi, thấy sư phụ học máu tươi thì biết rằng người bị thương không phải nhẹ. Đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là mưu hèn kế bẩn của Mật Tông mục đích trà trộn vào ám hại sư phụ, chỉ trách hắn có mắt không trông, đưa địch nhân vào tận cửa!

Ngay khi đó bỗng nghe tiếng báo tử bên ngoài vọng vào:

- Bẩm báo chưởng môn, bẩm báo tổ sư gia, đại đội Mật Tông đã đến bên ngoài điện tam thanh, xin gặp tổ sư gia, chúng luôn mồm nói ra những lời thô bỉ, nói muốn san phẳng phái Võ Đang...

Triệu Phi Tôn quát lên:

- Lũ khốn kiếp...trong chiến thư vốn ghi tuần sau, vậy mà dám bội ước!

Nói rồi nhìn Thiết chân nhân, vẻ mặt như sắp khóc.

- Sư phụ, là lỗi của đệ tử, đệ tử đáng chết...lão ta, lão ta...

Chỉ thấy Thiết chân nhân từ từ đứng dậy nói:

- Có trách thì trách Mật Tông thâm hiểm, đầu thế trách con được. Hiện giờ chúng kéo đại đội binh mã lên núi, lại còn rào thêm mưu hèn kế bẩn ám hại ta, rõ ràng là đã có tính toán trước, muốn một trận sống mái. Cứ nhìn tám gương Toàn Chân Giáo thì rõ. Phi Tôn, con nghĩ mình phải làm sao?

Triệu Phi Tôn lặng yên không đáp, biết rằng trên núi ngoài sư phụ và mình ra, còn lại đệ tử đời thứ ba thứ tư chẳng có gì đáng kể, đưa ra can địch chẳng qua chỉ đẩy vào chỗ chết.

Duy chỉ có Triệu Phi Hùng là có chút bản lĩnh có thể tin tưởng được, thế nhưng y là con trai độc nhất của gã, là tương lai của Võ Đang phái, nếu hôm nay vận nhất xảy ra mệnh hệ gì, vậy thì không còn gì cứu vãn nổi.

Việc hôm nay, chỉ có nước mình liều mạng, để sư phụ tìm nơi dưỡng thương, sau này sẽ tìm cách báo thù. Nghĩ thế ông bèn cao giọng nói:

- Sư phụ, đệ tử dù thịt nát xương tan, cũng quyết có chết cũng phải chết trên núi Thái Hòa, nguyện không đội chung trời với lũ lang sói. Cũng xin người chớ quá bi quan, hôm nay trên núi không chỉ có đệ tử Vô Đương, chúng nhân các môn phái khác cũng có mặt rất nhiều, đơn cử như Nga Mĩ, Tâm Công Môn, Mật Tông muốn làm càn cũng không dễ.

- Con suy nghĩ quá nông cạn rồi. Vô lâm đồng đạo là khách, chuyện nhà của chúng ta chỉ có thể trông vào chính chúng ta. Hôm nay Vô Đương phải lãnh ít dữ nhiều, âu cũng là tai kiếp không thể tránh...

Thiết chân nhân đang nói dở, bỗng nghe từ phía điện Tam Thanh xa xa truyền đến một giọng già nua:

- Nếu chương môn Vô Đương cứ rứt đầu không ra, vậy bọn ta đem đồ tử đồ tôn của y giết sạch đã rồi tính.

Lại có một giọng đàn ông ồm ồm nói:

- Hay lắm, nam giết nữ hiếp, cứ thế mà làm.

Tiểu viện nơi hậu sơn cách tiền điện đến hơn hai dặm, nhưng thanh âm mấy người này truyền đến rõ ràng, hiển nhiên địch nhân cố ý khoe khoang công lực, mà công lực cũng quả không tầm thường.

Triệu Phi Tôn nghe những lời sỉ nhục kia, trong bụng giận lắm, mắt như muốn tóe lửa. Thiết chân nhân thấy vậy thì nói:

- Phi Tôn, những lời ta dặn dò con, mới đây sao đã quên rồi? Không nhẫn nại được thì làm sao đảm trách chuyện lớn?

- Sư phụ, con sai rồi.

...Được rồi, theo ta ra ngoài.

Nói xong ông phát tay áo một cái, đi ra khỏi cửa. Triệu Phi Tôn cũng lập tức đi theo.

Hai người cùng một số đệ tử Vô Đương đến điện Tam Thanh, thấy trong điện đầy kẻ đứng người ngồi, phải đến ba bốn trăm chứ không ít. Chính giữa đại điện, một tấm biển lớn ghi bốn chữ “ Thái Cực Vô Song ” rồng bay phượng múa vô cùng oai vệ.

Suất lĩnh đám đông chúng nhân phái Vô Đương là đại đệ tử đời thứ ba Triệu Phi Hùng, thấy tổ sư gia và cha mình tới thì liền nhường vị trí chủ tọa và thi lễ.

- Vị này là sư tôn chúng tôi Thiết chân nhân. Các vị đến núi Vô Đương, không hiểu muốn dạy bảo điều gì?

Thiết chân nhân mặc dù bề quan ần cư đã lâu, song danh tiếng từ xưa đã uy chấn võ lâm, không kém tổ sư Trương Tam Phong là bao. Triệu Phi Tôn vừa dứt lời, lập tức bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào ông, chỉ thấy ông mặc một chiếc đạo bào cũ kỹ dơ bẩn màu tro, râu mày bạc trắng, thân thể cực kỳ cao to, ngoài ra không có gì khác thường.

- Không phải Thiết chân nhân đã ần cư rồi sao? Có sao nay lại.

- Suyt...chắc là vì chuyện hôm nay đây.

Đám đông thi nhau xì xào.

Chỉ thấy đứng ở đây ngoài đệ tử vô đương ra thì có hơn trăm người, mặt mũi ai nấy đều như hung thần ác sát, mặc áo bào đen, sau lưng thêu hình mặt trời đen, rõ ràng là người của Mật Tông.

Ngoài ra còn có gần trăm người khác là nhân sĩ võ lâm, hôm nay tới xem kịch biến. Trong số này có không ít những môn phái lớn, ví như Điều Trần sư thái của Nga Mĩ phái, Giang Tây "Mãnh Sư" Lô Tích – Giáo chủ Thiên Nhân Giáo, Bạch Kính Minh trưởng môn Tâm Công Môn, cả Lạc Thúy Thúy cũng có mặt. Tất cả đều đang chờ xem Vô Đương Phái hôm nay làm sao cự địch.

Cao lùn tăng tục, mấy trăm người đều dồn vào trong điện, nhất thời không thể nhìn rõ mặt từng người.

Ngay lúc đó, nghe thấy bên ngoài có tiếng huyên áo.

- Nghênh kiến!

Một kẻ hét lên. Lũ người Mật Tông trong điện nghe thế, lập tức im phăng phắc, hơn chục thủ lĩnh liền tiến ra ngoài nghênh tiếp, những người khác cũng rào bước theo sau.

Một lát sau, chỉ thấy tám người khiêng một chiếc kiệu bọc gấm vàng, có thêm bảy tám người đi trước sau ủng vệ, đặt ngay giữa điện. Người trong kiệu cũng không bước ra.

Đi theo cỗ kiệu này có hơn ba mươi người, mỗi người đều mặc bào phục đen, hầu như tất cả đều mang binh khí. Phân nửa bọn họ lưng đeo trường kiếm, còn có đao thương, cũng có đằng bài [khien mây], thiết tiên [roi sắt], chùy thủ [dao găm] cho đến các loại kỳ môn binh khí, lúc nào cũng có thể tùy

thời khai chiến.

Không khí trong điện Tam Thanh nhất thời như đông cứng lại.

- Quý vị không ngại đường xá xa xôi, quá bộ tới đây chiếu cố, chúng tôi rất lấy làm hân hạnh tiếp đón. Vậy đây có chén rượu tẩy trần, xin liệ vị nhận cho!

Thiết chân nhân vừa dứt lời, thủ hạ đệ tử đã đứng dậy châm rượu. Một gã trung niên chừng bốn mươi tuổi bên phía Mật Tông đứng ra nhận lễ, hấn ta sau lưng đeo một đôi trường kiếm giao nhau, mặt gầy trắng bệch không râu, đôi mắt dài nhỏ lộ ra ánh mắt lãnh đạm sắc nhọn.

Lạc Thúy Thúy đứng phía dưới, quay sang hỏi thăm sư phụ:

- Sư phụ, tên này là ai, có phải là vị phó giáo chủ mà bọn chúng vừa tung hô không?

Điều Trần sư thái lắc đầu, ánh mắt hướng về chiếc kiệu vàng đặt giữa điện kia, không biết suy nghĩ gì.

- Không biết các vị hôm nay kéo nhân mã lên núi Thái Hòa là có chuyện gì?

Triệu Phi Tôn cất tiếng hỏi.

Gã mặt trắng không râu kia từ từ đứng dậy, cất tiếng đồng dục nói:

- Vị này chắc là Võ Đang tổ sư gia Thiết chân nhân. Tại hạ là đệ tử đời thứ hai của Mật Tông, Giang Thần. Chúng tôi thấy hôm nay là một ngày lành, cho nên mạo muội quyết định lên núi sớm hơn hai ngày, xin bỏ quá cho."

Triệu Phi Tôn lập tức chấp tay mỉm cười, song lời nói lại không che giấu vẻ miệt thị:

- Thiết nghĩ Mật Tông dù sao trên giang hồ cũng có danh tiếng rất lớn, không ngờ lại hành xử bội tín bội ước như vậy. Có khác nào phường du thủ du thực.

- Chúng tôi đường đột tới đây như thế này thì kể ra cũng vô lễ thật. Tuy nhiên, cứ suy nghiệm cho kỹ thì không mấy khi có cuộc đoàn tụ quần hùng đông đủ như thế này, cứ câu chấp lễ nghĩa vụn vặt thì cũng uổng. Hôm nay chúng tôi tới đây, một là ghé thăm quý phái, thứ hai là muốn đưa ra một đề nghị, không biết quý phái có chấp thuận được hay là không?

- Xin cứ nói.

Gã mặt trắng dứt lời thì chỉ vào tấm biển treo chính giữa đại điện nói: "Bốn chữ này viết rất mạnh mẽ hùng hồn!『Thái Cực Vô Song』, rất hay, rất hay." Vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên: - Thế nhưng, không biết quý phái có muốn thay đổi mấy chữ đó thành “Thiên Hạ Vô Song” hay không?

Mấy người Triệu phi Tôn không biết gã mặt trắng đột nhiên hỏi việc này là có dụng ý gì, nhất thời không trả lời.

Điều Trần sư thái ngồi ở ghế dưới nghe vậy thì ngồi cạnh bật cười: "『Thiên Hạ Vô Song』? Ha ha, kẻ nào có khẩu khí lớn như vậy, ta cũng muốn nhìn qua!"

Gã mặt trắng Giang Thần chậm rãi đáp: "Kỳ thực các người muốn treo biển『Thiên Hạ Vô Song』cũng không khó. Chỉ cần phái Võ Đang sửa lại tên hiệu, bằng lòng trở thành một phân đà của Mật Tông, về với vòng tay của Mộ Môn chủ chúng tôi, vậy đích thực là『Thiên Hạ Vô Song』rồi."

Triệu Phi Tôn, Triệu Phi Hùng cùng cả trăm đệ tử Võ Đang có mặt ở đây nhất thời đều ngẩn ngơ tại chỗ. Ý của gã này là quá rõ ràng!

—— Mật Tông chính là "Thiên Hạ Vô Song"!

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Baby Baby ohhhhhh

Ý tứ của gã mặt trắng kia đã quá rõ ràng. Võ Đang nếu thần phục thành chi nhánh của Mật Tông, vậy thì cũng được hưởng tí sai vinh dự.

Đối với mọi bang phái dù lớn dù nhỏ, đó quả là một sự nhục nhã vô cùng lớn. Đừng nói là phái Võ Đang, một trong hai đại phái uy danh to lớn bậc nhất Trung nguyên, tề danh với “Võ lâm bắc đẩu” Thiếu Lâm.

Cả trăm đệ tử Võ Đang huyết khí dâng lên, tất cả đều tròn mắt nhìn chằm chằm nhóm người Mật Tông. Có không ít người tay đã đặt lên chuôi kiếm bên hông.

Tôi cả Thiết chân nhân đang ngồi trên ghế cao, hàm dưỡng không ít, nghe những lời nói ngông cuồng như vậy, òa một tiếng, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lữ Mật Tông đệ tử đứng sau gã mặt trắng kia thấy vậy thì lộ vẻ mừng rỡ, biết là gã kia đã đánh lên thành công rồi, vị tổ sư gia của phái Võ Đang đã bị thương nặng, bọn họ vốn chỉ sợ một mình Thiết Nam Hải, lúc này không còn gì phải úy kỵ nữa.

- Từ lâu đã nghe trên núi Thái Hòa có mãnh hổ. Hôm nay nhìn thấy, quả không ngoa. Gã mặt trắng cười ha ha ngao nghễ nói: - Thế nào, ý của quý phái ra sao?

"Giả như ta cự tuyệt thì sao?"

Lúc này, có tiếng động nhỏ phát ra từ chiếc kiệu vàng kia. Tấm màn vàng chói hắt lên, gã mặt trắng vội vã lại gần, kính cẩn nghiêng mình nhận thứ gì đó, sau đó bước ra, giờ một tấm mộc bài lên cao giọng:

"Mật Tông chương môn nhân hiệu lệnh, phái ta đến đọ sức với phái Võ Đang.

Để xác minh Mật Tông là thiên hạ vô địch.

“ Bất cứ ai chống cự..giết không tha!”

- Tuyệt vời. Cậu đúng là thiên tài âm nhạc ngàn năm có một. Những bài hát này..nói thế nào nhỉ, mặc dù ta không hiểu lắm, song ca từ bắt tai, nếu lưu truyền ra nhất định sẽ tạo thành chấn động trong làng nhạc vũ.

Chiến Vân nghe người nhạc sư hết lời khen ngợi,ôm thì cũng không lấy làm đắc chí lắm. Gì chứ, những bài này đều là HIT lớn thời sau đây, tất nhiên là max hay, ông cảm thụ không nổi rồi.

Mấy ngày nay đắm chìm trong phường nhạc, thế nhưng Chiến Vân vẫn không quên “bảo bối”. Thật ra chính bảo bối là động lực cho hắn, mấy ngày qua Chiến Vân cùng với vị nhạc sư này đã hợp tấu được mấy ca khúc, đều là bài từ ngày xưa của hắn, sau này nếu có cơ hội đem ra trình diễn trước mặt bảo bối thì không có gì tốt hơn.

Thế nhưng nghĩ lại, Chiến Vân lại thấy không an tâm cho Kim Tuệ và hai ông cháu nhà họ Luyện ngày hôm nay lên núi. Đám Mật Tông đều là những kẻ ác hiểm, thế nhưng từ đây lên núi chỗ nào cũng có dân cáo thị truy nã hắn, chà chà..bảo hết cách thì cũng không phải, thế nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Tay nhạc sư thấy Chiến Vân lòng mang tâm sự thì gắng hỏi. Hắn cũng thật thà thổ lộ. Chỉ thấy tay nhạc sư nghe xong thì vỗ vai hắn bộp bộp:

- Ha ha, tưởng gì. Việc này ta có thể giúp cậu. Yên tâm đi, chúng ta chuẩn bị lên núi!

- Thật sao?

Chiến Vân mừng như bắt được vàng.

Phía Đông giáo tập trường, ngay trước Tam Thanh Điện được chọn làm nơi diễn ra trận quyết đấu. Lúc này vừa vặn ngay lúc giữa trưa, trời xanh chỉ có vài đám mây trắng, thời tiết tương đối thuận lợi.

Tất cả Võ Đang "Son Môn đệ tử" đều tập trung đông đủ. Ngoài ra còn có gần trăm nhân sĩ võ lâm đủ các môn phái đang vây quanh xem náo nhiệt. Song do hôm nay là ngày hội Hoa Đăng, lại là ngày sinh nhật chương môn, thành ra toàn bộ phái Võ Đang tại tổng đàn chỉ có khoảng hai trăm người, vây tròn quanh giáo tập trường.

Nơi đây vốn được sắp xếp là hội trường ca múa ăn mừng ngày hôm nay, thế nhưng lại sắp xảy ra một trường kịch đấu liên quan đến vinh nhục mấy trăm năm của phái Võ Đang, quả là khiến người cảm khái. Lúc này trên sân khấu lớn vẫn có phường nhạc đang biểu diễn, chỉ là không ai có tâm trí xem cả.

Hơn năm mươi hắc y đệ tử Mật Tông đứng ở đầu Tây, người của Võ Đang tất cả đều nhìn bọn họ với ánh mắt căm thù.

Ở một góc, bộ chỉ huy của Võ Đang phái đang bàn kế hoạch tác chiến, có đầu khoảng hơn chục người.

"Mật Tông đến khiêu chiến với chúng ta."Triệu Phi Tôn trầm giọng: - Trận chiến này đã là không thể tránh khỏi.

“Như ước thúc, tỷ thí ba trận. Chương môn, xin để Phi Hùng ra trận đầu. “

“Ta tự có tính toán.”

Triệu Phi Tôn nói xong thì tiến lên, đi tới trung tâm giáo tập tràng, cao giọng hướng về phía đám đệ tử Mật Tông nói:

"Chúng ta sẽ tỷ thí ba trận, thế nào?"

"Ba trận cái gì? Mẹ kiếp." Một gã to béo gào lên. "Đã đánh, thì đánh đến khi một bên hoàn toàn chịu thua mới thôi. Các người nếu muốn tất cả cùng lên, đấu đồng loạt, bọn ta cũng chiều luôn, không ngại các người đông người."

"Hừ. Đây là tỷ thí" Triệu Phi Tôn nhún mày. "Người nói như lưu manh chợ búa đánh nhau sao?"

"Tỷ thí cũng được, đánh nhau cũng được, có gì khác biệt? Cũng là xem kẻ nào thắng thôi."

Triệu Phi Tôn cũng không dây dưa với hắn nữa: "Các người là khách. Trận thứ nhất, cho các người chọn người trước."

Y nói nghe thì xuôi tai, nhưng thành thực đã sớm tính toán qua, phe chọn sau kỳ thực tương đối có lợi, có thể xem đối phương phái ra kẻ nào, rồi mới quyết định phái ai chắc thắng ra ứng phó.

Dù gì đây cũng là vinh nhục sinh tồn của phái Võ Đang, không thể khinh suất.

Lần này, hai bên quyết định hình thức thi đấu sẽ là 3 vs 3. Không tính thắng thua, người thua 1 trận là bị loại, một người có thể thi đấu nhiều trận, đội nào bị loại hết 3 người trước là thua cuộc.

Gã mặc trắng quay lại đằng sau héch cằm, một gã lùn béo bước lên.

- Ta, Khôn Cằm, đệ tử Mật Tông, xin được phép tiếp chiêu.

Luyện Thừa Không đứng cạnh mấy người Triệu Phi Tôn, vân vân cảm nói:

— Bọn họ hoàn toàn không cần thương lượng, xem ra trước khi lên núi đã sớm có kế hoạch hết rồi. Lên núi sớm cũng là để Võ Đang không có thời gian chuẩn bị.

- Có Luyện tiền bối ở đây, chúng ta đâu phải sợ. Triệu Phi Hùng nịnh đầm: - Điều cô nương, hôm nay bốn phái nhiều việc tiếp đón không được đầy đủ, lần sau nhất định sẽ bù đắp.

Diêu Ngọc Như làm lơ hắn.

- Sư phụ...

Triệu Phi Tôn nhìn qua Thiết chân nhân, chờ chỉ đạo.

- Tổng Lâm, trận đầu trông vào người.

Một vị đạo sĩ trung niên "Vàng!" một tiếng rõ to, sau đó đeo Trường kiếm trên lưng tiến vào trung tâm giáo tập trường.

Triệu Phi Tôn thở ra một hơi. Hắn vẫn lo vị tổ sư gia mới quay về này tuổi cao trí lẫn, có thể sẽ có quyết định sai lầm, thế nhưng may mắn không phải. Vị Tổng Lâm sư huynh này ở Võ Đang địa vị và võ công chỉ dưới hắn một bậc, ngay cả Triệu Phi Hùng là nhân tài trăm năm có một so ra cũng kém mấy phần. Quả là nhân tuyển thích hợp nhất cho trận đầu.

- Ai lên thì lên đi, dù gì thì tí nữa cũng nằm xuống cả mà thôi.

Gã mập lùn khích.

Vị đạo sĩ kia đỏ mặt, lửa giận bốc lên, nghe vù một tiếng đã rút kiếm đâm thẳng ngực gã béo, kinh lực thật là lợi hại. Chỉ thấy gã kia tuy mập đ-t nhưng thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, xoay chuyển cước bộ né qua ngay, thân hình chỉ nhấp nháy đã lòn ra sau lưng giờ tay điểm vào lưng địch. Khiến vị đạo sĩ võ đang sợ hãi vội dốc kiếm về phòng thủ.

Sau vài chiêu đánh đỡ, thanh trường kiếm của vị đạo sĩ kia đã dần trở nên vụng về chậm chạp, không giữ vững được bình tĩnh như trước, thỉnh thoảng lại bị rối loạn. Là cao thủ, ai nấy đều nhìn ra, tài nghệ của gã đệ tử Ma Môn đúng là cao hơn một bậc rất xa.

Chỉ thấy ngồi trên đài cao, Thiết chân nhân thờ dài, quay sang Triệu Phi Tôn nói:

- Chuẩn bị đi.

Triệu Phi Tôn sắc mặt ngưng trọng, gật đầu.

Luyện Thừa Không đứng dưới nhún vai. Thắng bại trận này đã rõ ràng rồi.

Lúc này ở giáo tập trường quả là hai cảnh trái ngược, một bên là quyết đấu sinh tử, một bên thì là phường nhạc ca múa ồn ã. Nay vốn là sinh nhật của chương môn Võ Đang Triệu Phi Tôn, phường nhạc này là được thuê tới giúp vui, hiện đang diễn một màn kịch "Quan Vân trường qua 5 ải chém sáu tướng".

Thế nhưng không ai biết, lúc này đang có một đôi mắt hung phấn từ sau cánh gà nhìn về phía giáo tập trường.

Đôi mắt này chính là của Chiến Vân! Vậy hắn đang nhìn ai? Tất nhiên là không phải mấy gã đang múa may quay cuồng trên đài rồi. Hắn đang nhìn “bảo bối” của hắn!

Quả đúng là “bảo bối”!

Nhìn kỹ mới thấy ở một góc đám đông, đúng là có mặt Chiêu Yến. Nàng hôm nay mặc một bộ y phục tuyền một màu xanh mướt mắt, tóc thề xõa ngang vai, trông nổi bật hẳn một góc trời. Hình như hôm nay bảo bối không đi một mình, bên cạnh còn có mấy người nữa, nam có nữ có, thế nhưng điều đó không khiến Chiến Vân quan tâm.

Càng nghĩ càng thấy may mắn! Cũng là do hắn và bảo bối tâm ý tương thông nên mới có duyên gặp lại! Chiến Vân hào hứng nghĩ thầm. Vốn hắn không ôm quá nhiều hy vọng sẽ được gặp lại bảo bối sớm như thế, lần lên núi này quả thật là vô cùng đúng đắn.

Các bạn đang tự hỏi, hắn làm sao lên được núi? Đơn giản và cũng thật tình cờ, phường nhạc mà Chiến Vân lui tới mấy ngày qua lại chính là nhóm người được phái Võ Đang thuê tới để biểu diễn chúc mừng sinh nhật chương môn Võ Đang ngày hôm nay.

Vị nhạc sư kia cảm mến tài năng âm nhạc của gã nên đã để Chiến Vân trà trộn lên đây trong lót một người hát xướng tại đoàn. Chiến Vân lúc này chính là đang ăn vận trang phục của phường hát!

Hmm... Chiến Vân bỗng nảy ra một ý!

Trở lại với trận chiến trên đài.

Chỉ thấy chương thể của gã mập kia càng lúc càng nhanh dần, chương lực mỗi lúc một thêm mạnh mẽ, tuy lấy tay không đấu kiếm song không hề thua sút chút nào.

Gã béo kia muốn nhân dịp này trở tài cho quần hùng trông thấy, nên giả vờ luống cuống sơ hở, để vị đạo sĩ kia đâm vào một kiếm, rồi xuất kỳ bất ý, y tung một chương vào thanh trường kiếm!

"Keng" một tiếng chói tai, thanh trường kiếm đã gãy thành hai đoạn.

Vị đạo sĩ chỉ cảm thấy hình như có một luồng điện mạnh truyền tới làm tê rần cả cổ tay. Thanh trường kiếm bị đánh tung lên trên không như một lần điện xẹt, văng tuốt ra đằng sau rất xa.

Tuy sợ hãi, nhưng quá uất ức và then thùng, vị đạo sĩ không bỏ chạy, cố đứng lại dùng quyền cước đấu cùng đối phương.

- Được rồi, Tổng Lâm, thắng bại đã rõ. Còn không mau xuống đài?

Giọng nói nghiêm khắc của Thiết chân nhân vang lên.

Gã béo nhìn đối phương cúi đầu đi xuống, tức thì tự đắc, lại quay sang đám người xung quanh: "Thế nào? Kế tiếp là ai? Ai đến thử võ công của ta một chút đây? Ha ha ha..."

Chỉ thấy nội bộ tinh anh Võ Đang phái bắt đầu họp gấp, coi bộ là không thể ra quyết định đưa ai ra tiếp trong một sớm một chiều.

Đám môn đồ Mật Tông thấy vậy thì càng được thể làm càn lấn tới, văng lời thô tục khiêu khích khắp nơi:

- Ha ha, Võ Đang đệ tử nay chết hết rồi sao?

- Lão già không tới, vậy thanh niên thì thế nào, ha ha?

- Rất một phường vô dụng!

Đám đông Võ Đang đệ tử đã không ít người tức tối muốn xông lên. Nhưng nhìn tấm gương của vị sư thúc kia thì lại tự giác lui xuống. Tổng Lâm dù gì cũng là cao thủ đời thứ nhất của Võ Đang, thực lực chỉ thua chương môn đương thời, vậy mà còn không cầm cự được quá năm mươi hiệp! Bọn hắn có thể sao?

Nhưng lúc này một thanh âm vang lên. Không cao giọng, thế nhưng đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Sau đây phường nhạc chúng tôi xin được phục vụ một ca khúc. Mong được giúp vui cho quý vị khán giả!"

"Bài hát có tên là: Bảo Bối!"

Đám đông còn chưa hết ngớ người, trên đài, một vũ công bước ra. Người này mặc trang phục ca vũ, mặt thì trang điểm theo lối kinh kịch. Thế nhưng mặc dù vậy, mỗi lời nói ra là một lời sang sảng, nội lực không phải hạng cao thủ tầm thường!

Đám đông ở đây lúc này mới nhớ ra: Hôm nay chính là tiệc sinh nhật chương môn Võ Đang a!

“Baby, baby, baby oooh

Like baby, baby, baby nooo

Like baby, baby, baby oooh”

Tiếng hát vang lên, đều là những ca từ khó hiểu. Thế nhưng âm điệu lại vô cùng bắt tai, cực kỳ dễ nghe, lại hoàn toàn vượt xa khái niệm thẩm âm thời bấy giờ. Giọng hát lại vô cùng nội lực, vang vọng cả một vùng, rõ mà không chói, khiến người nghe vô cùng thư sướng.

Bảo bối, anh biết em thích anh mà, anh biết em quan tâm đấy

Cứ gọi bất cứ lúc nào rồi anh sẽ có mặt ngay

You are my love, you are my heart

Em làm tôi mất ngủ hàng đêm

Chẳng cần tôi cà phê starbucks

Em khiến con tim tôi thổn thức

Like baby, baby, baby, oh

Like baby, baby, baby, oh

YeahYeahYeah”

((Baby – Justin Bieber)

- Giọng này...

Diêu Ngọc Như nhìn Kim Tuệ, há hốc miệng. Cả hai cùng gật đầu, kiểm chứng suy nghĩ của đối phương.

- Chiến ca ca..!

Đám đông trong một phút nhất thời, hoàn toàn đã bị vị nhạc sư cùng bài hát với những ca từ lạ tai kia mê hoặc. Chỉ thấy bài hát vừa kết thúc, vị nhạc sư giống như một thiên thần phi thân từ trên sân khấu xuống, tiến tới một góc khán đài.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chúng ta chỉ là bạn

Bảo bối, đi ngàn dặm xa cuối cùng cũng tìm được em! hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, xin được tặng em bó hoa này!

Chiến Vân mặt bối rối như quan công, tay cầm bó hoa lớn nhe răng cười rạng rỡ nhìn “bảo bối”, lúc này còn đang “đứng hình” há hốc miệng nhìn gã.

Hàng mấy trăm người ở đây đang theo dõi cử chỉ của hai người này đều ngạc nhiên hết sức. Giữa đám đông thiên hạ mà cặp trai gái này trò chuyện cứ như đang ở trong phòng riêng, không chút ngại ngùng, xem mọi người xung quanh như không khí vậy!

Chuyện này ở thời hiện đại thì rất đời bình thường không có gì đáng để ý, nhưng tại đây thì quá là...

-Ngươi, ngươi..là ngươi????

- Bảo bối! là ta đây! Sao nàng đi đâu để ta mất công tìm kiếm hoài vậy?

Chiến Vân đôi mắt nhòa lệ khiến lớp phấn sáp trang điểm trôi tùn tụt, sụt sùi một hồi lâu mới nói lên lời:

- Ngươi..là ngươi không sai...Chiêu Yến lấp bắp: - Tại sao ngươi tìm được tới đây? Ai đã nói cho ngươi biết sao?

- Đó là nhờ ông tơ chỉ đường, bà nguyệt dẫn lối! Bảo bối, nàng tốt nhất không nên tìm cách trốn đi như thế nữa, sẽ khiến ta rất buồn đó!

Chiến Vân cầm chặt tay Chiêu Yến, lòng tràn ngập cả hoan hỷ lẫn sầu thương.

Hành động này không qua được mắt Kim Tuệ và Diêu Ngọc Như đang đứng ở cách đó không xa. Đã chẳng cần phải kiểm chứng nữa, người mà cứ mở miệng ra là hai từ “bảo bối” đó, không phải là Chiến ca ca thì còn ai vào đây...

Lần đầu tiên, Kim Tuệ thấy đồng cảm với Diêu Ngọc Như.

Cũng vì bởi họ..đã trót yêu mất rồi.

Tới cả đám đệ tử Mật Tông với cả gã mập trên đài trông thấy một màn cảm động như trong phim ngôn tình này cũng đứng sững ra nhìn mắt hồi lâu. Song cũng không có ít kẻ ganh tỵ, trông thấy người đẹp lại xoắn sít bên cạnh một anh chàng phờng hất mặt mày lem luốc thì nằng lớn:

- Đây là chốn anh hùng tranh tài cao thấp, đâu phải là chốn để cho trai gái tự tình? Tiểu tử, biết điều thì hãy tránh đi cho khuất mắt.

Chiến Vân không thèm đáp lại, nắm tay bảo bối kéo nàng ra ngoài tính ngồi bên nhau kể hết nỗi nhớ niềm thương trong những ngày xa cách. Thế nhưng chưa bước nổi một bước thì đã bị Chiêu Yến giạt tay trở lại.

- Bảo bối, nàng..

- Xin lỗi. Ngươi nhận lầm người rồi.

Chiêu Yến lạnh lùng nói, từng lời như lưỡi dao cắm ngập vào trong tim. Chiến Vân mặt mày trắng bệch, không hiểu chuyện gì xảy ra. Vừa lúc đó có ba, bốn nam tử bước lên đứng chắn giữa hắn với “bảo bối”. Là mấy người đứng cạnh Chiêu Yến khi này, có lẽ là cùng một nhóm.

- Vị công tử này, xin hãy tự trọng.

Một gã nam tử trong số đó trầm giọng, tay cầm chuôi kiếm hướng về phía hắn nói.

- Bảo bối, nàng nói vậy là sao? Đúng rồi, là tại ta đang hóa trang nên nàng không nhận ra đúng không, để ta...

- Kê lạ mặt kia, xin tự trọng.

Chiến Vân đang định tiến lên thì bị mấy gã nam tử kia chặn lại, ai nấy hằm hằm nhìn hắn, rõ ràng là chỉ chờ một câu của Chiêu Yến là sẽ sẵn sàng động thủ.

Đang lúc căng thẳng, chỉ thấy bốn, năm bóng áo đen từ đâu xuất hiện, quây cả nhóm mấy người vào giữa. Là người của Mật Tông. Tên đầu lĩnh sắc mặt lâm li, chỉ kiếm thẳng về phía Chiêu Yến, gần giọng:

- Cô nương có phải là con gái ruột của bang chủ Ngọc Chiêu Bang?

Chiêu Yến sầm mặt không đáp, tay sờ chuôi kiếm bên hông.

- Các ngươi muốn gì?

- Không ngờ đi mòn gót giày không gặp, nay lại đụng độ ở chỗ này. Cô nương thật là cao số, rơi xuống vực mà không chết. Còn không mau giao Mạnh Hồng Tinh ra đây, giao rồi Mật Tông sẽ không làm khó dễ cho cô nữa.

-Ha ha, đừng có mơ, muốn lấy Mạnh hồng tinh trong tay ta ư? Vậy thì đánh một trận, sao phải nói nhiều!

Gã áo đen đầu lĩnh có vẻ cũng biết dấu nói nhiều cũng vô ích, lập tức ra lệnh cho đám đàn em đồng thanh tập kích. Song chân còn chưa dậm đất, đã bị một tiếng nói như sấm rền đập vào tai khiến cho phải dừng lại.

- Ai dám bước lên?

Giọng nói giống như ác ma từ địa ngục, sấm động vang rền, chấn nhiếp tâm can, khiến năm gã đệ tử Mật Tông không ai bảo ai đều không dám bước thêm dù chỉ một bước.

-Các ngươi ai dám động đến cái móng chân “bảo bối”, vậy thì đừng trách ta sống lỗi.

Chiến Vân gầm gừ.

Tên đầu lĩnh mặc dù cũng bị uy thế của Chiến Vân chấn nhiếp, song thân là người đứng đầu, không thể lui bước, lại nhìn kỹ đối phương chỉ là một con hát ở nhạc phường, tức thì bậm môi, cầm đao chém về phía Chiến Vân.

Dù gì hắn ta cũng là một cao thủ nhất hạng trong Tông, không thể dễ dàng bị người ngoài dọa nạt.

- Cút ra, tiểu tử!!!

.....

Trong khi đó, phía bên kia, nội bộ cao tăng Võ Đang phái còn đang đau đầu suy tính nên đưa ai kế tiếp ra thi đấu.

- Sự tình đã cấp bách lắm rồi. Xin sư tổ gia cho một lời.

Triệu Phi Hùng kính cẩn hướng Thiết chân nhân nói. Thiết chân nhân khẽ thở dài, nhìn sang phía Triệu Phi Tôn. Triệu Phi Tôn hiểu ý sư phụ, chấp tay vái dài nói:

- Sư phụ, xin cứ tin ở đệ tử.

- Cha, cẩn thận.

Triệu Phi Hùng lo lắng nhìn phụ thân, thở dài.

Triệu Phi Tôn nhìn nhi tử gật đầu, tay nắm chặt bảo kiếm bước lên đài, run run.

Hắn run không phải là sợ, mà là vì biết sự tồn vong của Võ Đang phái đang đặt hết lên người mình. Nên biết hình thức thi đấu được chọn ngày hôm nay là 3 đấu 3, không phải tính theo thắng thua, mà là tính xem người của bên nào có thể đứng lại sau cùng. Nghĩa là hoàn toàn có khả năng một người có thể đánh bại cả ba người bên đối phương hoặc là ngược lại.

Mà bên phía Võ Đang phái thì đã mất đi một người. Trách nhiệm đặt trên vai chương môn nhân như hắn vì thế càng lớn. Hiện tại Thiết chân nhân đang bị nội thương, phía sau hắn chỉ còn có thể đặt hy vọng lên đệ tử kiệt xuất nhất đời thứ hai Triệu Phi Hùng mà thôi. Chính vì thế, hắn ít nhất cũng phải giải quyết được hai người để giảm bớt gánh nặng lên con trai, vậy mới có hy vọng chiến thắng.

- Hự!

Trong lúc cả trăm võ lâm đồng đạo có mặt tại đây đều đang nín thở trông chờ trận so tài đỉnh cao quyết định vinh nhục võ lâm chính phái chuẩn bị xảy ra thì đột nhiên, một cái bóng màu đen bay vù từ dưới sân qua khán đài, giống như là đạn pháo vậy, làm sụp hẳn một góc tường.

Nhìn kỹ lại thì là một gã Mật Tông đệ tử. Chỉ là không biết bị ai đánh cho hộc máu mồm ra như vậy.

Ánh mắt của mấy người ở đây lập tức hướng về ngọn nguồn tai họa. Chỉ thấy tại một góc khán đài, năm, sáu tên đệ tử Mật Tông đang vây quanh một nhóm người, trong đó có cả gã nhạc sư vừa mới thể hiện bài ca có giai điệu bắt tai ban nãy.

Nhìn gương gã đầu lĩnh vừa mới xông lên đã bị gã nhạc sư trang điểm lòe loẹt kia cho một tát bay mấy chục mét, mấy tên đệ tử Mật Tông còn lại khỏi cần phải nói, nhìn Chiến Vân như thấy quỷ, có cho vàng cũng chẳng dám lại gần.

Lúc này, Kim Tuệ và Diệu Ngọc Như cũng đã lại gần chỗ Chiến Vân. Kim Tuệ tuốt guơm hương về phía mấy gã đệ tử Mật Tông về cảnh giác.

- Bảo bối, nàng nợ thứ gì mà bọn áo đen này chạy theo đòi mãi vậy? hmm...nếu không có vấn đề gì thì trả lại cho họ được không? Ta thấy lo lắm.

- Bảo bối, dạo gần đây nàng ăn uống thế nào, gầy hơn hay là béo lên?

- Bảo bối...

- NGƯỜI IM ĐI!

Một câu nói, khiến người nghe đứng hình.

- Anh...anh đã làm gì sai sao?

Chiến Vân lắp bắp nói lí nhí.

Chiều Yến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, sau đó chợt chuyển thành lạnh tanh, dường như đã làm ra quyết định, đột nhiên cúi đầu hướng về phía Chiến Vân đồng dạng nói:

- Công tử, tiểu nữ nóng giận nên thất lễ, xin thứ lỗi.

- Bảo bối, nàng không cần phải...

Chiến Vân đưa tay ra, song bị Chiều Yến từ tốn lảng tránh.

- Chiến công tử, tiểu nữ cảm kích ơn cứu mạng của công tử tại Ma Quân Vực. Ôn này tiểu nữ cả đời không quên. Thời gian vừa qua, công tử đã hết lòng trợ giúp, mối ân tình này tiểu nữ nguyện ghi nhớ trong lòng. Nếu công tử không chê, vậy chúng ta hôm nay nguyện kết tình bằng hữu, không hiểu người có đồng ý hay không?

Lời nói như oanh vàng lạnh lót. Chiến Vân nghe hai chữ “Bằng hữu” mà tay chân như rụng rời, khóe miệng giật giật không nói lên lời.

- Bảo bối, ta đã làm gì sai sao?

- Xin công tử tự trọng.

Giọng nói lạnh tanh. Đoạn không đề ý đến hấn nữa.

- Chiến ca ca, mình đi thôi.

Kim Tuệ thấy vậy thì nắm vai áo hấn an ủi:

- Bây giờ đông người, tỷ ấy chắc là ngại đó. Có gì đợi sau này hẵng tính.

Diêu Ngọc Như cũng phụ lời an ủi. Hai người là đang nghĩ cho danh dự của hấn, phận làm trai giữa thanh thiên bạch nhật, trước bao nhiêu nhân sĩ võ lâm thế này, sao có thể mãi nín kéo một người con gái. Vậy còn gì là mặt mũi nữa.

- Bảo...À, Chiêu..chiêu cô nương!

Chiến Vân này giờ vẫn dò người ra, đột nhiên nói lớn.

- Chiến ca ca...

Kim Tuệ kéo vai áo hấn.

Chiêu Yến đang tỉnh rồi đi, thấy vậy thì hơi ngần ngại một chút, song vẫn quay lại:

- Công tử còn có việc gì cần chỉ giáo?

- Có thể nghe ta...à..tôi nói một lời cuối cùng được không?

-Công tử nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vì bảo bối, lên hết một lượt đi!

- Ta hỏi một câu này, trên ngực phải của nàng từ nhỏ có phải đã có một vết bầm hình trăng lưỡi liềm đan vào nhau, có đúng không?

Chiêu Yến theo thói quen che ngực, mặt đỏ rần. Chỗ nhạy cảm lại bị người khác nói khơi khơi giữa chốn bàn dân thiên hạ, tất nhiên là phải tức giận rồi.

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Liên quan gì đến người?

Chiêu yến hung hăng trừng mắt với hấn.

- Đây là một câu chuyện từ xa xưa, có lẽ nàng sẽ không tin, ta cũng không có cách nào khiến nàng tin. Nhưng mong nàng hãy lắng nghe nốt lần này, đó đều là những lời gan ruột của ta.

-Ngày xưa, có một vị hoàng đế hoang dâm vô đạo, nhưng lại có một thân võ nghệ đầy mình. Bên cạnh là năm vị phi tần hết lòng yêu thương mình, nhưng ông ta lại không hề biết quý trọng. Mà ở đời, phàm là thứ gì đến khi mất đi mãi mãi thì người ta mới thấy nó quan trọng nhường nào..

Chiêu Yến ngơ ngác nhìn hấn. Cả Kim Tuệ và Diêu Ngọc Như đứng cạnh cũng không ngoại lệ. Hấn là đang kể chuyện xưa sao?

- Chuyện gì phải đến cũng phải đến. Năm vị phi tần ấy cuối cùng đã cùng chọn cái chết để bảo vệ người mình yêu. Biến cố trong đó không cần phải nói nữa. Chỉ biết là vị vua ấy sau đó đã lập lời thề “nếu có kiếp sau, nhất định sẽ bảo hộ các nàng đến hơi thở cuối cùng”. Mà mỗi vị phi tần ấy, trên người đều có một ký hiệu riêng, dấu đầu thai cũng không thể tiêu biến...

- Ta không có thời gian để nghe người nói những nói cuội...

Chiêu Yến vừa dứt lời, Chiến Vân đã chống một chân xuống đất quỳ trước mặt nàng, giọng hàm lệ:

- Bảo bối, kiếp này ta không thể ở bên nàng, âu cũng đã là số mệnh. Từ nay, xin hãy bảo trọng.

Chiến Vân lần này nói xong, không đợi Chiêu Yến đuổi đi đã tự động đứng dậy. Thế nhưng hắn lại không bỏ đi mà tiến thẳng về phía đám người Mật Tông đứng lố nhố ở bên kia khán đài.

Kim Tuệ và Diêu Ngọc Như thấy vậy thì vội vàng đuổi theo.

- Chiến ca ca, huynh định làm gì? Đừng làm chuyện ngu ngốc!

Chiến Vân không trả lời, một đường đi thẳng. Dọc đường, có vô số ánh mắt nhìn hắn chòng chọc, hiếu kỳ có, châm chọc có, nhưng không một ai cản hắn cả.

“Leng keng”

Đám đệ tử Mật Tông thấy có người tiến lại gần, hành động khiêu khích thì đồng loạt rút kiếm.

Lúc này, ngăn trước mặt Chiến Vân đã là một rừng đao kiếm. Chỉ cần hắn tiến lên một bước, không thể nghi ngờ là sẽ trở thành một con nhím.

- Ta có chuyện muốn nói với đầu lĩnh của các ngươi.

Chiến Vân chỉ tay về phía gã trung niên mặt trắng cầm quạt đứng ở cuối hàng. Trong mắt gã thì có vẻ người này là thủ lĩnh.

- Ngươi là ai? Phàm các kẻ muốn gặp là gặp sao? Nếu không muốn chết thì mau tránh.

-...Cho hắn vào đi.

Một giọng nói âm dương quái khí phát ra từ trong chiếc kiệu lớn màu vàng chói được đám đông đệ tử Mật Tông vây quanh hộ vệ. Lời vừa nói ra, lũ đệ tử Mật Tông trong đó có cả gã mặt trắng kia đều tự động nhường đường cho Chiến Vân, chứng tỏ kẻ ngồi trong đó rõ ràng có địa vị không nhỏ.

Lúc này đứng ngoài, loại trừ Diêu Ngọc Như và Kim Tuệ đang lo lắng cho Chiến Vân ra thì ở bên kia, Lạc Thúy Thúy trong đám đệ tử Nga Mi cũng đang hiếu kỳ về thân phận gã đàn ông phàm tục kia.

- Sư phụ, người nói kẻ kia có phải rất kỳ lạ không? Bọn chúng liệu đang âm mưu điều gì? Kẻ trong kiệu kia nhất định phải là một người có máu mặt của Mật Tông, sư phụ có đoán ra là ai không?

Diêu trần sư thái trầm ngâm:

- Gã phàm tục kia thì ta không biết. Còn người trong kiệu, nếu ta đoán không nhầm thì chính là Phó Tông chủ của Mật Tông. Đã có tin đồn về việc hắn có mặt ở trên núi, thế nhưng vẫn chưa rõ thực hư thế nào.

- Ý của sư phụ..là kẻ bài danh số ba Thiên Bảng - “Bất nam bất nữ” Khổng Tước Minh Vương đó sao? Nếu là ông ta..vậy chẳng phải Võ Đang phái hôm nay sẽ gặp rắc rối lớn sao?

- Chỉ là rắc rối thôi sao..Ta sợ đây là vận hạn trăm năm mới có một lần của Võ Đang ấy chứ..Diêu Trần sư thái thở dài, mắt nhìn lên võ đài, nơi đang diễn ra trận quyết đấu thứ hai: -...Không, là của cả võ lâm chính phái.

- Sư phụ, có phải người quá bi quan rồi không? Lạc Tiểu Thúy cả cười: - Không phải vẫn còn Thiết chân nhân sao? Hơn nữa phái Võ Đang cũng không phải là khuyết thiếu nhân tài trong lớp trẻ...

“Nhân tài trong lớp trẻ” mà Lạc Thúy Thúy ám chỉ đến chẳng phải ai xa lạ, chính là “Võ Đang Thiếu Kiếm” Triệu Phi Hùng, và cũng là hôn phối tương lai của nàng.

Lạc Thúy Thúy từ tấm bé đã luôn mơ ước về một vị phu quân đại danh鼎鼎, tài cao vượt quần hùng. Chính vì vậy, nàng hôm nay đang rất mong chờ màn biểu diễn của vị hôn phối tương lai, cũng là chương môn nhân tương lai của Võ Đang Phái kia.

Triệu Phi Hùng thấy ánh mắt của Lạc Thúy Thúy nhìn về phía mình thì cũng gật đầu đáp lễ. Thế nhưng lúc này đang lúc ruột như tơ vò, hắn chẳng có lòng nào mà đưa đẩy với người đẹp.

Trong khi đó, phía bên kia, Chiến Vân đang nói chuyện với người trong kiệu kia, trước hàng chục ánh mắt như hồ đoi của đám đệ tử Mật Tông vây quanh.

- Ngươi là muốn chúng ta... kẻ từ nay vĩnh viễn bỏ qua cho cô gái kia?

- Phải.

-...Không phải chúng ta không muốn bỏ qua, chỉ cần cô ta giao ra thứ mà chúng ta muốn, vậy là đủ rồi. Thế nhưng ngươi thấy đấy, cô ta lại cương quyết không chịu hợp tác, đó là tại cô ta muốn chết.

Giọng nói âm dương quái khí phát ra từ trong kiệu, không nhanh không chậm đáp.

- Ta chỉ muốn biết, các ngươi có làm hay là không?

..Tiểu tử, ngươi không thấy yêu cầu của mình quá yêu sách sao?

- Nếu thương lượng bất thành, vậy thì ta chỉ có thể sử dụng bạo lực mà thôi.

Chiến Vân thở dài, sau đó nhìn quanh một vòng đám Mật Tông đệ tử gần đó nói một câu. Hoàn toàn là khiêu khích trắng trợn.

“Leng keng”, lập tức mấy chục thanh kiếm liên chia thẳng về phía Chiến Vân!

- Chiến ca ca! Cẩn thận!

Kim Tuệ và Diêu Ngọc Như đứng ngoài thấy vậy thì sợ hãi hét lên.

Chiến Vân khẽ ra dấu từ xa với hai người tỏ vẻ không có chuyện gì. Đừng nghĩ là hấn đùa, Chiến Vân đây là rất nghiêm túc.

Chuyện với “bảo bối” kiếp này cơ bản đã không thể cứu vãn, vậy thì ngày hôm nay hấn vì nàng cố sức làm một chút chuyện coi như lời chào tạm biệt cũng là thường. Thà không biết thì thôi, chứ nếu đã biết thì không thể thờ ơ. Hấn không thể cứ vậy mà nhìn mỗi nguy hiểm tiềm tàng từ Mật Tông đe dọa “bảo bối” được.

Cho dù hấn và nàng từ nay... vĩnh viễn sẽ không còn gặp nhau nữa.

- Khẩu khí lớn lắm, khẩu khí lớn lắm

Giọng nói của người trong kiệu cũng đã thay đổi, nghe ra vài phần lửa giận.

- Tiểu tử, có giỏi thì cứ làm đi. Chỉ cần ngươi đường đường chính chính có thực lực làm được điều vừa nói, vậy thì đừng nói một Chiêu Yến, muốn ta tôn làm sư phụ cũng không thành vấn đề.

- Ta không cần ai tôn làm sư phụ. Chỉ cần ngươi giữ lời cả đời này không đụng đến cô ấy là được rồi.

- Một lời đã định"

- Một lời đã định.

- Ta đang chống mắt nhìn đây.

Giọng của người trong kiệu không giấu vẻ châm chọc cùng thách thức.

Trong khi đó, phía khán đài chợt vang lên một tràng tiếng “ồ ồ ồ”. Thì ra trận chiến thứ hai giữa chưởng môn đương thời của phái Võ Đang Triệu Phi Tôn và gã đệ tử Mật Tông đã có kết quả.

Chỉ thấy Triệu chưởng môn cả người sụm xuống, có vẻ như chân trụ đã trúng đòn nặng, nhất thời không thể gượng dậy. Mà gã béo đối thủ của ông thì không vì thế mà bỏ qua, nhanh chóng tung ra ba quyền!

Toàn bộ đều trúng mục tiêu: eo phải, ngực phải, vai phải của Triệu chưởng môn!

Lập tức, phần nửa bạch bào bên phải Triệu Phi Tôn toàn bộ nhuộm thành màu đỏ của máu.

“Cha!”

“Chưởng môn”

Đệ tử Võ Đang cùng lúc rên rĩ. Mười mấy người đồng thời rút kiếm, chạy vào giữa giáo tập tràng viện trợ. Cả Triệu Phi Hùng cũng tới. Y chạy tới xót phụ thân mình lên vai, trong khi mười mấy đệ tử Võ Đang thì nâng kiếm yểm hộ trước mặt.

Đối phương dù gì cũng là chưởng môn một phái, gã béo kia thắng nhọc, nhiều năm không trải qua tử đấu khó khăn như thế, lúc này thắng trong hung hiểm, sát tính chưa tiêu, không màng phải trái mà hét lên xông tới, bất chấp hết cả mà đánh người!

Một gã đệ tử Võ Đang giờ kiếm lên cán, song chỉ được hai chiêu đã bị một quyền đâm nát sọ, hai người khác tiến lên viện trợ cũng cùng chung số phận.

Giết đến khi gã mập Mật Tông thở phì phò, có lẽ sát tính đã tan thì mới thôi. Mà tới lúc đó cũng đã có tới bảy đệ tử Võ Đang thiệt mạng. Những người còn lại bị một màn chém giết đầm máu này chấn nhiếp, tay không nâng nổi bảo kiếm, không ai dám tiến lên trước một bước.

“Ha ha ha ha...”

Đám đông nhân sĩ lặng im như tờ, cả khán đài rộng lớn chỉ còn vang lên tiếng cười tự mãn của gã môn nhân Mật Tông.

Chương môn nhân Võ Đang phái, vậy mà thảm bại như thế! Đây là kết cục mà không một ai ở đây muốn thừa nhận.

Thế nhưng đó lại là sự thật!

- Phái Võ Đang nay gặp nạn rồi.

Luyện Thừa Không vuốt chòm râu dài, thở ra một hơi nói. Trận tỷ thí này, kết quả đã quá rõ ràng. Võ Đang phái đã mất đi 2 người, trong khi đối phương vẫn chưa mất người nào. Khả năng lấy một chọi ba là hoàn toàn bất khả thi, thậm chí không khác gì nằm mơ nói mớ.

“Trận thứ hai: Mật Tông đệ tử Khôn cầm vs chương môn nhân phái Võ Đang Triệu Phi Tôn. Kết quả, Khôn Cầm thắng! Trận thứ ba sẽ diễn ra sau nửa nén nhang nữa. Mời hai đấu thủ của hai bên chuẩn bị.”

Mọi ánh mắt trên đài lúc này đều không hện mà cùng nhìn về phía Thiết chân nhân. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cây cọc cứu mạng cuối cùng của danh dự võ lâm chính phái ngày hôm nay.

Trong khi đó, phía bên kia, Mật Tông đã cử ra đấu thủ tham gia trận này.

Thật bất ngờ, đó không phải là gã béo Khôn Cầm kia, mà là một nam tử trung niên để tóc dài, mặc áo bào đen, lưng đeo hai thanh kiếm. Nghi kỹ thì cũng là hợp lý, gã béo kia đã đấu liền hai trận, thời điểm này rõ ràng là nên nghỉ ngơi. Dù gì thì luật ngày hôm nay cũng không cấm thay người. Chỉ cần còn một người đứng lại đến cuối cùng là được.

- Đó là “Song thân kiếm” Khôn Thần! Lạc Thúy Thúy mắt tỉnh, nhận ra ngay” - Đó chẳng phải là bại tướng trong tay “Võ Đang Thiếu Kiếm” sao? Xem ra trận này phái Võ Đang có hy vọng rồi.

Đám đông bên dưới cũng rất nhanh đã nhận ra thân phận “đấu thủ” trận này bên phía Mật Tông. Tiếng bàn tán xôn xao lại không ngừng vang lên.

Người ta đang tò mò về nhân tuyển cuối cùng bên phía Võ Đang Phái. Đó liệu sẽ là vị tổ sư gia Thiết chân nhân đã chân yếu tay mềm vì tuổi tác, hay là vị “Võ Đang Thiếu Kiếm” tương lai của Võ Đang phái kia? Thật là một lựa chọn khó khăn a.

“Triệu công tử, cố lên. Ta tin công tử!”

Lạc Thúy Thúy đứng từ xa lớn tiếng cổ vũ.

“Công tử tất thắng!”

Triệu Phi Hùng cười méo xệch. Hắn đang hối hận, tất cả cũng là do lần cướp công của Chiến Vân khi trước. Không thì đã chẳng có chuyện ngày hôm nay. Nói thật, hắn hoàn toàn không có tự tin rằng sẽ đánh bại được gã Khôn Thần kia. Thế nhưng lúc này mọi chuyện đã không còn theo ý hắn nữa.

Hiện giờ phái Võ Đang còn có thể trông chờ vào ai ngoài hắn? Thiết chân nhân ư? Chỉ có hắn và cha biết thương thế của tổ sư gia nặng đến cỡ nào, bây giờ nếu miễn cưỡng lên đài thì chẳng khác nào chuốc nhục cho môn phái. Còn là mối nhục ngàn đời không rửa sạch.

- Thế nào? Phái Võ Đang hết người rồi sao? Khôn Thần ở trên đài lớn tiếng châm chọc: - Hay là tuyên cáo chịu thua đi cho rồi. Đỡ tốn thời gian của chúng ta và mọi người ở đây.

Đám đông đệ tử Mật Tông phía dưới cùng ha ha cười lớn.

“Được rồi, Phi Hùng. Đây là thời khắc vinh nhục cả mấy trăm năm của Võ Đang Phái. Ngoài ta ra, không ai có thể đảm đương được.”

“Thế nhưng mà, sư tổ gia..”

Thiết chân nhân vỗ vai gã, sau đó bước chân lên đài. Chỉ là ông vẫn bước chậm một bước, vì có một gã thanh niên trẻ đã đặt chân lên đài trước rồi.

Bóng gã thanh niên đó trải dài trên mặt sân, che khuất ánh chiều tà.

- Gã nào thế kia?

- Không phải là tay nhạc sư ban nãy hát đó sao? - Hắn định làm gì thế?

- Tiểu tử, mau xuống! trận đấu sắp bắt đầu rồi!

“Ngươi, ngươi, và cả các ngươi nữa.”

Mặc kệ bên dưới xôn xao phản đối, Chiến Vân đứng vững trên đài, chỉ tay về phía Khôn Thần, rồi lần lượt chỉ xuống tất cả bóng Mật Tông đệ tử đang đứng bên dưới, bao gồm cả kẻ ngồi trong chiếc kiệu lớn kia:

- Là món quà cuối cùng cho “bảo bối”. Rất xin lỗi, hôm nay...tất cả các ngươi đều là đối thủ của ta!

"Trận này, lên hết đi! "

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lấy một địch mười

Lúc này, ở bên dưới khán đài không ngừng vang lên tiếng xi và kêu gào đòi Chiến Vân lui xuống nhường chỗ cho Triệu chân nhân. Nhưng đều bị hấn bỏ ngoài tai.

- Tiểu tử, ta thấy ngươi rất quen. “Song thần kiếm” Khôn Thần trầm ngâm, ánh mắt nhìn Chiến Vân ánh lên từng hồi quang mang: -Chúng ta đã từng gặp nhau sao?

- Nói nhiều làm gì. Chiến Vân xua tay: - Muốn đánh thì mau lên đi, ta không có thời gian đâu, vẫn còn rất nhiều kẻ đang chờ ở dưới kia.

- Ngươi..đang nói đùa? Ngươi muốn khiêu chiến tất cả Mật Tông đệ tử có mặt ở đây?

- Nếu như các ngươi lên cùng một lúc thì càng tốt.

Ánh mắt Khôn Thần nhìn Chiến Vân dần dần từ ngạc nhiên, chuyển sang khó hiểu, cuối cùng thành khinh bỉ pha lẫn thương hại.

..Trường gì, hóa ra là một tên khùng.

-Này, tên nhạc sư kia, sao lại dám lên võ đài làm loạn? Lạc Thúy Thúy đứng dưới đài chống nạnh chỉ tay về phía Chiến Vân hét lớn: - Một gã phường hát mà thôi, còn không mau rời đi nhường chỗ cho Triệu công tử...

Lạc Thúy Thúy không ngừng mắng xối xả, khiến Chiến Vân đau hết cả đầu. Trong khi đó, Luyện Thừa Không có lẽ đã đánh hơi được gì đó, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ cháu ngoại hỏi dồn:

- Ngọc Như, gã phường hát đó..không phải là tiểu tử kia chứ?

Diêu Ngọc Như gật đầu thừa nhận, nét mặt không giấu được vẻ lo lắng. Nàng túm lấy chéo áo ông ngoại:

- Ông, mau nghĩ cách đi, mau khuyên bảo huynh ấy hộ cháu đi, không thể để huynh ấy tiếp tục mạo hiểm được.

Thế nhưng trong lúc đám đông còn đang xôn xao bàn tán không hiểu chuyện gì xảy ra thì trên võ đài đã chính thức động thủ.

Chỉ thấy “Song thần kiếm” Khôn Thần là người ra tay trước. “Leng keng leng keng”, bóng áo đen của Khôn Thần lướt qua gã phường hát kia, vị trí đứng của cả hai đã trong chớp mắt đổi ngược lại cho nhau.

- Ngươi. ...

Khôn Thần sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hai tay cầm song kiếm hơi run run. Mà Chiến Vân ở bên kia thì không thèm để ý đến hấn, bắc tay hướng xuống dưới sân đấu nói lớn:

- Được rồi, gã này ta đã giải quyết xong. Tiếp theo là ai, sao còn không mau lên sân đấu!

Trong lúc đại đa số những người ở đây còn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, “Song Thần Kiếm” Khôn Thần bỗng dung ngửa mặt lên trời cười ha hả:

“Ha ha..ha ha ha ha..”

Chiến Vân thấy vậy thì lấy làm kỳ. Gã mặt lạnh này chẳng lẽ có vấn đề? Thua trận còn cười? Hay là hấn vẫn chưa muốn nhận thua? Buồn cười, cặp song kiếm trên tay gã đã bị chàng chấn vỡ rồi cơ mà.

- Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ vẫn còn muốn đấu hả? vậy mau tìm vũ khí khác đi. Nhưng nói trước, lần này ta sẽ không nương tay đâu.

“Leng keng”

Khôn Thần vát hai thanh song kiếm trên tay xuống đất. “Loảng xoảng”, Ly Thủy Kiếm và Ly Hỏa Kiếm, hai thanh bảo kiếm mà hấn yêu thích nhất vừa rơi chạm đất liền vỡ ra làm mấy mảnh.

- Tiểu tử, tiểu tử, hóa ra là mi, là mi, thảo nào, thảo nào...cứ ngỡ là sẽ khó có cơ hội gặp lại, không ngờ ngày này lại đến sớm như vậy. Giỏi lắm, giỏi lắm!

“Nhất – Nhị – Tam – Tứ – Ngũ – Lục – Thất – Bát – Cửu” – Nghe lệnh!

Khôn Thần gầm lên một tràng âm thanh khó hiểu. Chỉ thấy nhanh như cắt, chín bóng đen nai nịt gọn gàng, tay cầm lợi khí phóng thẳng lên đài. Kẻ thì dùng đại đao, người dùng thiết tiên, ngoài ra có cả thương kích thuẫn giáo, thập bát ban vũ khí đủ cả.

Chín người trấn giữ chín góc sân đấu, rất ăn ý mà dồn Chiến Vân vào giữa.

- Thế có phải nhanh không. Chiến Vân không lấy đó làm sợ hãi, gật gù gật gù: -..Đã bảo nghe ta nói từ đầu thì không nghe.

“Tên tiểu tử này vô công thâm sâu khó lường. Tất cả chú ý, vạn lần không được khinh suất. Theo lệnh ta, GIẾT!”

Chín gã áo đen đồng thanh một tiếng “rồ” như sấm rền, sau đó cùng rút vũ khí tấn công, hoàn toàn không có tí do dự nào.

“LENG KENG LENG KENG...”

Cho đến lúc này thì đám đông nhân sĩ bên dưới cũng đã nhận ra, rằng đây không còn là một trận tỷ thí một chọi một nữa. Chỉ thấy mười gã áo đen kia giống như mười con sóc, thoắt ẩn thoắt hiện, tàn lực theo tiếng gió gầm rít, Quần hùng không ai dám đứng gần, ai nấy đều đưa tay bịt tai lại vì không chịu nổi những tiếng binh khí chạm nhau đinh tai nhức óc.

Dưới ánh sáng mặt trời, mười bóng áo đen quay tít như vòi rồng uốn khúc tung hoành giữa không trung, trong lúc cái bóng của Chiến Vân như làn khói mờ khi ẩn, khi hiện vô cùng ảo diệu.

- Lũ ti bỉ, lấy đông hiệp ít.

Kim Tuệ thấy Chiến Vân bị vây công thì lòng nóng như lửa đốt. Nàng tuốt kiếm định xông lên trợ giúp song bị Luyện Thừa Không cản lại:

- Đừng nóng vội. Hãy xem một chút nữa rồi tính.

Lúc này những người ở dưới đài đã quên cả chỉ trích, ai nấy nín thở trông theo từng diễn biến của trận chiến vô tiền khoáng hậu trên sân đấu.

Mười kẻ kia, nếu là kẻ có chút ít kiến thức thì đều nhận ra chẳng có một ai là kém, hơn nữa còn phối hợp vô cùng ăn ý, như áo trời không vết vá. Đạt được đến trình độ này, chắc chỉ có mười tám người đồng trong truyền thuyết của Thiếu Lâm Tự là có thể so bì. Không thể không nói, Mật Tông có trong tay những cao thủ bậc này, quả đúng là đang ở thời cực thịnh!

Thế nhưng nếu như lũ người áo đen khiến quần hùng khiếp sợ một, thì gã nam nhân phùng hất kia lại khiến tất cả khiếp sợ đến mười.

Chỉ thấy dù trong vòng vây của mười người, lúc nào cũng có thể mất mạng, thế nhưng gã nhạc sư kia vẫn chẳng may mắn lấy một vết sẹo. Mặc kệ tình thế hung hiểm ra sao, gã thanh niên kia đều có thể bằng cách nào đó mà thoát hiểm, trong cái thế lấy một chọi mười mà không hề nao núng, quả thật là quái kiệt trên đời.

Thật ra không phải những người ở đây nhìn không ra, mà đơn giản là không nhìn kịp.

Mãi phải hơn nửa nén nhang, trận quần chiến mới tạm ngưng. Mà lúc này, mười gã áo đen kia kẻ nào kẻ nấy mồ hôi ướt đầm lưng áo, mặt hồng tai đỏ, mặc dù vẫn giữ vững vị trí, thế nhưng thần sắc lại hoảng hốt không nói lên lời. Còn Chiến Vân thì vẫn như cũ đứng ở trung tâm giáo tập tràng, trông qua thì ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có:

- Các ngươi múa xong chưa? Còn ai có bản lĩnh gì thì tới đi.

Có ba kẻ nghe vậy thì hét lên một tiếng giận dữ rồi lao lên. Thế nhưng ai cũng thấy là cả động tác lẫn tốc độ đều đã thua sút đi rất nhiều.

Chiến Vân nhàn nhã khẽ nghiêng người né một kiếm, một chân đưa ra ngang đường khiến một gã ngã chổng vó xuống đài. Đoạn nhanh như cắt lùi ra sau hai tên còn lại. Chỉ thêm hai cú ần nhẹ, vậy là đã có ba cái tên bị loại khỏi vòng chiến.

Những người bên dưới không hiểu chuyện thì đều cười ha ha chê bai lũ người Mật Tông tài hèn sức mọn, chỉ giỏi làm trò cười cho thiên hạ. Chỉ có những người có chút bản lĩnh mới hiểu, đây tuyệt đối không phải chuyện ngẫu nhiên.

Phàm là cao thủ, quyết đấu sinh tử lại càng tiêu hao nhiều sức lực. Người bình thường cho rằng cao thủ tương đấu chắc chắn sẽ tiêu sái như tiên nhân, kỳ thực nào có chuyện tốt lành như vậy? Phàm là thi đấu sinh tử đều là cử chỉ bạo liệt, mặc kệ là phổ phường lưu manh hay là cao thủ võ lâm, chỉ cần song phương đụng sức tiếp cận, đều là cực nhọc.

Mà ở đây, mười người đánh một, không ngờ lại chỉ có Chiến Vân là thông dong không tốn bao nhiêu sức lực. Đơn giản là tất cả chuyển động của mười người này trong mắt của hắn đều chỉ như trẻ con tập múa! Vì vậy, trái với những người này mỗi chiêu đều là rút gân rút ruột, hắn mỗi lần chỉ nhẹ nhàng lách người thôi là cũng đã có thể hóa giải được hung hiểm. Thành ra mười người này lại nhanh chóng xuống sức hơn một mình hắn!

Lúc này đám đệ tử Mật Tông đứng bên dưới tất cả đều sắc mặt xanh lét như tàu lá chuối. Không giống như lũ người ngoài không hiểu chuyện, chúng biết rõ mười người kia tuyệt đối đều là tinh anh trong tinh anh trong Tông, thế nhưng bây giờ lại bị một gã phùng hất vô danh quay như quay dế.

Tên tiểu tử này..từ đâu chui ra vậy?

Gã là thần thánh phương nào?

Kẻ nọ nhìn người kia, tất cả đều sững sốt không dám tin vào sự thật trước mắt.

Trong khi đó, Lạc Thúy Thúy bên dưới vẫn không hiểu lắm. Cô chỉ thấy gã phường hát kia giao thủ với “Song Thần Kiếm” Khôn Thần đứng một chiêu, sau đó vũ khí của Khôn Thần không hiểu vì lý do gì mà đều hỏng mất. Tiếp đấy mười gã đệ tử Mật Tông kia đồng thời nhảy lên đài vây công tên nhạc sư kia, chỉ là quần nhau một hồi vẫn chưa có kết quả. Từ nãy đến giờ chỉ thấy gã ta nhảy đông nê tây, hoàn toàn không làm được gì ra hồn.

Thế nhưng Lạc Thúy Thúy cũng ần ần nhận ra, gã phường hát kia tuyệt đối không phải tay tầm thường. Chỉ là nàng vẫn không thể tha cho hắn cái tội dám cướp lấy vinh quang của hôn phu tương lai:

- Này tên kia, mau lui xuống trả võ đài cho Triệu công tử!

Lạc Thúy Thúy bắc tay làm loa hướng lên đài nói lớn:

- Cô ả kia, đừng có lảm chuyện! Chiến Vân bức mình hết lên: - Đừng tưởng ta không nói gì mà được thể...Về nhà ôm bức tranh kia mà ngủ đi!

Lạc Thúy Thúy á khẩu, gương mặt khê giật giật. Giọng nói này..hình như cô đã nghe ở đâu rồi. Quen quá à nha...

- Là..ngươi???

Trong đầu Lạc Thúy Thúy hiện ra bóng hình tên đáng ghét kia.

- Thúy Thúy, con quen hắn ta sao?

Diêu Trần sư thái ngạc nhiên hỏi.

- Con...

Lúc này, Kim Tuệ đã tuốt kiếm nhảy tót lên đài, sóng vai cùng Chiến Vân. Cô chỉ mũi kiếm về phía đám người Khôn Thần hét lớn:

- Lũ khốn, ý đồ ngưu hiệp yếu, chỗ này há để cho các ngươi làm loạn?

Mặc kệ cho Chiến Vân khuyên bảo, cô vẫn không có ý định lui xuống. Tiếp theo đến lượt Diêu Ngọc Anh cũng nhảy lên trên đài.

- Hai người...

Chiến Vân nhìn hai người con gái. Chỉ thấy từ sâu trong mắt họ là thần thái cương quyết không có nửa điểm thương lượng, cùng với sự lo lắng thật lòng từ tâm can. Hắn bỗng cảm thấy lòng ảm áp lạ thường.

- Tiểu tử, đừng hung hăng!

Gã béo Khôn Cầm chạy huỳnh huych một mạch lên đài, nghỉ một lúc này giờ chắc đã lại sức được ít nhiều.

- Ta đang chờ đây. Hôm nay ta vì “bảo bối” mà ra mặt, khiến chiến tất cả Mật Tông đệ tử có mặt tại đây, ai cũng không ngoại lệ.

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu mà khẩu khí lớn lắm. Để gia gia đây cho ngươi một bài học. Giỏi thì quay ra nhìn phía sau đi, đồ ngốc!

Chiến Vân giật mình quay lại nhìn theo hướng tay gã chỉ. Chỉ thấy Chiêu Yến không biết từ lúc nào đã bị một gã áo đen chế trụ, grom sắc kè cổ, tình hình nguy ngập không nói cũng biết.

Sắc mặt Chiến Vân nhất thời xám như tro.

- Ha ha, tiểu tử, còn không mau bỏ tay chịu trời?

Gã mặt trắng cầm quạt đứng dưới cười ha hả nói lớn:

- Tiểu tử, muốn ta tha mạng cho ả sao? Vậy còn không mau chặt một tay!

Gã béo Khôn Cầm thông thả đi lại gần, giọng điệu càn rỡ nói lớn. Diêu Ngọc Như và Kim Tuệ đồng thời quay sang nhìn Chiến Vân, sợ hãi đồng thanh kêu lên:

- Chiến ca ca, đừng nghe lời hắn!

Gã béo lúc này đã tiến lại gần, tay cầm grom ném về phía Chiến Vân.

“Song Thần Kiếm” Khôn Thần thấy vậy thì khẽ thờ dài. Mặc dù có chút ti bị, nhưng dù sao thì cũng đạt được mục đích. Tiểu tử này..thật sự quá khó đối phó.

Đúng lúc tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói già nua vang lên:

“Tiểu tử, không phải lo. Tập trung làm chuyện của mình đi.”

Quay đầu nhìn lại, Chiến Vân cả mừng. Thì ra Luyện Thừa Không không hiểu đã xuất hiện chế trụ gã đệ tử Mật Tông đang uy hiếp Chiêu Yên kia từ khi nào.

“Cút con mẹ mày đi!”

Xui cho Gã béo Khôn Cầm, còn chưa kịp chạy thì bụng dưới đã quặn lại, sau đó như một viên đạn bắn thẳng từ trên võ đài xuống dưới...Trúng một đá đầy lửa giận của Chiến Vân, dầu may mắn thoát chết thì cũng tàn phế suốt đời!

“PHƯỜNG VÔ DỤNG”

Giọng nói lạnh toát vang lên lạnh lạnh. Chiếc kiệu bằng gấm lông vàng kêu “răng rắc” mấy tiếng, tức thì đột nhiên vỡ tan rồi sọt xuống, một bóng hình như u minh quỷ thần từ bên trong lao ra, trên đường tiện tay đỡ lấy gã mập đang trên đà bay xuống.

Chỉ nghe tiếng gã mập kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó là tiếng xương gãy răng rắc nghe kinh hồn táng đảm. Một trào bốp nát sọ gã mập, người kia nhún một bước đã bay lên trên đài, thân pháp chỉ có thể miêu tả bằng bốn chữ “xuất quỷ nhập thần”.

- Tiểu tử, khá lắm.

Kẻ ngồi trong kiệu, không ngờ lại là một người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Thê Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.